

Tiểu Bạch Thụ Phiên Kí

Contents

Tiểu Bạch Thụ Phiên Kí	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	4
4. Chương 3	5
5. Chương 4	6
6. Chương 5	8
7. Chương 6	11
8. Chương 7	13
9. Chương 8	14
10. Chương 9	17
11. Chương 10	18
12. Chương 11	20
13. Chương 12	22
14. Chương 13	24
15. Chương 14	26
16. Chương 15	29
17. Chương 16	33
18. Chương 17	34
19. Chương 18	37
20. Chương 19	39
21. Chương 20	42
22. Chương 21	43
23. Chương 22	45
24. Chương 23	48
25. Chương 24	49
26. Chương 25	51
27. Chương 26	54
28. Chương 27	56
29. Chương 28	58
30. Chương 29	60
31. Chương 30	62
32. Chương 31	64
33. Chương 32	67
34. Chương 33	70
35. Chương 34	75
36. Chương 35	79
37. Chương 36: Phiên Ngoại: Hàn Phủ Thất Tiên Nữ	85
38. Chương 37: Phiên Ngoại: Ta Không Phải Nữ Hải	87
39. Chương 38: Phiên Ngoại Chi Giác Mộng Vĩ Đại Của Tiểu Bạch	93
40. Chương 39: Phiên Ngoại: Mừng Thọ	96
41. Chương 40: Phiên Ngoại: Ta Không Phải Bánh Bao	101

Tiểu Bạch Thụ Phiến Kí

Giới thiệu

Biên tập: Kiều Kiều. Thể loại: Cổ trang, nhất thụ nhất công, ám áp, HE. Thật sự Hàn Bạch không bao giờ nghĩ ra được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-thu-phien-ki>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Lạc Dương, đại tuyết bay tán loạn, đại viện Tề gia thành đông lại giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi thường. Hôm nay là ngày lành Tề lão gia Tề Lôi lấy vợ kếp, Tề gia nhiều thế hệ làm quan, gia thế hiển hách, đến thế hệ Tề Lôi, ba thứ nam Tề gia cùng kế tục quan chức của tổ tiên, trưởng nam Tề gia là Tề Lôi lại khí văn tập vũ (bổ văn tập võ), xông xáo ở trên giang hồ rất có tiếng tăm. Chỉ tiếc nhân khẩu Tề gia ít ỏi, vợ cả Tề Lôi mất sớm, dưới gối chỉ có một đứa con, cho nên trong đầu mới nảy ra ý niệm lấy vợ mới.

Người trong triều đình lẫn trong chốn giang hồ tiến đến chúc mừng nối liền không dứt, khiến cho đại viện Tề gia chật kín người, tất cả phó dịch ở tiền thính vô cùng bận rộn, ai cũng không chú ý đến thiếu gia duy nhất của Tề gia – Tề Nghiêm, năm nay vừa mới mười hai, tất cả mọi người đều cho rằng diện mạo hần tập hợp tất cả ưu điểm của Tề lão gia cùng phụ nhân quá cố, khuôn mặt anh tuấn hữu hình hoàn toàn thừa hưởng từ Tề Lôi, nhưng mi nhân tị thần (mày mắt mũi môi) lại hoàn toàn là bản sao phụ nhân hồng nhan bạc mệnh của Tề Lôi – ngày xưa là giang hồ đệ nhất mỹ nhân Phong Tích Tích, tuổi còn nhỏ đã ẩn ẩn có khí thế không gian mà uy, chỉ khi thấy những vệt nước mắt trên khuôn mặt đó, mới có thể nhận ra tính trẻ con phù hợp với tuổi hần.

Tề Nghiêm mím chặt môi, cố kiềm nén bi thương trong lòng, mẫu thân tạ thế dường như vẫn là chuyện mới ngày hôm qua, mỗi khi nhớ đến vẫn là cảm giác đau lòng như cắt từng khúc ruột, thế nhưng phụ thân lại muốn cưới thêm vợ. Là đại nhân thì rất dễ dàng quên đi đau thương sao? Hay là phụ thân vốn dĩ rất vô tình? Nhìn nét mặt tươi cười như hoa của tân nương, chợt nhớ lại tiểu dung sau cùng của mẫu thân, bên tai còn truyền đến trận trận chúc mừng của mọi người đối với phụ thân, nói cái gì hần không thể đợi ở tiền thính thêm được nữa. Không muốn để cho người khác nhìn thấy bi thương của mình, chỉ có thể trốn đến một nơi không người mà một mình liếm láp vết thương. Nghĩ đến đây, nước mắt vừa rồi còn miễn cưỡng nén lại liền chảy ra.

“Ca ca, người thấy khó chịu sao?” một thanh âm trẻ con đánh vỡ yên tĩnh, Tề Nghiêm cả kinh, theo tiếng nhìn lại, hóa ra là một tiểu nhân nhi phần điều nhọc trách, mặc áo dài liền thân trắng như tuyết, hoa văn kiểu dáng độc đáo nơi vạt áo cùng ám vân ở hai cánh tay làm cho kiện y phục lập tức trở nên sinh động hơn, trên chiếc mũ nho nhỏ còn khảm một khối mỹ ngọc, trên áo có một đường viền lông thuần trắng, càng tô điểm khuôn mặt nhỏ hồng nhuận, mắt to ngập nước, môi cũng mang sắc hồng kiều diễm, đáng yêu động lòng người nói không nên lời. chỉ là phân không rõ là nam hay nữ.

Có lẽ là y phục khá nặng, đi đường không vững cứ phải nghiêng một chút lắc một chút, giống như một chú vịt nhỏ lạch bạch đi về hướng Tề Nghiêm, chợt lão đảo, vừa vặn ngã về phía Tề Nghiêm, Tề Nghiêm tự nhiên duỗi tay ra, ôm vào trong lòng. Tiểu nhân nhi trong lòng cố gắng đứng thẳng thân mình, Tề Nghiêm lúc này mới nhìn thấy hai tai nàng đều đeo viên phỉ thúy xanh biếc, xem ra là một nữ hài. Tiểu nhân nhi đột nhiên vươn ra đầu lưỡi phấn nộn, liếm lên hai má Tề Nghiêm, sau đó hơi thở khe khẽ, thanh âm êm ái thỏ thẻ bên tai Tề Nghiêm: “Nương nương nói, liếm liếm sẽ không đau, phù phù, đau đau mau bay đi. Ca ca không đau sẽ không khóc.” Tề Nghiêm lúc đầu là ngẩn người, theo đó trong lòng chợt dâng lên một cỗ cảm giác kỳ lạ, giống như có một dòng nước ấm áp chậm rãi chảy qua. Có lẽ là bảo vật ông trời ban cho mình đi, mới có thể xuất hiện ngay lúc mình cô tịch thương cảm nhất. Như vậy phải thuận theo thiên ý thôi.

“Ca ca không đau, cảm ơn người. Người tên là gì a, bao nhiêu tuổi rồi?” Tiểu nhân nhi nở một cười ngọt ngào: “Không cần cảm tạ, nương nương nói, phải biết giúp đỡ người khó khăn. Ta gọi là Tiểu Bạch, nương nương nói, nếu có người hỏi thì nói là năm tuổi.” “Vậy sau này lớn lên, Tiểu Bạch làm tân nương của ca

ca có được không?” Tiểu Bạch nghi hoặc chớp chớp đôi mắt to: “Tân nương là cái gì? Có đường ăn hay không?” “Tiểu Bạch thích ăn đường hả?” “Rất thích rất thích, nhưng mà nương nương không cho phép ta ăn nhiều.” “Vậy nếu làm tân nương của ca ca rồi thì vô luận Tiểu Bạch ăn nhiều hay ít đều được phép nga.” Tiểu Bạch hưng phấn mở to mắt: “Hảo, chúng ta đây ngoắc ngoắc tay, ca ca không được lừa Tiểu Bạch nga.” (Mỗ Phi: Tiểu Bạch nhà chúng ta thế mà lại bị một viên đường câu đi rồi, Tề Nghiêm, người thật là một tiểu hài tử dễ tiện. Tề Nghiêm: người mau biến qua một bên.)

Tề Nghiêm lấy ra một khối ngọc bội luôn mang theo bên người, nhét vào trong tay Tiểu Bạch, lại từ trên vành tai nhỏ gỡ xuống một cái khuyên tai phỉ thúy: “Tiểu Bạch, khối ngọc bội này người nhất định phải giữ gìn thật cẩn thận, đây là tín vật ca ca đưa cho người, khuyên tai này ca ca cũng sẽ giữ thật kỹ, tuyệt đối không để mất nga. Nếu không coi như không được làm tân nương của ca ca nga.” Tiểu Bạch cái hiểu cái không gật gật đầu, gắt gao nắm lấy ngọc bội trong tay.

“Tiểu Bạch, ta sẽ kiên nhẫn chờ đợi người lớn lên, đến lúc đó, chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được người, để người trở thành tân nương của ta.”

2. Chương 1-2

Nam sinh trưởng thành trong một gia đình âm thịnh dương suy đến tột cùng sẽ có vận mệnh như thế nào? Khả năng tuyệt đại đa số là phải chịu đựng đủ mọi tàn phá về thể xác và tinh thần, giống như một sinh vật gọi là “đồ chơi” rơi vào trong tay đám người nhà kia. Ta — Hàn Bạch, cho đến nay chỉ mới trải qua mười bảy năm cuộc đời, chính là ví dụ sinh động cho loại vận mệnh thảm thống này. Trong nhà có một mẫu thân cường thế cũng đành, dù sao nghe nói, nếu không phải năm đó sau khi mẫu thân bước vào Hàn gia, leo lái toàn bộ, dựa vào phụ thân ta này một thư sinh không nóng không lạnh, sao có thể đem gia nghiệp Hàn gia phát triển đến mức hiển hách như vậy, ta hiện tại cũng không có thể hưởng thụ kiếp sống thiếu gia cầm y ngọc thực này, cho nên vô luận như thế nào, ta vẫn nên đối với mẫu thân ôm loại tình cảm hàm ơn sâu sắc. Nhưng vấn đề là, vì muốn sinh cho Hàn gia một đứa con trai, mẫu thân đã rất cố gắng tăng sản báo quốc, đến thời điểm ta rốt cục oa oa chào đời, đã có đến 6 tỷ tỷ đứng trước, này khiến cho ta từ khi vừa sinh ra đã định là vận mệnh bị ức hiếp bị thảm rồi.

Tất cả sự tình trong nhà chúng ta đều do mẫu thân làm chủ, mà mấy tỷ tỷ từ sau khi hiểu chuyện cũng bắt đầu giúp mẫu thân quản lý việc làm ăn buôn bán của gia tộc, hơn nữa không biết là may mắn hay bất hạnh, bọn họ không ngoại lệ đều di truyền cường thế của mẫu thân, phụ trách việc buôn bán rất thuận lợi gọn gàng. Chỉ có ta, tuy rằng diện mạo hoàn toàn là phiên bản của mẫu thân, nhưng còn lại đều di truyền từ phụ thân, nói đơn giản, mẫu thân nói rằng ta không phải nhân tài kinh doanh. Tác dụng duy nhất của ta trong cái nhà này chính là để cho các nàng giải trí. Khi còn nhỏ, mẫu thân cùng tỷ tỷ đã lấy việc chọc ta khúc làm thú vui cuộc đời, họ còn thường xuyên bắt ta ăn mặc như nữ hài, lấy một cái lý do đường đường chính chính, nói là sợ nam hài dương không lớn, kỳ thật đều là viện cớ để thỏa mãn cho hứng thú xấu xa của các nàng thôi, đến bây giờ vẫn luôn cười nói, trước đây khi đem ta hóa trang thành nữ hài, đã mê đảo bao nhiêu nam hài. Kính nhờ, ta cũng là nam sinh vậy, này có gì đáng để cao hứng sao?

Sau khi hiểu chuyện, ta liền kiên quyết cự tuyệt các nàng mặc lên người ta phục sức của nữ tử, các nàng còn trưng ra vẻ mặt tiếc hận nữa chứ. Chỉ có lỗi tai từ nhỏ đã xỏ rớt cục vẫn không thể khấp lại, tai phải còn đeo một khuyên tai phỉ thúy, bởi vì đeo rất nhiều năm, thật sự không quen cảm giác trống trải ở vành tai được, cho nên vẫn cứ đeo thôi. (Mỗ Phi: ha hả, khuyên tai cũng đeo bên phải, rõ ràng chính là có vấn đề mà.) nghe nói loại phỉ thúy chế tạo ở Tây Vực này vốn là một đôi, nhưng mà không biết lúc nào đã làm rơi mất một chiếc, nghe nói vào thời gian đó mẫu thân dẫn ta đi làm khách, để thừa cơ bày tỏ oán khí tích tụ trước đây khi nàng bị người ta nói là không thể thay Hàn gia lưu hậu. Bởi vì người đến hỏi thăm rất nhiều, cho nên cũng không rõ rốt cục bị mất viên phỉ thúy kia lúc nào. Mà ta vẫn luôn mang theo một khối ngọc bội bên người, chất liệu cùng xúc cảm đều vô cùng tốt, nghe nói cũng là vào thời điểm kia mặc danh kỳ diệu có trong tay. Dù sao ta một chút ấn tượng cũng không có, chỉ là ở một vài thời điểm sẽ mơ hồ cảm thấy nó đại biểu ý nghĩa nào đó rất trọng yếu hoặc đặc biệt.

Tuy rằng ta cùng phụ thân ở trong nhà địa vị đều khá “thấp”, nhưng ta cũng không giống như phụ thân ngoan ngoãn phục tùng mẫu thân đâu, ta vẫn đang chờ đợi một cơ hội có thể làm cho mẫu thân nhìn ta bằng cặp mắt khác xưa. Mỗi khi tưởng tượng đến vẻ mặt không thể tin được của mẫu thân và các tỷ tỷ lúc đó, ta không khỏi càng thêm đắc ý dạt dào. Cơ hội tốt cực cũng đến, mẫu thân ngày thường trên bàn cơm không đề cập đến công việc, ngày hôm đó mang thái độ khác thường bàn luận một vụ làm ăn, điều này hết sức chứng minh rằng nó không phải một vụ làm ăn tầm thường. Hơn nữa mẫu thân cùng tỷ tỷ nhủ mày rất chặt, khẳng định là gặp phiền toái, dường như có rất nhiều người đang tranh đoạt mối làm ăn này, cần phải có người tự mình đi Lạc Dương cùng đối phương trao đổi, mà mẫu thân cùng tỷ tỷ vì chung quy chỉ là quan hệ nữ tặc trong nhà, không tiện xuất môn, nên đang lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan. Đây không phải là cơ hội của ta sao? Ta mừng rỡ trong lòng, ngoài mặt lại tận lực giả bộ bất động thanh sắc, vờ như lơ đãng mở miệng: “Nếu không ta thay các người đi xem sao?” ánh mắt hồ nghi của mọi người đảo qua, nhìn ta liếc mắt một cái, lại quay đầu đi tiếp tục cuộc thảo luận của các nàng, giống như ta căn bản chưa từng mở miệng vậy. Cho dù không tin tưởng năng lực của ta, cũng không nên biểu hiện ra rõ ràng như vậy chứ, ta lớn tiếng nói: “Nếu như không đoạt được vụ làm ăn này, ta sẽ tùy các người xử trí.” Lần này mẫu thân rất nhanh lên tiếng: “Tốt lắm, người hiện tại quay về phòng thu thập hành lý, ngày mai xuất phát đi Lạc Dương, nếu mà không thành công chúng ta nhất định không tha cho người.” Ta vui sướng vọt phần chạy vội trở về phòng, không hề nghĩ sâu xa vì sao mẫu thân lại sảng khoái giao một vụ làm ăn quan trọng như vậy cho ta, cũng không chú ý đến ánh mắt tính kế của nàng.

Hàn Đình — đại tỷ của Hàn Bạch nói: “Mẫu thân, người thật sự có thể xác định nữ hài mà Tề Nghiêm tìm kiếm khắp nơi chính là Tiểu Bạch? Vạn nhất không phải, chúng ta đây nếu làm không tốt sẽ vuột mất một vụ làm ăn lớn.” “Ta cũng không dám chắc, bất quá không phải Tề Nghiêm có viên phỉ thúy kia sao? Huống chi, cho dù chúng ta đoán sai, sau này Tiểu Bạch cũng phải ngoan ngoãn nghe lời chúng ta, các người không cảm thấy như vậy, tổn thất một vụ làm ăn cũng không hề gì sao? Bất quá Tiểu Bạch cũng thật là rất hăng hái a, tất cả phản ứng đều giống như chúng ta dự đoán nhĩ.” Đại sảnh chính Hàn gia, chỉ thấy vẻ mặt cười gian của mấy phụ nhân, mà lúc này, Tiểu Bạch đang ở trong phòng thu dọn hành lý đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, một chút cũng không phát hiện ra rằng mình đã tiến vào trong bẫy rập của mẫu thân cùng các tỷ tỷ.

3. Chương 2

Phụ thân đã đến phòng ta vài lần, luôn là một bộ dáng muốn nói lại thôi. Ta biết lão cha đang lo lắng cho ta, ở thời điểm hẳn một lần nữa dùng ánh mắt ưu sầu nhìn chằm chằm ta, ta đành chỉ việc thu thập đồ đạc hành lý vốn không nhiều kia, ngoan ngoãn chậm chạp đi đến bên cạnh hắn: “Phụ thân, không phải người đang lo lắng cho ta chứ?” Lão cha vuốt ve mái tóc mềm mại của ta, lực tay nhẹ nhàng khiến cho ta híp mắt lại, cảm giác buồn ngủ ập đến. Lão cha nhìn ta trìu mến: “Tiểu Bạch, cho tới bây giờ người chưa lần nào rời nhà một mình, lần này lại là.....” lão cha cũng không nói tiếp, ta dụi đầu vào trong lòng ngực lão cha, cọ cọ: “Cha, người đừng lo lắng nữa, ta rất là mạnh mẽ, nhất định sẽ không xảy ra chuyện đâu. Lần này nhất định ta có thể lấy lại cho nam nhân Hàn gia... thể... diện...” thần ngủ nhanh như vậy đã vậy gọi ta, ta ôm cổ lão cha, ngủ ngon lành. Cảm giác cuối cùng là lão cha nhẹ nhàng đem ta đặt lên giường, còn nói gì đó, chỉ tiếc là ý thức của ta đã tung cánh bay đi rồi. (*mồ hôi*, vì sao tui lại cảm thấy hai người này rất ái muội ni? Một lão cha nhìn thấy con của mình bị lão bà của mình đẩy vào hố lửa, thật sự là khiến tui thông cảm a, ha ha ha ha —)

Mở mắt ra, đã bị mấy khuôn mặt chình ịch trước mắt hù dọa, nguyên lai là 6 vị tỷ tỷ kia của ta. Mới từ trong mộng tỉnh lại, ta vẫn còn mê man nửa tỉnh nửa mê bị các nàng hưng phấn kéo dậy. Ta nhìn bộ y phục nguyệt bạch sắc trên người, nhìn nhìn lại cái người trong gương đồng kia môi hồng răng trắng, phiến phiến mỹ công tử kiều diễm ướt át, tuy rằng ta biết dùng từ kiều diễm ướt át này để hình dung bản thân mình rất kỳ quái, nhưng là quả thật chỉ có từ này mới có thể miêu tả ảnh phản chiếu trong gương của ta. Thời điểm vẫn còn đang trợn mắt há mồm, nghe được thanh âm cao húng của các tỷ tỷ: “Tiểu Bạch hảo đáng yêu a, giống y như một tiểu oa nhi.” Cách ăn mặc giống như đi thân cận này mà lại kêu là đáng yêu sao? (Mỗ Phi: ha ha, quả thật là phải đi thân cận a.) ta trừng mắt nhìn đám người đầu têu kia: “Gì chứ, sao lại

đem ta biến thành cái dạng này a?” đại tỷ nghiêm mặt nói: “Tiểu Bạch, cũng không phải chúng ta làm càn với người, lần này người xuất môn là đại diện cho Hàn gia chúng ta, đương nhiên muốn cho người ăn mặc chỉnh tề ra dáng một chút. Bộ dạng ngốc nghếch bình thường của người như thế nào có thể xuất môn. Bây giờ ra đại sảnh, đợi lát nữa sẽ xuất hành.” Từ nhỏ đã bị đại tỷ lạm dùng quyền uy ức hiếp, ta rất ngoan ngoãn quay đầu đi ra hướng đại sảnh, cũng không dám..... có nửa câu oán hận. Bởi vậy không nhìn thấy vẻ mặt nhin cười không được của đám cạp mẹ kia cùng với câu nói có thể khiến ta học máu “Tiểu Bạch vì cái gì luôn dễ bị lừa như vậy đâu”

Mẫu thân không có dặn dò ta điều gì, chỉ giao cho ta một khối lệnh bài, có thể chứng minh thân phận bản thân cũng như có thể lấy tiền ở ngân hàng Hàn gia khắp nơi trong toàn quốc, để ta sau khi tới Lạc Dương dựa vào nó liên hệ với hành nghiệp Hàn gia địa phương. Sau đó liền đẩy ta đi, phụ thân vẫn nhìn ta bằng vẻ mặt lo lắng, ta cho bọn họ một nụ cười rạng rỡ cùng một cái ôm thật chặt, liền quải túi hành lý lên lưng rời đi. Thời tiết hôm nay không tồi, rất thích hợp để xuất hành nha. Tề gia Lạc Dương, ta đến đây.

Phía sau, một đám nữ nhân cười tùm tùm nói nhỏ: “Tiểu Bạch thật đúng là đơn thuần a, hần cũng không có nghĩ tới vì sao không có thư đồng bồi hần lên đường (Mỗ Phi: đơn thuần là tình tiết yêu cầu mà, *mồ hôi*). Chúng ta cho hần ăn mặc xinh đẹp như vậy, cho dù hần không phải nữ sinh kia, Tề Nghiêm cũng sẽ phủ phục trước hần thôi. Vụ làm ăn này vô luận như thế nào cũng là của chúng ta. Ha ha ha ha.” nam nhân bên cạnh mặt đầy sầu lo, trong lòng khẽ nói nhỏ: “Tiểu Bạch, cha không bảo hộ được người, người phải tự cầu nhiều phúc a.”

Chỉ tiếc ngay lúc đó ta hoàn toàn không biết rõ những chuyện này, nghĩa vô phần cố bước về phía con đường đầy hố lửa.

4. Chương 3

Lạc Dương quả thực là một nơi rộng lớn a, loại địa phương nhỏ chúng ta thật sự là không thể so được a. Phồn hoa tự cảm, khắp chốn sênh ca, nơi nơi đều là vương tôn công tử nhẹ lay chiết phiến (quạt giấy), nơi nơi đều là oanh oanh yến yến tựa lâu vẩy tay áo đỏ, nơi nơi đều là..... nơi nơi đều là..... nơi nơi đều là kẻ lừa đảo chết tiết lương tâm bị chó ăn, đại lừa đảo, kẻ lừa đảo hỗn đản. Trước đây vài giờ, ta còn bối vì thật vất vả mới được thoát ly hang hùm, chạy đến thiên đường, tâm tình cực kỳ vui sướng, nên nảy ra một chút thiện tâm hiếm có, mở hành lý lấy ra một thỏi bạc cho lão khất cái nhìn qua tuổi già sức yếu, thân thể hư nhược, mắt mù tai điếc, hơn nữa lại đang đập đầu như già tử, đang lúc ta ngây ngất trong khoái hoạt nhật hành nhất thiện (đi 1 ngày đường làm 1 việc tốt), lão gia hỏa nhìn qua như cách cái chết không xa này đột nhiên nhảy dựng lên, một phen đoạt lấy hành lý trong tay ta, sau đó chạy đi với tốc độ mà ta không theo kịp. Còn ta, đứng ngây người tại chỗ một lúc lâu, mới hiểu được rốt cục đã xảy ra chuyện gì, a!!!!!! Trời ơi, giữa ban ngày ban mặt, thế nhưng lại có người làm ra loại chuyện như vậy, một khi ta tóm được hần tuyệt đối không bỏ qua cho hần đâu. Ta tức giận cắn chặt môi, chuẩn bị co giò điên cuồng đuổi theo, nhưng mà..... Nhưng mà, ta gương mặt lên nhìn một cái, mới phát hiện, bởi vì ta từ trong đả kích phục hồi tinh thần lại lãng phí thêm một khoảng thời gian, cho nên lúc này tên hỗn đản đó đã hoàn toàn không thấy tung tích, nói cách khác, cái tên kia đã chạy mất tiêu rồi.

Lòng ta tràn đầy buồn bực, hận không thể ngựa mặt lên trời hét dài ba tiếng, ta Hàn Bạch, tự xưng là một thể hệ trợ thế giai công tử, tuy rằng từ nhỏ nhận hết ức hiếp, nhưng tự nhận là chính mình vẫn thuộc loại hình thiên tư thông minh, lại ngay lần đầu tiên một mình xuất môn, bị lừa từ đầu đến chân!!! Tất cả hành lý đem theo đều trở thành hư không, may mắn thì vẫn còn có người đồng cảm, hiện tại nhìn thấy ánh mắt của những người xung quanh, rõ ràng đều cho rằng ta là một đứa ngu ngốc mà. Nhớ đến hơn mười khối đường ngọt ngào ta chọn lựa kỹ càng trong bao hành lý, thật sự là vô cùng đau đớn a. (=__= la lổn nửa ngày, Tiểu Bạch người là đau lòng chuyện này a.)

Vấn đề hiện tại là, ta nên làm gì tiếp theo bây giờ? Trong túi hành lý ngoại trừ kẹo và y phục, cũng không có thứ gì đáng giá, nhưng chết tiết nhất, chính là khối lệnh bài cực kỳ quan trọng, bởi vì mẫu thân sợ để trên người ta bị ta ngoạn mất, nên trân trân trọng trọng thay ta cất vào trong bọc hành lý. Hiện tại lại

chứng minh một sự thật hiển nhiên “người định không bằng trời định”. Cho dù mẫu thân có khôn khéo thế nào, cũng không lường trước được sẽ phát sinh chuyện này đi. Cho nên mới nói, có đôi khi người nên hồ đồ một chút lại có lợi hơn. Bất quá hiện tại có nói gì cũng vô ích. Thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận của ta và đến tiền trang nhận ngân lượng đã bị ném tới một xó xỉnh nào đó ở thành Lạc Dương rồi, mà chủ nhân đáng thương của nó, cũng chính là ta, hiện tại gặp phải vấn đề lớn tiền thoái lưỡng nan.

Với tình loại tình huống hiện tại, nói theo lẽ thường, ta đương nhiên là nên lập tức về nhà, chui vào lòng mẫu thân, khóc lóc kể lể, sau đó dưới sự vỗ về của mẫu thân dần dần tiến vào mộng đẹp. thế nhưng nếu người có một mẫu thân không thể dùng lẽ thường để đánh giá, vậy người đương nhiên cũng không thể theo lẽ thường mà hành sự, nếu không sẽ gặp phải báo ứng. Chỉ cần nghĩ đến trước khi xuất môn đã cùng mẫu thân lập ra “khế ước sinh tử”, tuy rằng chỉ là lời nói ngoài miệng, nhưng mà ta tin chắc hai trăm phần trăm, nếu ta cứ như vậy xám xịt xám xịt mò về nhà, không đoạt được mỗi làm ăn với Tề gia như đã hứa, ta đây không những sẽ không vì đáng thương mà nhận được chút đồng tình cùng triu mến, ngược lại sẽ bị đám nữ nhân trong nhà kia mượn cơ hội ngoạn đến không ra nhân hình, nghĩ đến đây toàn thân ta không khỏi rùng mình. Thật là đáng sợ, ta tuyệt đối sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh.

Nhưng mà, nếu ta không muốn bị ngoạn chết, có nghĩa là ta phải thành công nắm được mỗi làm ăn với Tề gia. Đừng nói Tề gia không phải gia đình bình thường, đây cũng không phải vụ làm ăn bình thường, cho dù là một gia đình bình thường, vụ làm ăn bình thường, một người không có tiền lại không thể chứng minh thân phận Hàn thêu gia của mình, tuy rằng cách ăn mặc còn ra dáng một chút, nhưng vẫn sẽ bị người ta cho là kẻ lừa đảo mà đuổi cổ thôi. Ai, tiền đồ của ta, thật sự là một mảnh mây đen mù mịt, khổ không nói nổi a. Hai phương diện này, đều là không có khả năng a. Bất quá so sánh một chút, ta vẫn còn có lựa chọn, dù sao tao ngộ sau mười bảy năm rất khác cốt minh tâm, ngược lại, có thể Tề gia cũng còn có một chút tình người đi, ta không ồm suy nghĩ hy vọng gì nhiều.

“Rột rột rột.....” ta nhìn chằm chằm bụng mình, cho đến khi nó lại vang lên một tiếng, mới có thể xác định cái loại thanh âm bất nhã này thật sự là từ đó truyền ra, may mà không ai nghe thấy, bằng không hình tượng của ta coi như đi bị sụp đổ rồi. nhưng mà, bây giờ ta không có tiền để giải quyết vấn đề cơm no áo ấm? Không thể nào, chẳng lẽ ta phải chết đói ở trên phố Lạc Dương, kia cũng quá bi thảm. ta vô thức vuốt ve vành tai mình, đột nhiên linh quang chợt lóe, khuyên tai phỉ thúy này hẳn là cũng đáng tiền đi, hôm nay ăn ở của ta toàn bộ đều dựa vào người đó.

Ta dùng ánh mắt tha thiết chăm chú nhìn quản lý cửa hiệu Thiên Nhất, hần đang cầm khuyên tai của ta cẩn thận xem thật kỹ, sau một lúc lâu, ngẩng đầu lên, khuôn mặt thật thà che dấu tinh quang hiện ra trong đôi mắt: “Tiểu cô nương, người đang cần tiền gấp sao?” “Đúng vậy.” Vô nghĩa, không cần dùng tiền gấp ta sẽ đem cầm nó sao? Di, hần vừa mới gọi ta là gì, quên đi, sao cũng được. “Thế chấp bao lâu?” “Àn..... ba tháng đi.” Bảo bối, ba tháng sau ta nhất định sẽ nắm được mỗi làm ăn kia, chiến thắng trở về nhà, đến lúc đó ta nhất định sẽ chuộc người ra. “Ngọc cũ bị rơi mất một chiếc, cầm ba tháng, được 50 lượng bạc.” tuy rằng hơi ít, bất quá cuối cùng cũng có tiền. Trước tiên đi tìm một khách điểm, ăn no nê một bữa, lại ngủ một giấc cho đã đời, chuyện tình phiền phức gì để ngày mai suy tính.

5. Chương 4

“Ồ

” no nê thỏa mãn ợ một cái, thư phục nằm trên giường lớn êm ái của khách điểm Thiên Nhất, không hổ là khách điểm lớn nhất Lạc Dương, không uống phí mười lăm lượng bạc trắng bóng của ta. Thức ăn được bày trí tinh xảo ngon miệng, tất cả có thể thấy được sự sáng tạo độc đáo của đầu bếp chính, nhất là món điểm tâm ngọt thật sự ăn rất ngon, nếu có thể nhất định phải mời người này về nhà, vỗ về cái bụng no đến căng tròn, ta cố gắng chống cự sự mời gọi của thần ngũ, mơ mơ màng màng suy nghĩ. Bất quá ta có còn mạng để về nhà hay không mới là vấn đề, ai.

Tuy rằng một mực vui đầu tận lực ăn uống, nhưng ta vẫn chú ý thấy có rất nhiều người làm ăn đang ăn

cơm nghỉ ngơi ở khách điểm, lúc nói chuyện đều cẩn thận từng li từng tí, dường như sợ bị người khác nghe được chuyện làm ăn cơ mật vậy, chỉ có thể ngẫu nhiên nghe được vài chữ như Tề gia, nữ hài này nọ. Xem ra đều là vì chuyện làm ăn với Tề gia mà đến đây, ai, dường như ta đã xem nhẹ mức độ khó khăn của việc này. Với bộ dạng hiện tại của ta, có lẽ ngay cả đại môn của Tề gia cũng chưa vào được, còn chưa kịp nhìn thấy chủ nhân của Tề gia thì đã bị đuổi cổ ra ngoài rồi. Trên thế gian tại sao không bán thuốc hối hận nhỉ? Ta hiện tại đã hoàn toàn không còn đường lui rồi, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó. Ngày mai đến Tề gia xem thử tình hình thế nào vậy. Trở mình một cái, ôm gối mềm mại, ta nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Phải mất bao lâu mới tìm được một tòa nhà vô cùng dễ thấy ở thành Lạc Dương này? Đáp án của ta là ba canh giờ. Ta rõ ràng đã dựa theo chỉ dẫn của người đi đường đi thẳng về phía đông, nhưng vẫn có cảm giác chung quy đang đi lòng vòng một chỗ, mãi đến khi ta rốt cục tìm được đại viện Tề gia, ta đã mệt đến mức thở hồng hộc, mạng nhỏ chỉ còn lại phân nửa. Nhìn đại môn nguy nga của Tề gia, ta vội xua đi suy nghĩ về khả năng mù đường của mình, điều này sao có thể chứ, tốt xấu gì ta cũng tự thân một mình đi tới Lạc Dương, tuy rằng là ngồi xe ngựa đến. (*mở hôi* >_<). trên=" đường=" đến=" đây,=" điều=" duy=" nhất=" có=" giá=" trị=" mà=" ta=" nghe=" được=" chính=" là=" lão=" gia=" tề=" gia=" tề=" lời=" đã=" đem=" tất=" cả=" quyền=" chủ=" quản=" chuyển=" giao=" cho=" đứa=" con=" duy=" nhất=" của=" mình=" —=" tề=" nghiêm.= ta=" vất=" vả=" lắm=" mới=" bình=" ổn=" được=" hô=" hấp,=" trừng=" mất=" nhìn=" hai=" con=" sư=" tử=" đá=" hùng=" võ=" trước=" cửa=" tề=" gia,=" bắt=" đầu=" tự=" hỏi=" phải=" làm=" thế=" nào=" mới=" có=" thể=" gặp=" mặt=" tề=" nghiêm.= gia=" đình=" trước=" cửa=" đều=" có=" vẻ=" mặt=" hung=" thần=" ác=" sát,=" thấy=" thế=" nào=" cũng=" không=" có=" khả=" năng=" sẽ=" cho=" một=" người=" không=" rõ=" thân=" phận=" như=" ta=" đi=" vào.= không=" ngừng=" có=" người=" mặc=" y=" phục=" tơ=" lụa,=" tướng=" mạo=" giàu=" có=" từ=" bên=" trong=" đi=" ra,=" nhưng=" đều=" là=" một=" vẻ=" mặt=" nản=" lòng,=" không=" ngừng=" lắc=" lắc=" đầu.= như=" vậy=" xem=" ra,=" vẫn=" còn=" chưa=" có=" ai=" thành=" công=" cả,=" vậy=" chỉ=" cần=" ta=" có=" thể=" trà=" trộn=" vào=" đây,=" hẳn=" là=" vẫn=" còn=" hi=" vọng.= ta=" nắm=" chặt=" nắm=" tay,=" âm=" thầm=" động=" viên=" chính=">

Nhưng vấn đề khó khăn không nhỏ bây giờ là phải làm sao mới có thể trà trộn vào đó, ta ngây mắt nhìn chăm chăm về phía trước, cố gắng tự hỏi. Đột nhiên có người vỗ lên vai ta, ai lại phiền như vậy a, ngắt ngang dòng suy nghĩ của ta. (Mỗ Phi: kỳ thật người cũng có suy nghĩ gì đâu chứ). Ta bực bội phải bàn tay đó ra khỏi vai mình, đang muốn lên tiếng mắng lại, nhưng trong nháy mắt vừa mới mở miệng liền miễn nuốt vào một bụng tức giận, thay vào đó là nụ cười trăm phần trăm vô hại: “Đại ca, có chuyện gì không?” Gia đình Giáp vẻ mặt dữ tợn đang hung ngoan nhìn chòng chọc ta: “Tiểu cô nương, người làm gì mà cứ nhìn chăm chăm vào sư tử đá trước cửa chảy nước miệng vậy?” A? Ta sao lại có thể làm ra loại chuyện mất mặt như vậy. Hơn nữa tốt xấu gì, nhìn bằng bất cứ con mắt nào thì ta cũng là một nam nhân bình thường a. Bất quá, cường long bất áp địa đầu xà*, nếu hiện tại ta đã đứng trước cửa nhà người khác, thì không nên làm càn, tốt xấu cũng phải giữ thể diện cho chủ nhân nha. “Ta là người nhà quê, trước kia chưa từng nhìn thấy con sư tử đá đẹp như vậy, cho nên có chút thất thố, thật sự là rất xin lỗi a.” Ta tận lực dùng nụ cười đáng yêu của mình cảm hóa con đại tinh tinh khủng bố trước mặt này.

*Rồng mạnh không tấn công rắn địa phương, ý chỉ người có quyền nhưng ở xa cũng khó lòng áp chế bọn côn đồ trong địa bàn của chúng.

Gia đình Giáp nhìn ta bằng nửa con mắt, hừ, hồ lạc bình dương bị khuyến khi*, một ngày nào đó người sẽ phải ngẩng mặt kính trọng nhìn ta đó. “Tiểu cô nương, nhìn người cũng khá lạnh lợi, bộ dạng cũng không tồi, hôm trước nghe quần gia nói, trong phủ hình như đang cần nhân thủ, người có muốn vào làm hay không a?” Bực bội, ta phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong như vậy, bộ dạng như vậy mà lại giống như muốn làm hạ nhân sao? Buồn bực nhất chính là, vẫn bị người ta nhận lầm là nữ tử. (Mỗ Phi: kỳ thật là do mấy tỷ tỷ của Tiểu Bạch trang điểm cho nga

) xem ra mắt nhìn của người Lạc Dương cũng chẳng ra gì. Sao có thể đồng ý được, ta đang định cự tuyệt, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, kỳ thật đó là một cơ hội tốt a, làm tiểu nha hoàn của Tề gia, ta còn có cơ hội gặp mặt Tề Nghiêm, tiếp đó ta có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, liên quang vinh lên đường hồi gia, sau này có thể sống giữa ánh mắt kính nể của mẫu thân và các tỷ tỷ, tiện thể thay nam nhân

Hàn gia lấy lại chút quyền lực. Ha hả, tương lai thật là quá tốt đẹp a. Vì vậy, cho dù phải giả làm nữ nhân một chút cũng không có gì ghê gớm, dù sao vinh nhục bản thân là chuyện nhỏ, chuyện lớn trước mắt là thỏa mãn yêu cầu của mấy biến thái nữ trong nhà kia.

*Hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt

“Uy, người tốt cuộc có làm hay không?” Gia đình trước mắt đã mất hết kiên nhẫn, mở miệng hỏi. Hối thúc làm quái gì a, chuyện quan trọng như vậy, ta đương nhiên phải suy nghĩ kỹ càng. Ta giả vờ trưng ra bộ dáng cực kỳ cảm động, tiện thể phối hợp rơi hai hàng nước mắt: “Đại ca, người thật sự là ân nhân của ta a, ta nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của người. Rất đa tạ người, bây giờ ta phải đi thu xếp hành lý đây.” “Vậy người nhanh lên, quản gia không chờ người đâu.”

Trở lại khách điểm, hoán đổi y phục, thay một bộ váy áo cùng thoa cài tóc* mới mua, lại cấp tốc thuê một phó phụ (vú già) giúp ta chải một kiểu tóc của nữ tử, trang điểm ăn mặc hết thấy xong xuôi, phó không ngừng khen ta rất xinh, nói luyên thuyên dông dài, không phải là muốn khoe tay nghề của chính mình đó sao. Cách ăn mặc như bán nam bán nữ, có chỗ nào xinh đẹp a. Ta nhìn chằm chằm vào người trong gương kia, tuy rằng nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc, nhưng vì kế hoạch lớn của mình, nhịn. Trên đầu chữ Nhẫn có một cây đao, không có hy sinh, nào có thu hoạch.

*Nguyên văn là kinh thoa bó quần: dùng cây mận gai làm trâm cài tóc, dùng vải bó may áo quần, phục trang đơn giản, mộc mạc, không xe xua.

Bởi vì không có thời gian, cũng như tránh cho ta lại mất thêm ba canh giờ mò đường nữa, ta bấm bụng thuê một cỗ xe ngựa, xách theo bao y phục nhỏ vừa mới bỏ thêm vào mấy chục khối đường, hướng tới chỗ làm việc tương lai của mình — Tề phủ, xuất phát.

.

6. Chương 5

“Làm một nha hoàn tốt, phải làm được:

1. Tất cả lời nói của chủ nhân luôn luôn đúng.
2. Chuyện chủ nhân giao phó nhất định phải hoàn thành.
3. Chuyện chủ nhân không cho phép tuyệt đối không được làm.....

4. Phải hiểu rõ thân phận, địa vị của bản thân, chớ quản những chuyện không liên quan.....” Ta thấp mi thuận mắt, đứng cung kính, giấu đi cực độ mất kiên nhẫn trong mắt mình. Tề phủ quả nhiên không phải gia đình giàu có bình thường, ngay cả quản gia cũng có một đôi nhân tình khôn khéo sắc bén, ta ngay cả loại lời nói dối như cha mẹ chết hết, trôi dạt khắp nơi cũng bịa ra, mới miễn cưỡng ứng phó được những nghi vấn quản gia đề ra. Còn tưởng rằng rốt cục có thể thả lỏng thờ ra một hơi, không ngờ tới lại còn phải chịu loại oanh tạc nước miếng được gọi một cách hoa lệ là “đào tạo nha hoàn” này.

“.....99. Đối với chủ nhân phải tuyệt đối trung thành, không được làm ra bất cứ chuyện bất lợi nào cho chủ nhân. Những quy tắc trên người đều phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được làm trái. Nghe rõ chưa?” Ta cố kìm lại suy nghĩ muốn ngáp một cái, dùng sức gật gật đầu. Tiểu Cúc, Tiểu Liên, Tiểu Mai, trước kia công tử không biết các người làm nha hoàn vất vả như vậy, phải học thuộc lòng đủ thứ này nọ, chờ sau khi trở về ta nhất định sẽ hảo hảo ai ủi các người.

“Người vừa mới vào phủ, còn có rất nhiều quy củ về sau sẽ từ từ dạy cho người.” Ta choáng váng, còn nữa? Trực tiếp giết ta còn bớt phiền hơn. “Được, ta nhất định sẽ mau chóng quen với những quy củ trong phủ.”

“Quả là một tiểu cô nương vô cùng lanh lợi.” Vị phụ nhân này hình như gọi là Lưu mụ, có vẻ rất vừa lòng với thành quả giáo dục của nàng, vẻ mặt đối với ta ôn hòa hẳn lên. “Vậy ta phải làm những gì đây?”

Cẩn thận ngấm lại, lớn như vậy, trừ bỏ ăn, dường như thật sự là ta không có làm việc gì khác nữa. (*mồ hôi* trừ a >_<) “như=”” vậy=”” a?”” trong=”” khoảng=”” thời=”” gian=”” này=”” khác=”” nhân=”” vô=”” cùng=”” nhiều=”” phòng=”” bếp=”” vãn=”” than=”” phiền=”” nhân=”” thủ=”” không=”” đủ=”” vậy=”” trước=”” tiên=”” người=”” đi=”” bên=”” kia=”” hỡ=”” trợ=”” đi=”” qua=”” đoạn=”” thời=”” gian=”” bận=”” rộn=”” này=”” rồi=”” nói=”” sau.”” ta=”” đi=”” trước,”” đợi=”” lát=”” nữa=”” để=”” tiểu=”” thanh=”” dẫn=”” người=”” đến=”” chỗ=”” ngủ=”” nghỉ.”” chờ=”” cho=”” qua=”” giai=”” đoạn=”” bận=”” rộn=”” này,”” ta=”” đương=”” nhiên=”” cũng=”” không=”” còn=”” ở=”” đây,”” còn=”” có=”” cái=”” gì=”” mà=”” nói=”” sau=”” chứ.”” “ta=”” nhất=”” định=”” sẽ=”” chăm=”” chỉ=”” làm=””>

Lưu mục đi đến cửa đột nhiên quay đầu lại hỏi ta: “Đúng rồi, người tên là gì?”

“Ta gọi là Tiểu Bạch.” Ta đang chuẩn bị nhắm mắt làm trò sau lưng thiếu chút nữa thì cần phải đầu lười của mình.

“Cái gì?” nàng bỗng nhiên quay trở lại, bắt đầu tỉ mỉ đánh giá ta. Trên lưng ta toát ra một tầng mồ hôi lạnh tinh mịn, cái tên này có vấn đề gì

sao? Chẳng lẽ lão mẹ nhanh như vậy đã có hành động, đã thay ta chào hỏi Tề phủ rồi? Bất quá ta hóa trang thành bộ dạng như vậy, còn cố ý bôi đen mặt, hẳn là nhìn không ra đi. (Mỗ Phi: Tiểu Bạch a, người rốt cuộc làm thành cái dạng gì a? Tiểu Bạch: còn không phải là do người muốn sao. Im lặng.....)

“Không phải đâu, không lẽ nào khả năng quan sát của công tử lại kém như vậy a, này nhìn thế nào cũng lắm cũng chỉ là tư sắc bậc trung mà thôi.” Nàng đang lăm bầm lườm bầu gì đó, ta một chữ cũng không nghe rõ. “Quên đi, người đừng dùng tên này nữa, đổi tên thành Tiểu Nguyệt đi.” Hoàn toàn không để ý xem ta tán thành hay phản đối, nàng nói xong liền bước đi.

Còn lại mình ta đứng ngốc tại chỗ, vì cái gì ngay cả cái tên cũng bị tước đoạt, chút nhân quyền nhỏ nhoi đó cũng không được bảo đảm hay sao? Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, thật là một cái tên quá mức nữ tính a, ta..... ta..... ta nhin (Mỗ Phi: Nguyệt Nguyệt chớ có trách ta nga.) trước kia còn bị đám người trong nhà ép buộc cải trang thành nữ hài mà, chỉ là sửa cái tên thôi, cũng không có gì ghê gớm lắm. Chỉ cần có thể thành công, hy sinh gì cũng đáng giá.

Nguyên lai hạ nhân không phải một người một gian phòng a. Đại nha hoàn chuyên hầu hạ chủ nhân có thể hai người một gian, còn loại như ta nhiều nhất chỉ có thể tính là tiểu nha hoàn, phải cùng những người khác chen chúc trên giường chung. Ta trợn mắt há mồm nhìn giường lớn trước mắt, bên trên đã có bốn năm người nằm thoải mái ngay ngắn rồi, thấy thế nào cũng chỉ có chỗ góc tường là chừa lại cho ta.

Ta cẩn thận cởi áo khoác ra, sau đó nhanh chóng chui vào trong chăn, may mà hiện tại là mùa đông, lúc mọi người đi ngủ đều mặc không ít, nếu không ta có thể sẽ xấu hổ mà chết. Lần đầu tiên cảm ơn thân hình gầy yếu mà bản thân vẫn thường có chút khinh bỉ, không thì góc tường nhỏ xíu ấy có lẽ không đủ cho ta. Đột nhiên, Tiểu Thanh bên cạnh xoay người một cái, ôm ta, tiếp tục phát ra tiếng ngáy đều đều. Bộ ngực mềm mại của nàng kề sát ta, hương khí phấn son không ngừng đánh sâu vào khúc giác, ta không ngăn lại được nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, 17 năm qua, lần đầu tiên bị một nữ tử bên ngoài ôm vào trong ngực, tuy rằng tình huống hiện tại kỳ thật rất quái dị, nhưng vẫn có cảm giác máu chảy thẳng lên mặt, cơn buồn ngủ lúc này lập tức tan thành mây khói.

Ta nhẹ nhàng đẩy tay Tiểu Thanh ra, quên đi, dù sao cũng không ngủ được, không bằng đi ra ngoài một chút vậy.

Tối nay trăng lạnh như nước, khi ta một lần nữa quay lại chỗ hờn non bộ đáng sợ này, lòng cũng lạnh thấu. Vì sao lại xây dinh viện lớn như vậy? Vì sao lại bày trí hành lang quanh co rối rắm như vậy? Vì sao lại bày trí mỗi gian phòng đều giống như nhau? Vì sao..... Ai nha, này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là vì sao ta lại lạc đường? Hơn nữa ta căn bản không biết mình đã lạc đến xá xíu nào trong viện tử nữa. Ta uể oải ngồi lên trên một tảng đá lớn, vô ý thức đá hòn đá dưới chân, hiện tại nên làm gì bây giờ? Hẳn là không thể ngủ qua đêm ở đây rồi, nếu vậy, ta có thể sẽ trở thành người đầu tiên trong lịch sử Hàn gia bị chết cồng. Hơn nữa cũng không biết tòa nhà này có thứ gì không sạch sẽ hay không, ngộ nhỡ.....

“Người đang làm gì đó?” một thanh âm lạnh như ma quỷ vang lên bên tai ta, ta gian nan ngẩng đầu, dường

như có thể nghe được xương cốt của mình đang lập cập tác hưởng. Ánh vào tầm mắt chính là..... là một bộ đồ trắng. rất nhiều từ ngữ xoẹt qua trong đầu ta, ta chỉ kịp bắt được một từ duy nhất: “Quý a

!!!” bắt đầu co giò chạy bạt mạng như điên, Ngọc Hoàng đại đế, Vương mẫu nương nương, quan âm bồ tát, ta trước kia không phải cố ý không tham bái các ngài đâu, các ngài đừng bỏ mặc ta a. Lão mẹ a, người vì cái gì không sinh cho ta nhiều hơn hai cái chân a!

Bên tai một trận tiếng gió, khi nhìn lại, phía trước đã có một cái bóng trắng. Ta hoảng hốt, nhưng lại thu chân không kịp, trực tiếp va vào người “thứ kia”. Quý thảo của hần giữ chặt thắt lưng ta, giãy dụa không ra. Vào thời điểm nguy cấp con người luôn sẽ bộc phát ra tiềm năng, trong đầu ta đột nhiên hiện ra cách thức trừ tà của một vị đạo sĩ đã nói cho ta nghe lúc ta mười tuổi. “Người..... người đừng tưởng rằng bốn thiếu gia sợ tiểu quý như người, bốn thiếu gia từng học qua đạo thuật nga.” Hần không chút nào để ý tới uy hiếp của ta, “Cấp cấp như luật lệnh, ác linh lui tán..... ác linh lui tán..... ác linh lui tán.” Hô hào đến 3 lượt nhưng ngay cả một chút tác dụng cũng không có, cái gã Mao sơn đạo sĩ kia quả nhiên là gạt người mà. Ta và hần vừa lúc đứng dưới bóng trắng mờ, thấy không rõ lắm gương mặt của hần, hay là căn bản không có gương mặt? Nhưng ta lại có thể rõ ràng cảm giác được ý cười giấu cợt trong mắt hần.

“Người nói ta là quý?” thanh âm lạnh như băng không hề có dấu hiện báo trước vang lên.

“Phải.....” ta thật sự là ngốc a, sao có thể nói với quý rằng hần là quý chứ? “Không phải, không phải, ngài sao có thể là quý chứ? Ngài rõ ràng là thần tiên a.” (Mọi người thứ lỗi cho sự ngớ ngẩn của Mỗ Phi ~ *mồ hôi ròng ròng*)

Lông mày hần tựa hồ nhướng lên, lúc này ánh trăng vừa lúc chiếu xuống mặt hần. Sau một trận hoa mắt, ta nhìn thấy một khuôn mặt tuần lãng hữu hình, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, biểu tình tự tiểu phi tiểu càn làm tăng thêm một phần tà khí. “Không ngờ tới bộ dạng của quý lại dễ nhìn như vậy, thật sự là phí phạm a.” Ta lẩm bẩm nói. Trái tim sợ hãi căng thẳng không hiểu sao bắt đầu thả lỏng dần.

Nét mặt hần chợt trở nên vặn vẹo quỷ dị, a, không phải muốn đổi mặt chứ, dễ nhìn như vậy, ngàn vạn lần đừng biến thành đầu trâu mặt ngựa linh tinh gì đó nha. “Người vẫn cho rằng ta là quý?” ngay cả giọng nói cũng quỷ dị chết người.

“Nào có, nào có, ta không phải nói ngài là thần tiên sao?” Chẳng lẽ hần không thích bị người ta xem như thần tiên? Có lẽ quý cũng có tôn nghiêm của quý.

“Người là người đầu tiên nói ta như vậy.” khuôn mặt hần lại khôi phục một mảnh cổ tĩnh vô ba (giếng cạn không có sóng). “Người là nam tử?”

Ai nha, vừa nãy nhất thời nói nhanh, không cẩn thận hớ rồi, bắt quá tiết lộ cho một con quý biết, hần là cũng không có việc gì, hần cũng không đến mức đi báo mộng cho người khác đâu nhĩ. “Không sai.”

“Người ở đây làm gì? Còn ăn mặc như vậy?”

Thật sự là một con quý thích xen vào chuyện người khác. “Ta làm hạ nhân ở đây. Ngài đã lâu không đi lại ở nhân gian nên không biết, hiện tại nam tử nhân gian đều ăn mặc kiểu này đó.” Ta thuận miệng bịa chuyện, dù sao hần cũng không biết thật giả. “Nga, đúng rồi, nếu ngài không phiền, có thể nói cho ta biết phòng hạ nhân ở đâu không?”

Lông mày hần giật giật vài cái, tựa hồ đang cố kiềm nén điều gì. Sau một lúc lâu rốt cục mở miệng: “Ta dẫn người đi.”

Làm quý thật sự là thuận tiện a, một trận đằng vân giá vũ đã đến được nơi mà ta tiêu phí hơn nửa buổi tối vẫn tìm không ra. Nếu hần không cố ý hại ta, ta đây ngủ gục chút xíu hần là hần cũng không để bụng đâu nhĩ. Cảm nhận được ánh mắt hần phía sau, ta quay đầu lại cười cười: “Quý đại nhân, cảm ơn ngài, ngài cũng đi nghỉ ngơi đi.”

“Người tên là gì?”

Da? Chẳng lẽ hần chuẩn bị đi đến trước mặt Diêm Vương tra sổ sinh tử, gạch bỏ tên của ta? “Ta gọi là Tiểu Nguyệt.” ta cố gắng dùng thanh âm thành khẩn nhất phối hợp với nụ cười vô tội của mình. Ha hã, người lật sổ sinh tử từ từ tìm nhá.

“Tiểu Nguyệt?” hần thì thầm một lần, đột nhiên ta thấy hoa mắt, sân nhỏ thanh tịch đã không còn bóng dáng hần nữa.

Lông tơ trên người ta từng sợi từng sợi dựng thẳng, ta thì thảo lẩm bẩm: “Thật lạnh thật lạnh.”

Đẩy cửa phòng ra, tìm đến góc nhỏ sát tường, nằm xuống liền ngủ.

7. Chương 6

“Gặp gỡ” đêm qua gây sức ép cho ta đến hơn nửa đêm, thời điểm vừa tiến vào mộng đẹp liền nghe thấy tiếng gà gáy vang dội ngoài cửa sổ, giấy tiếp theo, mấy tiếng ngáy bên cạnh đồng thời đình chỉ, mọi người như bị trúng thuật nhất loạt ngồi dậy, bắt đầu mặc quần áo trang điểm.

Ta cũng bị một lực mạnh mẽ lay động khiến ta không thể không mở mắt ra, đập vào tầm mắt chính là khuôn mặt không kiên nhẫn của Tiểu Thanh: “Rời giường nhanh lên, trù phòng còn chờ người đến làm việc đó.” Ngoài cửa sổ ngay cả một tia sáng cũng chưa có, đám chết tiệt kia sao lại gáy sớm như vậy chứ, chẳng lẽ là tới kỳ động dục rồi? Cẩn thận hôm nào ta đem đám gà các ngươi làm thịt hết.

Ta rút vào trong ổ chăn ấm áp, động một chút cũng không muốn động: “Tiểu Thanh tỷ, không phải gà gáy 3 lần mới rời giường sao?” Tiểu Thanh nhú mày liêu: “Chúng ta là hạ nhân làm gì có mệnh tốt như vậy, người cho rằng người là đại tiểu thư a!!!”

Ta tuy rằng không phải là đại tiểu thư, nhưng mà cũng là một đại thiếu gia nha. Ta ủy khuất thầm nghĩ, chỉ tiếc là sẽ không ai tin.

Nhìn khuôn mặt thanh tú sắp phát cáu của Tiểu Thanh, ta không dám đưa ra vấn đề gì nữa, ngoan ngoãn cam chịu số phận, rời giường mặc quần áo.

Để cho một người trừ bỏ ăn không ngồi rồi ra cái gì cũng chưa từng làm đến trù phòng phụ giúp sẽ có kết quả ra sao? Đáp án là hai chữ, với ta mà nói, gọi là “tai nạn”; đối với người khác mà nói, đó lại gọi là “ác mộng”.

Tiểu Thanh chỉ phân phó một câu: “Vương sư phó, đây là nha đầu Tiểu Nguyệt quản gia vừa mới phái tới, cái gì cũng có thể làm, cho người tùy tiện sai bảo.” liền để một mình ta ở lại trù phòng.

Ta cười cười nhìn nam tử trước mắt, sau khi đại trù Tề phủ 50 tuổi này quan sát trái phải trên dưới ta một lần, lên tiếng nói: “Trước tiên qua bên kia rửa rau cần, sau đó thì nhặt rau sạch sẽ”. Nhìn theo tay hần chỉ, ta thấy một đồng rau xanh mơn mớn cao như núi bên cạnh góc tường. Ta hít sâu một hơi, tuy rằng trước kia chưa từng làm qua, nhưng chỉ là rửa đồ ăn thôi mà, sao có thể làm khó ta được chứ? Hàn Bạch ta, phạm việc gì không muốn sẽ không làm, một khi đã làm sẽ làm đến tốt nhất.

Ta ngồi xổm xuống góc tường, chịu đựng nước lạnh thấu xương, cẩn thận rửa sạch bùn đất trên từng cọng rau. Vương đại trù lúc đầu còn không an tâm, đến xem thoáng qua vài lần, khi nhìn thấy thái độ làm việc thật sự chăm chỉ của ta, liền yên lòng trở về chỉ đạo những người khác làm việc.

Ta lau đi mồ hôi rịn ra bên thái dương, thở ra một hơi thật dài, hài lòng nhìn thành quả lao động đầu tiên của mình, ngay cả việc nhỏ như rửa rau cũng có thể làm đến hoàn mỹ như vậy, có lẽ cũng chỉ có ta làm được thôi. (Mỗ Phi: Tiểu Bạch hảo xú khí >_<) vương=“” đại=“” trù=“” cũng=“” phải=“” trọn=“” mất=“” há=“” mồm=“” nhìn=“” đồng=“” rau=“” ta=“” khổ=“” cực=“” rửa=“” sạch=“” sẽ=“” sau=“” một=“” lúc=“” lâu=“” vẫn=“” không=“” nói=“” nên=“” lời=“” nhiều=“” năm=“” qua=“” chưa=“” từng=“” thấy=“” có=“” người=“” rửa=“” rau=“” sạch=“” như=“” vậy=“” sao?=“” ta=“” thật=“” sự=“” là=“” đặc=“” ý=“” nhìn=“” không=“” được=“” muốn=“” cười=“” thành=“”>

“Đây là cái gì!!!!!!” tiếng gầm giận dữ nổ vang bên tai ta.

“A?” tư duy của ta chuyển qua một ngã rẽ khác, vì sao vẻ mặt hắn giống như hận không thể đem ta xé nát ra vậy, ta ngơ ngác hỏi: “Không phải là rau cần sao?”

“Rau cần..... rau cần..... rau cần.....!!!” hắn dường như càng thêm tức giận: “Người ngàn vạn lần đừng nói với ta là người không biết phần ăn được của rau cần là phần nào!!!”

“Không phải..... không phải ăn lá sao?” tuy rằng trước đây ta chưa từng nhặt rau cần, nhưng..... nhưng rau đưa bình thường không phải đều ăn lá sao? Ta còn hảo tâm ngắt sạch thân rau cần, hơn nữa còn làm đến nơi đến chốn vứt hết phần không sử dụng vào đồng rác. Chẳng lẽ ta làm?

“Người đợi lát nữa đem đồng lá này ăn hết cho ta.” Vương đại trù tức giận không thôi nói, sau đó xoay người phân phó mọi người đang đứng xem kịch phía sau: “Rau cần không thể dùng, hôm nay phải đổi món ăn khác, làm việc nhanh lên một chút cho ta.”

“Vậy..... ta thì sao?” Mơ hồ biết rằng mình dường như đã phạm vào một sai lầm lớn, ta có chút sợ sệt hỏi.

“Người đi rửa chén cho ta.” Hắn hung hăng trừng mắt liếc ta một cái.

Rửa thì rửa thôi, làm gì phải hung ác như vậy. Trước đây ta chưa từng nhặt rau, làm sai cũng không có gì kỳ quái a. bất qua nghĩ thì nghĩ như vậy, ta cũng không có can đảm nói ra, ngoan ngoãn đi rửa chén, hy vọng có thể lấy công chuộc tội.

Kỳ thật lúc đầu hết thấy đều vô cùng thuận lợi, ta rõ ràng đã rửa đồng chén đĩa đầy mỡ kia sạch đến bóng loáng, sáng đến mức có thể nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong đó luôn, ngay cả Vương đại trù thời thời khắc khắc đều nhíu chặt mày nhìn chằm chằm ta cũng có chút buông lỏng. Nếu không phải hắn kêu ta đem đồng chén bát đã được rửa đi ra, ta cũng sẽ không giẫm lên vũng nước trên mặt đất kia, cũng sẽ không bất thành linh bị trượt chân, đương nhiên cũng sẽ không..... cũng sẽ không..... cũng sẽ không làm rơi vỡ hết tất cả chén bát. Cho nên xét đến cùng đều là..... đều là..... đều là lỗi của hắn hết á. Tuy rằng vũng nước kia hình như là lúc ta rửa chén làm đổ ra. (

~>_<>

Về mặt Vương đại trù như sắp phát điên: “Ta làm trù sư (đầu bếp) nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế này.”

Ta cũng là lần đầu tiên a, ta cúi đầu, biết hiện tại tuyệt đối không phải là thời cơ tốt để ta mở miệng.

“Còn có bao nhiêu bát đĩa có thể dùng?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Bên cạnh lập tức có người trả lời: “Hiện tại số bát đĩa có thể sử dụng tổng cộng chỉ có trên dưới mười cái. Hơn nữa bây giờ cũng không kịp đi mua mới.”

Cảm giác được ánh mắt trừng ta càng thêm ác liệt, ta lại cố gắng cúi thấp thêm một phân mặc dù lúc này đây đầu ta đã cúi thấp hết mức rồi, “Đi lấy đồng bát đĩa cũ ra đây.”

“Nhưng mà số bát đĩa đó đều có chút hư hại, sao có thể đem ra chiêu đãi khách nhân.” Bên cạnh lập tức có người nêu lên nghi vấn.

Ánh nhìn chết người rất cực đời khỏi người ta, chuyển hướng sang người vừa mới lên tiếng: “Nếu không còn có thể làm gì bây giờ? Dù sao so với không có bát đĩa đựng đồ ăn vẫn tốt hơn. Đến lúc đó chỉ cần cần tìm một người bưng đồ ăn lên, thiếu gia cho dù phát giận, cũng sẽ tìm người kia.”

Ta rốt cục cảm thấy có một âm mưu đang được tiến hành, hơn nữa người bị mắc vạ kia nhất định chính là ta. Nếu ta cứ như vậy lén chuồn ra khỏi trù phòng, có thể không ai phát hiện ra không nhỉ?

“Về phần phải chọn ai đi, đương nhiên chính là đầu sở gây ra hết thảy mọi chuyện — người muốn chạy đi đâu a???” một tiếng quát chói tai cản bước chân đang lén bỏ trốn của ta, “Đợi lát nữa người đem đồ ăn bưng lên đi.”

Quả nhiên là như thế, ta rất muốn lên tiếng phản bác, nhưng tất cả mọi người chung quanh đều đang hung hăng nhìn ta, điệu bộ như thể nếu ta không đáp ứng thì sẽ không toàn thân mà bước ra khỏi cánh cửa này, bọn họ làm sao có thể khi dễ một tiểu nha hoàn như vậy a? Ta..... ta.... Ta chỉ có thể rưng rưng nước mắt

khuyết phục dưới bọn người lạm dụng quyền uy này. Chỉ hy vọng thị lực của thiếu gia không tốt, nhìn không ra sai sót gì. (Mỗ Phi: này kỳ thật đều là người tự chuốc lấy phiền phức a)

Ta nơm nớp lo sợ cúi đầu đem thức ăn bưng lên phòng lớn, mới vừa đặt xuống một mâm đồ ăn, chợt nghe một giọng nói có chút quen tai nói: “La lão gia, chiêu đãi không chu toàn, mời dùng thông thả..... Ân?” Không thể nào, nhanh như vậy đã phát hiện chén đĩa có vấn đề? Một chút hy vọng duy nhất của ta không phải cũng tan biến luôn rồi sao? Hiện tại lòng bàn chân có bọt dầu cũng không biết có chạy kịp không, nhìn bộ dáng sợ hãi của Vương đại trù kia, xem ra thiếu gia bọn họ mà phát giận lên, khẳng định là một trận khủng bố đây. Núi xanh còn đó, không sợ không còn củi đốt, vẫn là bảo trụ mạng nhỏ quan trọng hơn.

“Bát đĩa đã xảy ra chuyện gì, người ngẩng đầu lên, giải thích rõ ràng cho ta.” Giọng nói so với lúc này đã thấp xuống tám độ. Ngay cả không khí chung quang cũng đều trở nên giá lạnh.

Ta vừa suy nghĩ lý do khoái thác để thoát thân, vừa chậm rãi ngẩng đầu lên, trong tíc tắc cùng thiếu gia bốn mắt chạm nhau, trong đầu ta đột nhiên trống rỗng.

Sau đó bất thành linh, ta òa lên một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ: “Quý a!!!!!!!!!!!!” theo phản xạ hất hai mâm đồ ăn trên tay về hướng mặt hắn, sau đó co chân bỏ chạy.

8. Chương 7

Mới chạy được hai bước, đã bị người tóm cổ nhấc lên. Vì sao mỗi lần ta muốn chạy trốn, luôn bị tóm gọn dễ dàng như vậy? Là do võ công của ta quá kém? Là do thể chất của ta không tốt? Hay là...? Không thể nào, ta tuyệt đối không thừa nhận hai cái chân ngắn ngủn này của ta là nguyên do của việc chạy không nhanh nổi đâu.

Ta liều mạng giãy dụa, chỉ là ngoại trừ hai chân có thể đã giãy đạp loạn xạ ra, nửa người trên lại không chút nhúc nhích. Giọng nói âm trầm cứng nhắc của quản gia vang lên: “Đã làm sai còn muốn trốn?”

“Không..... không phải..... người..... buông tay trước đã.” Hàn Bạch ta là người dám làm dám nhận, một quản gia nho nhỏ, cũng dám xem thường ta, coi chừng ta..... coi chừng ta..... ở trên địa bàn của người khác, ta cũng không có khả năng làm gì..... >_

Tên ngốc kia dường như đến bây giờ mới phát hiện sự thật là ta bị khó thở, rốt cục cũng chịu giơ cao đánh khề, buông lỏng thiết trảo đang bắt lấy áo ta, còn không quên quảng thêm một câu cảnh cáo: “Còn chạy nữa liền đánh gãy chân người.”

Khí quản bị đè chặt đột nhiên được tự do, trong nháy mắt, một lượng lớn không khí ồ ạt tiến vào, làm cho ta nhìn không được bị sắc thành tiếng, cả khuôn mặt đều ghen đến đỏ bừng.

Ta vừa chậm rãi thuận khí, vừa chửi thề trong lòng tên quản gia không có nhân tính này. Thật sự là thượng bất chính hạ tắc loạn, có chủ tử như vậy, hèn chi hạ nhân lại như thế.

Nghĩ đến ta đường đường Hàn đại thiếu gia, há lại là kẻ bỏ trốn. (Mỗ Phi: người rõ ràng là vậy mà.)

Đột nhiên, cái tên “thượng bất chính” kia lên tiếng nói: “La lão gia, tại hạ quản giáo không nghiêm, để ngài chê cười rồi. Hôm nay thỉnh ngài về trước, hôm khác nhất định sẽ đến nhà tạ tội.” “Vậy cáo từ.”

Thảm, kế tiếp, là muốn đến quản giáo ta sao?

Khuôn mặt tuần tú dần dần phóng đại trước mắt ta, đôi con ngươi u hắc kia khiến ta nhìn không ra tâm tình hắn: “Lại là người.”

“Phải.... đúng vậy, quý..... quý đại nhân, chúng ta.... Thật là có duyên a.” ta khẽ động nét mặt cứng ngắc của mình, tận lực nặn ra một nụ cười, hy vọng nhìn không đến mức khó xem.

Mệnh ta thu hút hung thần hay sao? Thế nhưng lại cùng thứ này hữu duyên, thật sự là người mang số con rệp, khi uống nước lã cũng bị giắt răng mà.

Lông mày hấn lại bắt đầu giật giật: “Đây là lần thứ hai ngươi nói ta là quỷ.”

“Chẳng lẽ.... chẳng lẽ..... chẳng lẽ ngài thật sự thích ta gọi ngài là thần tiên hơn?” nhưng mà ta còn nhớ mang máng, lần trước khi ta gọi hấn là thần tiên hấn cũng rất không cao hứng a.

Thật sự là một con quỷ khó hầu hạ.

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng cười khế, ta theo tiếng nhìn lại, nhưng chỉ nhìn thấy biểu tình cứng nhắc như tấm bia đá của quần gia, không có người ngoài nào khác. Ta phát lạnh từng cơn, vừa rồi chẳng lẽ là ta nghe nhầm? Không có nào à, hóa ra, hóa ra, hóa ra căn nhà này thật sự không sạch sẽ.

“Ngươi lại nghĩ vớ vẩn gì đó?” Ai nha, thiếu chút nữa đã quên ma quỷ thông thạo thuật đọc tâm, vậy hấn có nghe được mấy lời vừa rồi ta thăm mắng hấn không? Ta sợ hãi nhìn về phía hấn, vừa lúc đối diện ánh nhìn của hấn. Hai mắt uyên thâm như cuốn hút người vào đó, ánh mắt ta rơi vào trong đó, không thể thoát ra. Bộ dạng như vậy ở trên người một con quỷ, thật đúng là phung phí của trời a.

“Ngươi là người thứ hai lộ rõ ý nghĩ trên mặt mà ta gặp được.” cánh môi hấn mấp máy, không biết nói điều gì.

“Ta là Tề Nghiêm.” Di, sao tự nhiên hấn lại giới thiệu tên mình vậy? Chẳng lẽ còn điều gì chưa thực hiện được, muốn phó thác ta hoàn thành?

Không đúng, Tề nghiêm tên này nghe rất quen a. Nghe qua ở đâu rồi, nghe qua ở đâu rồi, nghe qua ở đâu rồi?

Tề, Tề, Tề, đột nhiên linh quang chợt lóe, ta trà trộn vào nơi này hình như chính là Tề phủ. Như vậy, Tề Nghiêm, không phải là.....

Ta ngơ ngác chỉ tay vào người trước mắt: “Ngươi chính là..... Tề đại thiếu gia trong truyền thuyết?”

Hấn nhướn mày: “Ta còn không biết từ khi nào ta biến thành nhân vật trong truyền thuyết vậy.”

“Ta hiểu rồi.”

“Nga? Ngươi rốt cục cũng hiểu rồi, quả thật không dễ dàng a.” thanh âm hấn tràn ngập chế giễu.

“Đúng vậy, ta rốt cục hiểu rồi..... ta rốt cục hiểu rồi..... ta rốt cục hiểu rồi.....” ta lảm nhảm nhắc đi nhắc lại.

“Ngươi thật sự hiểu rồi?”

“Đúng vậy....” tuy rằng bây giờ ta đang run rẩy dữ dội, nhưng cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của ta, không khiến ta biến thành kẻ ngốc được.

“Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi đến tột cùng hiểu được cái gì?”

“Ta hiểu được, nguyên lai.... nguyên lai..... nguyên lai..... Tề Nghiêm hóa ra là một con quỷ!!! Tề phủ hóa ra là một động quỷ!!! Lão mẹ, ngươi nữ nào bắt ta đến động quỷ tìm cái chết, ngươi thật là ngoan độc a!!!!!!”

9. Chương 8

Sau một trận im lặng quỷ dị đến cực điểm, đột nhiên phía sau ta phá lên một trận cuồng tiếu. Ta trợn mắt há mồm nhìn vị quần gia mà ta vẫn tưởng là núi băng vạn năm lão yêu ngàn năm một nhân trăm năm thông thái rởm tinh tường mà bảo thủ, đang không chút cổ kỵ hình tượng mà ôm bụng cười to, còn vừa lau nước mắt ở khóe mắt do cười quá nhiều vừa nói: “Thiếu gia, đây là lần đầu tiên ngươi bị kêu là quỷ nhĩ, ha ha ha ha.....”

“Không phải, là lần thứ hai.” Thanh âm cũng âm trầm không khác gì khuôn mặt hần vang lên, Tề Nghiêm hằm hằm trừng mắt nhìn ta, giống như hận không thể đem ta chặt thành 8 khúc, nuốt xuống bụng. “Tề Nhân, nếu người cười xong rồi, có thể lui xuống làm việc được không?”

“Vâng, thiếu gia. Ta cười xong.” Không phải chính mắt nhìn thấy, thật sự là không thể tin quả thật có người có thể trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Tiếng cười sặc sụa chột đình chỉ, người vừa mới này còn rất có triển vọng trở thành đệ nhất quân gia chết vì cười trong lịch sử, trong chớp mắt đã trở lại vẻ mặt trời yên biển lặng, giống như chưa từng có gì phát sinh, cứng nhắc hành lễ rồi lui xuống.

Ta dùng sức dụi dụi mắt, vẫn cảm thấy mơ mơ hồ hồ, còn chưa thanh tỉnh được, chuyện đã xảy ra giống như một giấc mơ, rất không có cảm giác chân thật. Bất quá nếu thật sự là nằm mơ thì cũng không tồi, nhưng sự tồn tại không thể xem nhẹ của người trước mặt nhắc nhở ta tất cả những chuyện này đều là sự thật.

Mà kẻ không biết đến tột cùng là người hay quỷ đang đứng đối diện ta không ngừng tản ra cảm giác hiệp bách kia đột nhiên giữ lấy tay ta: “Không cần dụi nữa, dụi thêm nữa sẽ biến thành mất thỏ mắt.”

Ta thầm mắng trong bụng, nếu không phải hôm qua bị quỷ dọa đến hơn nửa đêm, hôm nay lại bị tra tấn cả ngày, đôi mắt chói rọi như sao trời, phát sáng như trân bảo, đen như điểm sơn, khiến cho hàng vạn hàng nghìn cô gái mơ ước của ta như thế nào lại bị chê xấu như mất thỏ. Đáng thương ta chẳng những không thể phản bác, còn phải vì mạng nhỏ mà giả bộ tươi cười, thật sự là khiến người nghe thấy đau lòng, người trông thấy phải rơi lệ. “Lão quỷ gia ngài thật sự là quan tâm hạ nhân a.”

“Lão quỷ gia?” lông mày hần hơi nhướng lên, dường như không hiểu được. Ai, tuy rằng hơi ngốc một chút, bất quá thật sự là một con quỷ rất tuần tú, nhìn thế nào cũng thấy rất dễ nhìn, chắc chắn với khuôn mặt này, có không ít thiếu nữ ngây thơ can tâm tình nguyện táng thân dưới miệng quỷ của hần. Quên đi, có lẽ để ta chỉ điểm cho người một chút cũng được.

“Vốn ta hần là phải kính trọng gọi ngài là lão nhân gia, nhưng mà ngài chính là quỷ đại nhân tôn quý, cho nên đương nhiên phải gọi ngài là lão quỷ gia mới đúng a.” (*mở hôi* rõ ràng là Tiểu Bạch người suy nghĩ kỳ quái, thế mà lại nói người ta ngốc ==|||)

“Người vì sao lại cho rằng ta là quỷ?” Tề Nghiêm trừng ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Này rất đơn giản a. Ngài có lẽ không biết, phạm nhân chúng ta không có loại năng lực đằng vân giá vũ, bay tới bay lui, cũng không có sở thích đêm hôm khuya khoắc, mặc áo trắng đi dạo trong hoa viên; càng không có loại mỹ mạo không giống phạm nhân như ngài.” Nói xong đến câu cuối, cũng không quên nịnh nọt hần một câu, thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên*, đây là chân lý ta nghiệm ra được sau nhiều năm chịu áp bách của đám nữ nhân điên trong nhà chúng ta.

*Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên: ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có móng ngựa là không thể đâm thủng được: “Vuốt móng ngựa” ở đây được hiểu là khen, nịnh bợ, ý chỉ rằng ai cũng thích việc mình được khen

“Ta nói lại cho người một lần nữa, ta không phải quỷ, từ trước đến nay chưa từng là vậy.” nhân thần nghiêm túc của hần nhìn thế nào cũng không giống như đang nói giỡn với ta.

“Nga.” Ta có chút sợ hãi gật gật đầu, “Vậy là thần tiên?” ánh mắt hần nhìn thế nào cũng không giống như tán thành với ý kiến đó.

“Vậy, yêu quái?” nếu ánh mắt có thể giết người, ta có lẽ đã sớm bị hần thiên đao vạn quả. Không lẽ ta đều đã đoán sai?

“Chẳng lẽ, ngài chính là người?” không đợi hần kịp lên tiếng, ta đã chính mình phủ quyết: “Không phải đâu.”

“Thật là ngại a, ta chính là người.” Tề Nghiêm khôi phục biểu tình tựa tiểu phi tiểu lúc mới gặp.

“A?” thật sự là càng khó tin hơn việc có người nói bộ dáng của ta không đẹp trai a (>_<) “cái=” người=” gọi=” là=” bay=” tới=” bay=” lui=” kỳ=” thật=” chẳng=” qua=” chỉ=” là=” khinh=” công=” bình=” thường=” thôi.”=” trong=” đôi=” mắt=” mê=” người=” tràn=” đầy=” ý=” cười=” châm=” biếm.”=” ta=” không=” biết=” võ=” công=” a,=” có=” gì=” đặc=” biệt=”

hơn=“” người=“” đầu=“” chứ=“” loại=“” trò=“” dành=“” cho=“” người=“” thô=“” lỗ=“” ta=“” chẳng=“”
thêm=“” học=“” đầu.=“” bắt=“” quá,=“” này=“” không=“” quan=“” trọng,=“” quan=“” trọng=“”>

“Một gia tộc kinh doanh lớn như vậy, có phải áp lực cũng rất lớn không a?” ta tận lực ôn nhu hỏi, sợ kích thích đến nỗi đau của hắn.

“Áp lực đương nhiên có.”

“Chẳng trách.” Trong nháy mắt ta bình tĩnh đại ngộ. “Chẳng trách người lại có sở thích giả quỷ dọa người, nguyên lai là do áp lực quá lớn, ta có thể hiểu được.”

“Ta thật sự rất muốn biết, từng có người nào bị người làm cho tức đến chết không?” Tề Nghiêm nhìn ta nửa ngày, rốt cục đưa ra kết luận.

“Bây giờ người có thể giải thích cho ta nghe một chút, nguyên nhân vì sao lệnh đường lại bắt người phần nữ trang trà trộn vào Tề phủ không?”

Ta mới vừa giải quyết được một mối nguy bây giờ lại lâm vào một nguy cơ khác, lúc này ta mới buồn rầu nhớ ra, ta từng trước mặt tên này thẳng thắn thừa nhận bản thân mình nam nhi. Hơn nữa vừa rồi trong tình huống cực độ hoảng sợ ta còn gào to kêu lão mẹ.

Ngẫm lại, thật vất vả mới có thể gặp được Tề Nghiêm, hiện tại kỳ thật là cơ hội tốt khó có được. Chỉ cần có thể thuyết phục hắn tin tưởng thân phận thật sự của ta, ta có thể nở mày nở mặt, một lần nữa làm người.

Bất quá, vấn đề là, dưới tình huống hiện tại, ta làm sao có thể nói ra được, nói rằng người hiện tại thân phận nhỏ bé, thấp cổ bé họng, bộ dáng nam không ra nam, nữ không ra nữ này chính là Hàn Bạch phiên phiên thông minh tuyệt đỉnh, phong thần tuấn lãng, mỹ danh lan xa? Cho dù hắn tin tưởng, một đời anh danh của ta cũng bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Lúc đầu, khi ta trà trộn vào sao không suy xét kỹ càng chứ? Thật sự là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời a.

Sau khi tiến hành đấu tranh tư tưởng cực kỳ kịch liệt, ta rốt cục đau đớn đưa ra quyết định: “Thật ra, ta sợ dĩ giả trang thành thế này, hoàn toàn là do ý của mẹ ta a.”

“Nga?” hắn chỉ thản nhiên đáp.

“Bởi vì ngày đó ta tình cờ gặp một vị cô nương trên đường, vừa gặp đã thương, sau khi về nhà liền mắc bệnh tương tư, vì nàng cơm nước không màng, mẹ ta thấy ta tương tư đau khổ, không đành lòng, vì thế giúp ta hỏi thăm biết được vị cô nương kia nguyên lai chính là nha hoàn quý phủ. Liền bảo ta trà trộn vào trong phủ, hy vọng có thể cùng nàng sớm chiều ở chung, cuối cùng ôm mỹ nhân trở về. A ngờ quý phủ chỉ tuyển nha hoàn, sau đó lão mẹ nóng lòng muốn được ôm cháu nội của ta liền ép ta giả nữ trà trộn vào đây.” Thật là một lý do hay ho, ta vắt hết óc mới có thể bịa đặt ra một lời nói dối có trình độ như vậy. Lén liếc nhìn Tề Nghiêm một cái, vẻ mặt thản nhiên của hắn không có vẻ gì là không không tin lời của ta cả.

“Là nha hoàn nào?”

“Tiểu Thanh.” Ta thật sự không cố ý kéo Tiểu Thanh xuống nước, thật sự là bởi vì đến giờ ta cũng chỉ nhớ rõ mỗi tên của nàng.

“Người hiện tại đang làm việc gì?”

“Phụ vật ở trù phòng.” Thật là nói không nên lời a.

“Nói như vậy, chén đĩa biến thành như vậy hẳn là do người tạo thành nhỉ.” hắn trưng ra biểu tình sáng tỏ nhìn ta.

Ta rất muốn lớn tiếng phản bác lại, chỉ tiếc bộ dáng ta lúc này có chút đuối lý.

“Bắt đầu từ ngày mai, người đổi ngay về nam trang, đến làm thư đồng của ta, không cho phép đến phòng ngủ của nha hoàn nữa.” hắn dường như có chút mệt mỏi, sau khi phân phó xong, phát phát tay, ra hiệu ta lui xuống.

Không nghĩ tới hắn lại tin lời bịa đặt của ta, rốt cục có thể đổi về nam trang, hơn nữa nếu làm thư đồng của Tề Nghiêm, mỗi ngày đều có thể gặp mặt hắn, nhất định sẽ tìm được một cơ hội thích hợp nói cho hắn

biết rõ thân phận của mình, vừa có thể giám sát hắn không đem vụ làm ăn giao cho người khác, thật sự là nhất cử đa đắc a. Tề Nghiêm thật sự là người tốt. Ta vui vẻ lui xuống.

“Đúng rồi, người tên là gì?” hắn đột nhiên hỏi.

“Ta gọi là Tiểu Nguyệt.” không thể nói tên thật của mình cảm giác quả thật rất khó chịu.

“Tiểu Nguyệt? Quên nói với người, kỳ thật người mặc nữ trang thật sự rất thích hợp, thay đổi lại có chút đáng tiếc đó.” Cho dù nhìn không thấy, cũng có thể nghe ra trong lời nói của hắn pha lẫn ý cười.

Cái tên kia, tuyệt đối là một đại khốn nạn!

10. Chương 9

Sau khi phá hư ba cây bút lông sói của Tề Nghiêm, lại rất không cẩn thận làm vấy mực nước vừa mài xong lên mặt giấy Tuyên Thành trắng xóa, sau đó còn lỡ tay làm rơi vỡ nghiên mực Đoan Khê tốt nhất, công việc của ta liền từ chuẩn bị bút đến trải giấy rồi đến mài mực, cho đến bây giờ, theo như Tề Nghiêm nói “người ngoan ngoan đứng một bên là tốt rồi.”

Ban đầu ta còn bởi vì không cần phải làm việc mà cao hứng vạn phần, phi thường sung sướng “đứng một bên là tốt rồi”, nhưng mà đến lúc này đã sắp 2 canh giờ, Tề Nghiêm liên tục không ngừng xử lý chuyện làm ăn, ngay cả đầu cũng chưa từng ngẩng lên, sau khi đếm hết tất cả đồ vật trong thư phòng từ trái sang phải, từ trên xuống dưới đếm đi đếm lại đến ba lần, tâm tình hưng phấn ban đầu của ta đã nguội xuống thành một đống đáng buồn chán, hóa ra, buồn tẻ, thật sự là có thể buồn đến chết người đó.

Ánh mắt ta ngây ra, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm về trước, người ta nói “Một tắc thời gian một tắc vàng”. Ta cứ đứng ngây ngốc một bên, lãng phí không ít vàng a, càng nghĩ càng cảm thấy đáng tiếc.

Người không có chuyện gì làm tinh thần sẽ không tập trung, loáng thoáng thấy Chu Công lão tiên gia đang vẩy tay già rủ ta đi chơi cờ. Ai, dù sao cũng không có chuyện gì làm, đi đánh cờ cũng tốt. Ta đang định hưởng ứng lời kêu gọi của thần tiên, đột nhiên bị một giọng nói làm bừng tỉnh: “Người đang làm gì vậy?”

Ta kinh hãi, mở bừng hai mắt, vừa lúc nhìn thấy đối diện là khuôn mặt tuần tú phóng đại của hắn. Thật là có đủ xui xẻo nha, hai canh giờ giống như đầu gỗ, không nói một tiếng, nhưng ta mới chuẩn bị ngủ gật một chút, vừa bắt cá* đã bị hắn vừa vắn tóm được. Trong đầu ta vừa nhanh chóng nhớ lại tiểu thư đồng nhà ta — lúc Tiểu Thất bắt cá bị ta tóm được thì viện cớ gì, vừa âm thầm bội phục chính mình, tại loại thời điểm khẩn cấp này, vẫn có thể bình tĩnh phân tích thế cục trước mắt, loại người thông minh lâm nguy bất loạn, cử trọng nhược khinh**, ngoại trừ ta ra, còn có ai chứ? (>_<) nhưng=“” mà=“” nghĩ=“” tới=“” nghĩ=“” lui,=“” ta=“” đột=“” nhiên=“” phát=“” hiện,=“” tiểu=“” thất=“” đáng=“” yêu=“” của=“” ta=“” hình=“” như=“” từ=“” trước=“” đến=“” nay=“” chưa=“” từng=“” bắt=“” cá=“” trong=“” lúc=“” hầu=“” hạ=“” ta,=“” ngược=“” lại,=“” ta=“” thường=“” xuyên=“” đọc=“” sách=“” được=“” một=“” nửa,=“” liền=“” nằm=“” sắp=“” trên=“” thư=“” trác=“” rộng=“” lớn,=“” vui=“” vẻ=“” làm=“” một=“” giấc=“” mộng=“” đẹp.=“” cuối=“” cùng=“” được=“” phụ=“” thân=“” bắt=“” đắc=“” dĩ=“” ô=“” vè=“”>

*Bắt cá: Mạc ngư (): trực lợi trong thời điểm hỗn loạn | lười biếng; trốn tránh khó khăn; không chăm chú làm việc

**Cử trọng nhược khinh: nâng vật nặng dễ như nâng vật nhẹ.

“Àn?” mặt Tề Nghiêm lại tiến sát thêm vài phần, gần đến mức ta có thể thấy được bóng ta phản chiếu trong con ngươi thâm u của hắn. Trong suy nghĩ cực độ hỗn loạn, ta buột miệng nói ra: “Ta đang đếm muỗi.”

Đây khẳng định là đáp án vượt xa ngoài dự liệu Tề Nghiêm, bởi vì đôi mày rậm xinh đẹp của hắn nhướng cao, thì thầm một câu: “Nếu có đáp án bình thường mới thực bất khả tư nghị*.” Ngón tay thon dài của hắn nâng cằm ta lên: “Trong thư phòng có rất nhiều muỗi sao? Sao cho tới bây giờ ta cũng không biết.”

*Bất khả tư nghị nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, vượt ngoài lí luận.

Chỗ có hại lớn nhất của việc nói dối là gì? Không phải lương tâm bất an mà là một khi người đã nói dối một lần, người nhất định phải nói dối thêm nhiều lần nữa để toàn vẹn nó. “Nếu có nhiều thì đã không đếm được rồi, chính là vì trong thư phòng không có bao nhiêu con muối, cho nên mới dễ đếm.” Ta bị hấn nhìn đến mức vô pháp tự hỏi. Chỉ có thể tùy tiện nói đại một hơi, sợ hấn không tin, còn bồi thêm một câu. “Trước kia lúc ở nhà không có việc gì làm, ta thường hay đếm muối cho đỡ buồn, trong nhà của ta, nhiều muối hơn ở đây lắm.”

“Vậy người đếm được có bao nhiêu con muối trong thư phòng rồi?”

“Lúc ta đang đếm, thì bị thiếu gia ngài cắt ngang.” Có quỷ mới đếm được á.

“Quên đi, không cần đếm nữa, đứng mệt thì tự tìm ghế ngồi đi, đừng quấy rầy ta là được.” biểu tình của Tề Nghiêm nhìn thế nào cũng không giống như tin lí do thoái thác của ta, bất quá hấn cũng không truy vấn đến cùng, dễ dàng bỏ qua cho ta.

“Nga.” Ta ngoan ngoãn tìm băng ghế, điều chỉnh tư thế thoải mái nhất ngồi xuống. Sớm biết rằng có thể ngồi, ta tội gì toi công đứng suốt hai canh giờ? Chân sắp rụng luôn rồi.

Tề Nghiêm lại tiếp tục vui đầu vào đóng giấy tờ các hiệu buôn Tề gia đưa tới. Nếu hấn mỗi ngày đều bận rộn như thế, vậy xem ra muốn quản lý một gia tộc lớn thế này quả thực là rất khó khăn a. Trách không được tính tình lại quái gở nói không nên lời. (= =+) Như vậy xem ra, ta phải suy xét kỹ càng lại kế hoạch đoạt quyền của mình. Miễn cho thật sự tiếp quản Hàn gia từ tay đám nữ nhân kia, lại mệt đến chết khiếp.

Từ vị trí này của ta nhìn qua, vừa vặn có thể thấy sườn mặt nghiêm túc của Tề Nghiêm, chân mày nhíu lại, nhãn tình phiêu lượng đang chuyên chú nhìn chăm chăm hồ sơ trước mắt, sóng mũi cao thẳng, nét môi cương nghị mím chặt, cả người tản mát ra một loại khí thế không giận mà uy. Chả trách đám tiểu nha hoàn Tề gia kia mỗi khi nhắc đến thiếu gia của các nàng, trong mắt sẽ xuất hiện màu sắc mơ mộng.

Phụ thân cũng rất tuấn tú, nhưng mà phụ thân thuộc loại hình hoàn toàn khác biệt với hấn, phụ thân phi thường phi thường ôn nhu, lúc nào cũng đều rất cưng chiều ta, luôn mỉm cười nhu hòa, từ trước tới giờ chưa từng trách mắng ta. Ta rất thích rất thích cảm giác dựa vào trong lòng phụ thân làm nũng. Còn Tề Nghiêm, là loại hình ta muốn trở thành nhất, giỏi giang khôn khéo, anh tuấn hữu hình, có thể cho người xung quanh cảm giác an toàn mãnh liệt, khiến cho người ta cảm thấy rằng không có chuyện gì hấn không làm được. Nếu không phải phương thức giải sầu của hấn làm ta rất khó chấp nhận, hấn thật sự có thể nói là nam tử hoàn toàn phụ hợp tiêu chuẩn lý tưởng của ta.

Đột nhiên, “một nửa lý tưởng” này quay đầu lại nói: “Bây giờ vì sao lại nhìn mặt ta chăm chăm vậy? Không lẽ, trên mặt của ta có muối sao?”

Nhìn nam nhân đến gần người, còn bị người ta bắt quả tang, thật sự là rất mất mặt. Ta có thể cảm giác được mặt mình đỏ ửng tới mang tai rồi, không biết sáng nay bôi mặt có đủ đen chưa, đủ để che khuất sắc mặt của ta hay không. Có thể rõ ràng nhìn ra vẻ trêu chọc trên mặt hấn, lại cứng họng không biết nên phản bác thế nào.

Đang xấu hổ hận không thể kiếm cái lỗ mà chui xuống, thì có người nào đó đứng lúc gõ cửa thư phòng, giải cứu ta khỏi khó khăn.

Khi ta vâng theo mệnh lệnh Tề Nghiêm đóng cửa thư phòng lui ra ngoài, để hấn cùng người vừa tới kia hảo hảo nói chuyện, ta vẫn luôn thắc mắc: người diện mạo thật thà, nhưng trong mắt lại hiện tinh quang của người làm ăn này rốt cục là ai? Theo lý mà nói, ta vừa mới tới Lạc Dương hấn là chưa quen biết ai mới đúng a.

11. Chương 10

Sớm biết rằng sẽ có kết quả như thế này, ta nên chờ Tề Nghiêm cùng người kia thương lượng xong công việc, hỏi rõ ràng đường đi nước bước trong Tề phủ, sau đó mới trở về. Bất quá có thể sẽ bị hấn cười nhạo chết. Ta buồn bực nghĩ.

Đi sai đường không biết bao nhiêu lần, hai cái chân đáng thương của ta rốt cục nhện không được hướng ta kháng nghị, ngẫm lại chúng nó cũng thật sự là không dễ dàng, trước kia trên cơ bản thuộc loại đại môn không ra, nhị môn không bước, vậy mà hiện tại lại cùng chủ nhân bất hạnh của nó, cũng chính là ta, trải qua không ít đau khổ. Ta thật sự là rất có lỗi với chúng nó.

Vì thế khi dư quang khoe mắt ta ngắm đến một cái xích đu không biết từ đâu xuất hiện (*mồ hôi*, càng viết càng giống truyện ma =|||), ta liền nhanh chân vọt qua, vũng vàng ngồi trên bảo tọa trời ban cho này. Hai chân mệt mỏi cả ngày rốt cục có thể nghỉ ngơi, ta cảm thấy xoa bóp đôi chân lao động vất vả quá độ, nhưng vẫn duyên dáng của mình. Thuận tiện đánh giá cảnh vật chung quanh một chút, hầy... cho nên nói người xây dựng Tề phủ trước kia thật sự là không có mắt thẩm mỹ gì hết, khẳng định là một khối đầu gỗ còn cứng nhắc hơn cả quần gia, nơi ở của mỗi người đều xây dựng giống nhau như đúc, có quỷ mới phân biệt nổi. Sự khác biệt duy nhất của nơi này chính là có thêm một cái xích đu. Nhưng mà chỉ bằng thứ này, không đủ để giúp ta tìm được phương hướng chính xác a. Ta không thể không bắt đầu thừa nhận một sự thật: Ta cứ nhiên lại lạc đường. >_

Ta ngồi trên xích đu, nâng má, lúc đầu còn nghiêm túc tự hỏi một vấn đề: nhớ lại có một buổi tối trước kia, tỷ tỷ dọa ta, kể cho ta nghe về “quỷ đả tường*”, chẳng lẽ ta thật sự đã gặp phải thứ đó trong Tề phủ? Bằng không, từ trước cho tới giờ chưa từng phát sinh loại chuyện kỳ quái này a. Tốt xấu gì Hàn phủ của chúng ta cũng không tính là nhỏ, nhưng ta chưa từng bị lạc đường. Lúc ở nhà bắt quạ cũng chỉ có mấy hạ nhân đi theo ta mà thôi, cũng đâu có khác nhau nhiều lắm.

*Quỷ đả tường: Có nhiều câu chuyện về Quỷ đả tường, thường là bạn lạc đường ở một nơi hoang vắng, cố gắng tìm đường ra nhưng rốt cục vẫn quay về chỗ cũ. Người xưa cho rằng đó là do ma quỷ tác quái khiến chúng ta đi thành một vòng tròn.

Hiện tượng này trước hết là có thật. Đã có nhiều người gặp phải. Bởi vì bản chất chuyển động của sinh vật là chuyển động tròn. Nếu như không có mục tiêu, chuyển động bản năng của bất kì sinh vật nào cũng đều là chu vi hình tròn.

Hôm nào có cơ hội phải đề nghị Tề Nghiêm mau mau tìm Mao sơn đạo sĩ đến làm pháp, chỗ này nguy hiểm như vậy, ở lâu rất sợ gai ốc, hẳn là quái thai hẳn không sợ, nhưng dù sao ta vẫn là người bình thường a. Bất quá việc khẩn cấp trước mắt là tìm đường trở về, bằng không sáng mai Tề Nghiêm sẽ phát hiện tân nhiệm tiểu thư đồng thiện lương thông minh, anh tuấn tiêu sái của hắn bị phơi khô trên xích đu mất.

Lần trước lạc đường cũng may Tề Nghiêm có sở thích giả quỷ, nửa đêm đi tản bộ, mới có thể kịp lúc cứu được ta, lần này không biết ta còn tốt số được vậy hay không.

Khi ta đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không thể tự thoát ra được, một giọng nói non nớt truyền đến: “Uy, người là ai a? Sao lại ngồi trên xích đu của ta a?”

“Dát?” Ta kinh ngạc ngẩng đầu, trước mắt là một tiểu hài tử phấn phấn nộn nộn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn là đôi mắt hắc bạch phân minh như châu ngọc, xoay tròn chuyển động, nhìn qua bộ dáng thì chỉ khoảng bốn năm tuổi, nhưng mà dung mạo chỗ nào cũng đều toát ra sự khôn ranh kỳ lạ. Hiếm khi gặp được một tiểu hài tử đáng yêu như vậy, thật muốn bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của hắn. Trách không được trước đây lão mẹ cùng các tỷ tỷ luôn không ngừng véo mặt ta, bây giờ rốt cục ta cũng có thể hiểu được suy nghĩ của các nàng. (= =||| một nhà biến thái)

“Đây là xích đu của người?” ta hỏi lại, suy nghĩ trong đầu liền nhanh chóng xoay chuyển, tính toán phải làm thế nào mới có thể đem hài tử đáng yêu này lừa về nhà, lão mẹ cùng các tỷ tỷ nhìn thấy hẳn nhất định sẽ phát cuồng.

“Đương nhiên, đây là xích đu chuyên dụng của Tiểu Vũ mà. Khắp phủ chỉ có một cái thôi.” Trên khuôn mặt nho nhỏ tràn ngập thần sắc đắc ý gần như kiêu ngạo.

“Vậy ca ca ôm người ngồi lên được không?” thiếu chút nữa vì ý kiến hay của mình mà đập bàn tán dương.

“Không được.” thanh âm lãnh đạm nghe thế nào cũng không giống như có thể phát ra từ hài tử như vậy. Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận trước mắt gât gao mím chặt, hướng ta tuyên cáo sự thật chủ quyền.

Tề Nghiêm chậm rãi đi tới chỗ chúng ta, trên mặt là ôn nhu trước nay ta chưa từng thấy, khiến cho ta thật sự không thể tin người này cùng Tề Nghiêm lãnh đạm kia là một.

Ta nhin không được thốt lên: “Người là Tề Nghiêm hay là đệ đệ song sinh của hắn?”

Vừa nói xong đã thấy đôi mắt ôn nhu mị thành một đường, thuận tiện phóng một tia cười nhạo quen thuộc đến chỗ ta, ta liền biết ta vừa hỏi một vấn đề cực ngu ngốc.

“Người lại lạc đường?” hắn giống như hỏi, lại không đợi ta trả lời đã đã tự mình làm thêm một cái chú giải “Không nghĩ tới, ta vậy mà lại thu một tên mù đường làm thư đồng.”

“Phụ thân, ôm một cái.” Tiểu Vũ khả ái ôm lấy thắt lưng Tề Nghiêm.

Lúc ta muốn phản bác Tề Nghiêm thì nhìn thấy Tề Nghiêm ôn nhu ôm Tiểu Vũ lên, tất cả những lời muốn nói đều biến mất vô tung vô ảnh. Tư duy trong nháy mắt trống rỗng, trong lòng như đánh nghiêng bình ngũ vị, cảm giác rắc rối phức tạp ừ ừ kéo đến.

12. Chương 11

Tề Nghiêm có tiểu hài tử?

Tề Nghiêm đã có tiểu hài tử.

Tề Nghiêm thế mà đã có tiểu hài tử!!!

Ta tuyệt đối không phải kẻ chưa thấy qua sự đời, lại trở nên kinh ngạc như vậy(>_<) kỳ=“” quái=“” hấn=“” có=“” tiểu=“” hài=“” tử=“” là=“” chuyện=“” của=“” tề=“” gia=“” hấn=“” tề=“” gia=“” bọn=“” họ=“” có=“” thể=“” bá=“” thân=“” tể=“” phật=“” cảm=“” tạ=“” trời=“” xanh=“” khối=“” phải=“” lo=“” lắng=“” không=“” ai=“” kế=“” tục=“” hương=“” hỏa=“” tề=“” gia=“” việc=“” quỷ=“” gì=“” liên=“” quan=“” tới=“” ta=“” chứ=“” phi=“” phi=“” phi=“” các=“” vị=“” quỷ=“” đại=“” gia=“” đi=“” qua=“” ngang=“” qua=“” bay=“” qua=“” ngàn=“” vạn=“” lần=“” không=“” cần=“” để=“” ý=“” tới=“” lời=“” nói=“” nhằm=“” của=“” ta=“” phải=“” là=“” việc=“” người=“” chẳng=“” liên=“” quan=“” đến=“” ta=“” nhưng=“” mà=“” vì=“” sao=“” ta=“” lại=“” cảm=“” thấy=“” không=“” được=“” thoải=“” mái=“” chứ=“” trong=“” lòng=“” ngũ=“” vị=“” tạp=“” trần=“” không=“” rõ=“” tư=“” vị=“” cho=“” nên=“” mới=“” nói=“” gần=“” mực=“” thì=“” đen=“” sau=“” khi=“” đến=“” nơi=“” này=“” ngay=“” cả=“” ta=“” cũng=“” sắp=“” biến=“” thành=“” kỳ=“” kỳ=“” quái=“” quái=“”>

Đúng rồi, ta nhất định là bởi vì hâm mộ Tề Nghiêm có hài tử đáng yêu như vậy, không phải bởi vì sự tình loạn thất bát tao gì khác đâu. Ta hít sâu một hơi, có gì phải hâm mộ chứ, đợi cho đến khi ta già như hắn, ta khẳng định là có một hài tử còn đáng yêu hơn, không đúng, phải là một đồng hài tử đáng yêu, tuổi trẻ sức lực tiềm tàng nha, không giống như hắn già cả chẳng còn chút năng lực, ^_^, ta càng nghĩ càng vui vẻ. tâm tình kỳ quái lúc này giờ đây đã sớm tan thành mây khói.

“Miệng mở lớn như vậy, muối bay vào rồi.” hình như có một giọng nói tựa hồ từ một nơi rất xa xôi truyền đến, lọt vào tai ta, ta theo bản năng ngậm chặt cái miệng không biết từ khi nào đã há lớn của mình.

Muối?

Nga. Muối.

A???!!!!

Muối!!!!!!

Trời ơi, không thể nào, chẳng lẽ muối xem cổ họng đáng thương của ta như nơi che mưa chắn gió tránh rét? Nghĩa vô phân cổ liền bay vào? Ta vội vàng không ngừng phun ra ngoài, nhưng mà ngoại trừ nước miếng, cái gì cũng không có. Chẳng lẽ cổ họng của ta ẩm áp như vậy, khiến cho muối vui đến quên cả trời đất, không muốn quay về tổ muối của nó nữa? Đừng a, chúng ta ngày xưa không oán, ngày nay không cừ, ngại

đại muối đại lượng, hãy bỏ qua cho nhân loại nhỏ nhỏ đáng thương như ta đi, chỉ cần ngài bằng lòng bay ra, ta cam đoan chẳng những không đánh chết ngài, còn một đường hộ tống ngài bay về muối đại bản doanh.

Sau một hồi nôn khan không có hiệu quả gì, ta cầu cứu nhìn về phía Tề Nghiêm vẻ mặt sầu xa khôn lường, Tiểu Vũ đang vui đùa trong lòng hân, thân mình không ngừng phát run, bộ lạnh lắm hả?

Quên đi, ta hiện tại nào có tâm tình đi lo lắng cho người khác: “Thiếu gia, người nói xem muối chơi mệt rồi, có thể tự bay ra hay không?”

“Chờ nó ăn uống no đủ, đương nhiên sẽ đi ra.”

“A? Thế nào mới có thể ăn uống no đủ a?”

“Rất đơn giản, hút khô hết máu của người thì no rồi.” trong mắt Tề Nghiêm hiện lên ý cười ác ma, đáng tiếc ta đang lâm vào cực độ ân hận nên không nhìn thấy. Trước mắt ta đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng: trên nền tuyết lạnh như băng có một cái thây khô nằm cứng ngắc, mọi người đi ngang qua đang chỉ trỏ: “Người này chính là bị muối hút khô máu đó.” Càng nghĩ càng thấy từng trận gió lạnh, sờn tóc gáy. Trong nháy mắt ta hạ quyết định.

“Ta mặc kệ.” ta ngẩng đầu, nói chắc như đinh đóng cột.

“Sao lại đột nhiên trở nên thông minh thế.” Vẻ mặt Tề Nghiêm nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc “Tại sao?”

“So với việc ở đây chờ muối hút khô ta, không bằng về nhà chờ chết, tối thiểu trước khi chết không phải làm hạ nhân hầu hạ người khác.” Nếu như chết tha hương tha phương, ta cũng quá bi thảm rồi.

“Phụ thân, sao lại có người dễ dàng bị lừa như vậy ni? Chơi rất vui.” Thanh âm nhuần nhuần nộn nộn ngăn chặn bước chân chuẩn bị rời đi của ta, là.... đang nói ta sao? Ta do dự quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Tiểu Vũ ngẩng đầu lên khỏi lồng ngực Tề Nghiêm, nước mắt vương trên hàng mi dài, trong đôi mắt to tròn tràn đầy ý cười, bàn tay to của Tề Nghiêm cẩn thận vuốt lưng Tiểu Vũ, vừa ôn nhu nói: “Cười từ từ thôi, coi chừng sặc.”

Hắn đang cười cái gì? Người dễ dàng bị lừa? Lừa, lừa lừa!!! Nói như vậy, ta bị lừa???!!! Thật quá đáng, sao lại đối xử với ta như vậy, ta biết ta thiện lương thành thật hiền lành đáng yêu, nhưng mà không phải là để cho các người khi dễ nha!!!

“Phụ thân, để cho hắn chơi với ta được không?” Di? Trong nháy mắt ta đã quên vừa rồi mình định nói cái gì, không phải đâu, tuy rằng ta thật sự cảm thấy Tiểu Vũ đáng yêu hơn Tề Nghiêm nhiều lắm, nhưng mà..... nhưng mà..... Nhưng mà ta thân mang trọng trách, ta còn phải nỗ lực theo dõi Tề Nghiêm để hắn không đem mối làm ăn giao cho người khác, nếu cứ tiếp tục như thế này, ta thật sự sẽ biến thành một hạ nhân trăm phần trăm mất. Nhưng, loại chuyện này, cũng không phải là việc ta có thể quyết định. Ta chỉ có thể làm việc theo sắc mặt Tề Nghiêm.

“Ân, hảo.” đáng tiếc Tề Nghiêm đương nhiên không thể nghe được tiếng kêu gào trong lòng ta, hắn trầm ngâm một chút, liền gật đầu đồng ý.

“A!” Ta nhin không được hết lên một tiếng, nhiệm vụ kia sắp trở nên không có khả năng hoàn thành rồi.

“Làm sao vậy?”

“A?” ta phải giải thích như thế nào với hắn đây, “Bởi vì..... bởi vì..... bởi vì ta không nỡ rời xa người.” Trời ơi, ta vậy mà lại nói ra loại lời thoại này, thật sự là muốn đâm đầu vô chỗ nào mà chết quá.

Hắn nhướng nhướng mày “Kỳ thật, ta cũng không nỡ.”

“A?” Chẳng lẽ Tề Nghiêm có đoạn tụ chi phích, đừng làm ta sợ nha, ta là người bình thường.

“Bởi vì không có người ở bên cạnh ta.....” Thảm, vì cái gì ta lại cảm thấy mặt đó tim đập vậy nè? “Ta sẽ mất đi rất nhiều trò cười.”

13. Chương 12

“Tiểu Nguyệt, ta muốn ăn trái cây, được không?”

“Hảo, tiểu thiếu gia đợi một chút.”

“Tiểu Nguyệt, ta không muốn ăn táo, ta muốn ăn nho. Được không?”

“Hảo, để ta đi đổi.”

“Tiểu Nguyệt, giúp ta lột vỏ nho ra, được không?”

“Hảo.”

“Tiểu Nguyệt, ngươi đút ta ăn, được không?”

“..... hảo.....”

“Tiểu Nguyệt, sao ngươi lại đăm chiêu ủ dột vậy?”

“.....”

“Chơi thật vui, ^ _ ^”

“..... > _ <”

Tiểu hài tử nhu thuận đáng yêu kia đâu mất rồi? Ta nín lặng hỏi ông trời. Tiểu thiên sứ nhu thuận ngoan ngoãn trước mặt Tề Nghiêm, vì sao vừa mới xoay người một cái liền biến thành tiểu ác ma vậy?

Tinh ranh kỳ lạ là chuyện tốt, vấn đề là đừng dùng để trêu ta chứ. Khiến cho ta bây giờ mún nổ cả đầu, hơn nữa hấn bày đủ thứ trò, khiến ta khó lòng phòng bị, thật là sẽ chết sớm vài năm a.

Nếu chỉ là muốn bắt ta lao lực, đi lấy đồ này nọ còn chưa tính, dù sao cũng coi như ta rèn luyện thân thể, vấn đề là.....

“Tiểu Nguyệt, ngươi sao lại xem phụ thân như quỷ vậy?” A, xem đi, lại tới nữa.

“Tiểu thiếu gia, ngày hôm qua, hôm trước, hôm kia, hôm kia nữa ngươi..... đều hỏi vấn đề này.” Ta hữu khí vô lực trả lời.

“Ai nha, trí nhớ người ta không tốt mà, ngủ một giấc tỉnh lại liền quên sạch hết trơn. Tiểu Nguyệt, ngươi nói lại lần nữa cho ta nghe nha.”

Hừ, làm nũng, làm nũng, làm nũng, làm nũng lần nữa ta cũng không thèm để ý, T_T.

“Tiểu Nguyệt —, ngươi không nói ta liền nói với phụ thân ngươi khi dễ ta —.”

Không cầm cố ý kéo dài giọng, ta cũng hiểu mà. Hơi một tí là mượn danh Tề Nghiêm uy hiếp ta, ngươi nghĩ rằng ta thật sợ hấn a, hừ, tốt xấu gì từ nhỏ ta đã sống an nhàn sung sướng, Hấn thiếu gia được người hầu hạ thư thư phục phục. Bị một đứa nhóc như ngươi ức hiếp, đồn ra ngoài ta còn có thể làm người sao?

Bất quá, hấn là không có ai nói ra ngoài đâu. = =

“Bởi vì buổi tối hôm đó nguyệt hắc phong cao, thiếu gia rảnh rỗi thấy sợ luôn, mặc một thân áo trắng đi dạo, vừa lúc ấy ta cũng đang có hứng làm thơ, dự định ngắm trăng ngâm thơ, không cẩn thận nhìn thấy thiếu gia đang bay qua bay lại, sau đó ta lại không cẩn thận kêu lên một tiếng, sau đó lại tiếp tục không cẩn thận bị cái lỗ tai so với cú mèo còn thính hơn của thiếu gia nghe thấy được, sau đó..... sau đó ta liền hiểu lầm.”

“Lỗ tai của cú mèo rất thính sao?”

“Không biết, ta chỉ là thuận miệng nói thôi.” Ta làm sao biết được lỗ tai cú mèo thính hay không thính chứ, đúng là người cha kỳ quái sẽ có tiểu hài tử kỳ quái.

“Ha ha ha ha. Nghe nhiều lần như vậy, mỗi lần đều rất mắc cười nga, ha ha ha ha.”

Người cũng biết là nghe rất nhiều lần rồi a, một tuần nay, ngày nào người cũng hỏi một vấn đề tương tự, người nghe chưa chán, nhưng ta nói đã chán lắm rồi. Thôi thì dứt khoát ta viết chuyện này ra giấy luôn, vạn nhất người lại xuất hiện chứng mất trí nhớ, đưa cho người đọc thì tốt rồi, cũng đỡ mất công ta phải nói lại, tiện cho cả hai.

Còn cười, còn cười, cẩn thận cười đến nghẹt thở luôn, rồi lại khó chịu. Nhìn xem nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, thượng khí không tiếp hạ khí nữa. Bây giờ lại chuyển sang trắng bệch, ai, người không thể ngừng cười được sao?

“Tiểu Nguyệt.... Tiểu Nguyệt..... ta dừng cười không được, rất..... rất là khó chịu.” A? ngay cả cái miệng nhỏ nhắn cũng tái mét, xem ra không phải gạt ta.

Trời ơi, ta đột nhiên luống cuống tay chân, nếu bảo bối của Tề Nghiêm cứ như vậy..... cứ như vậy chết trước mặt ta, đầu sỏ hại hấn cười đến chết chính là ta, ta đây có lẽ sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, mãi mãi không được siêu sinh, nếu không may chết đi sẽ bị dày xuống mười tám tầng địa ngục.

“Tiểu Nguyệt.....” dừng khóc a, dừng khóc a, lòng ta đều bị người làm cho rối loạn, ta vọt tới trước mặt Tiểu Vũ, ôm lấy hấn, nhẹ nhàng vuốt lưng hấn “Dừng gấp dừng gấp, Tiểu Vũ, hô hấp từ từ, từ từ thôi, hít sâu, hít sâu, hít sâu.....” ta cũng không biết biện pháp ta nghĩ ra có hữu dụng hay không, bất quá thân thể nhỏ nhỏ trong lòng ta quả thật đã từ từ khôi phục bình tĩnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào hôm cổ ta” “Tiểu Nguyệt, lúc này có phải người lo lắng ta sẽ cười chết, sau đó người sẽ không biết ăn nói ra sao với phụ thân?”

“Đúng vậy....” ta thở dài một hơi “A?” hấn vừa nói cái gì? Ta hình như nghe không được rõ lắm.

“Tiểu Nguyệt, người thật sự tin rằng sẽ có người cười đến chết sao? Ha ha ha ha” rõ ràng là thân thể nhỏ như vậy, sao có thể cười điên cuồng đến mức đó a?

Ta buồn bực đẩy hấn ra, quả nhiên vẻ mặt vừa này còn đáng thương hề hề bây giờ đã thỏa mãn cười lớn không khác chế được. Tiểu quỷ chết tiệt, lại đùa bỡn ta.

Ta ngồi trên bàn đu dây, lấy ra một khối đường quả từ túi nhỏ mang theo bên người, bỏ vào miệng, loại thời điểm như thế này ăn đường có thể bình ổn một chút lửa giận của ta, tránh cho ta phát điên.

“Tiểu Nguyệt, người đang ăn cái gì vậy?” lau nước mắt trên mặt, tiểu ác ma lại rề đến đây.

“Ăn đường chứ gì.” Nhóp nhép miệng, ta rất không cam nguyện phun ra một đáp án.

“Đường đường ngọt không? phụ thân không cho phép ta ăn nhiều.” Lại giả vờ đáng thương, hừ, hừ, hừ, vì sao ta vừa nhìn thấy mặt người liền không nổi hung ác vậy? =|||

“Ta có thể chia một viên cho người ăn, đường do chính tay ta chọn, đều ăn rất ngon nga.” Nói xong lời cuối, ta nhìn không được muốn khoe một chút khả năng chọn đường của ta.

“Tiểu Nguyệt thật tốt, ôm một cái.”

“Àn.” Ta vươn hai tay, đem hấn ôm vào trong lòng mình. “Ăn đường không?”

“Ừ.”

Lúc ta đang muốn từ trong túi nhỏ lấy ra thêm một khối đường, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại đột nhiên kề sát lại, dán lên đôi môi bởi vì kinh ngạc mà cứng đờ của ta, đầu lưỡi mềm nhẵn còn không dừng lại cắn liếm cánh môi của ta.

Trời ơi, ai có thể nói cho ta biết, tiểu quỷ này đang làm gì không? Tay của ta vẫn còn đặt ở túi nhỏ, cả người đều cứng ngắc, không biết phải phản ứng như thế nào mới đúng.

Tiểu Vũ cuối cùng cũng rời khỏi môi ta, tay nhỏ bé ôm lấy cổ ta, lộ ra nụ cười ngây thơ đơn thuần: “Thật sự rất ngọt nga.”

Nguyên lai chỉ là ăn đường dính trên miệng ta a, thật sự là, hại ta suy nghĩ lung tung.

Khi ta đang định nói hấn lần sau không được dùng loại phương pháp ăn đường này nữa, một thanh âm từ bên cạnh truyền đến: “Ai tới giải thích một chút, các người đang làm gì vậy?”

14. Chương 13

Vận khí của ta thật đúng là không phải tốt bình thường, Tề Nghiêm công sự bận rộn, hiếm khi đến đây một chuyến, lại đúng lúc thấy cảnh Tiểu Vũ nhà hắn đang cùng ta chơi trò “hôn hôn”. Lần sau có thể suy xét xem có nên vào sông bạc thử thời vận, không chừng lúc tiến vào hai bàn tay trắng, khi đi ra hầu bao bạc triệu nha. Tuy rằng sự thật hoàn toàn không phải là vậy, hơn nữa trong chuyện này từ đầu tới đuôi ta một chút cũng không sai, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú âm tình bất định của hắn, ta vẫn không kiềm chế được mà chột dạ rung mình, cảm giác..... Cảm giác giống như thê tử không chung thủy bị tướng công nắm được bằng chứng hồng hạnh xuất tường*. Ta dốc hết toàn bộ trí não, cố gắng tự hỏi phải làm thế nào để giải thích cho Tề Nghiêm nhìn qua dễ dàng nhận thấy đang chịu đả kích không nhẹ, ta anh tuấn thiện lương chân thành trung thực không phải đang dụ dỗ đưa con bảo bối thuần khiết đáng yêu của hắn bước vào con đường tội lỗi đâu.

*Hồng hạnh xuất tường: ngoại tình

“Ăn đường đường.” đúng vậy, chúng ta chỉ là ăn đường mà thôi, tuy rằng phương pháp có chút lệch lạc. Di? Giọng nói này là.....? Ta nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống sinh vật mềm mại trong lòng ta từ sau khi Tề Nghiêm xuất hiện đã bị ta lơ là. Tiểu Vũ đang mỉm cười ngọt ngào với Tề Nghiêm: “Rất ngọt a.”

Trời ơi, đất ơi, người bình thường hắn không thể lý giải ăn đường cùng hôn môi có quan hệ gì đi, Tiểu Vũ, người giải thích như vậy, nhất định càng khiến cho phụ thân yêu quý của người càng thêm không hiểu ra sao, đầu vụng não trưởng, sau đó xấu hổ quá hóa khùng, phần nộ trút giận lên tiểu tốt như ta. Sau đó thư đông trung thành một lòng một dạ của người sẽ giống như một món đồ chơi, ta tên cũ Hàn Bạch, tên mới Tiểu Nguyệt sẽ tay chân mỗi nơi, hồng nhan bạc mệnh, di, không đúng, ta không tính là hồng nhan đi, vậy thanh nhan, dù sao cũng đều chết sớm, mặc kệ cái gì nhan.

Sự thật lại lần nữa chứng minh, Tề Nghiêm quả nhiên không phải người bình thường, với loại giải đáp vớ vẩn không đầu của Tiểu Vũ, thế mà hắn lại có thể nhanh chóng hiểu được ý tứ trong đó. “Thật sự rất ngọt sao?” khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của Tiểu Vũ làm cho biểu tình cứng ngắt khí của Tề Nghiêm dịu đi không ít, không giống như quý trạng lúc nãy nữa, ta âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bạo lực sẽ khiến cho tâm hồn trẻ nhỏ bị bóng ma che phủ, cho dù Tề Nghiêm có muốn giáo huấn ta, cũng sẽ không ở trước mặt Tiểu Vũ trình diễn một màn máu chảy đầm đìa đâu nhỉ, ta chỉ cần theo sát Tiểu Vũ không rời là tốt rồi.

“Ân ân, phụ thân cũng ném thử một chút xem.” Tiểu Vũ dùng sức nhảy xuống, từ trong lòng ta nhảy xuống mặt đất, còn nhân tiện đẩy mạnh tiêu thụ..... Đường quả của ta.

“Được, ta muốn ném lâu rồi.” Trong giọng nói Tề Nghiêm mang theo chút tình tự khó hiểu.

Ta chịu không nổi mà hai mắt tròn trắng, gì chứ hắn nói cứ như là hắn nhận hết ức hiếp, diễm đam đáng yêu lắm vậy. Đường đường đại thiếu gia Tề gia, ta không tin ngay cả khối đường cũng chưa được ném qua, cùng lắm là không được ngon như đường ta chọn mà thôi. Hoặc giả..... Chẳng lẽ phía sau một gia đình bề thế đại phú thật sự đều có một đoạn lịch sử tiết kiệm chưa xót dây máu và nước mắt? Trước mắt ta nhanh chóng hiện ra một cảnh tượng: Bắc phong gào thét, đại tuyết mấy ngày liền, một nam hài nho nhỏ đứng giữa một trời đầy tuyết, con người đen quật cường lộ ra đau buồn nồng đậm, bên cạnh vang vọng một thanh âm: “Tề gia gia quy điều thứ 123: Tiết kiệm, không được ăn quà vặt. Người thế nhưng lại ăn vụng một viên đường, phạt người quỳ dưới tuyết một ngày, yên lặng tự ngắm lại mình.” Đáng thương a đáng thương, nhà của chúng ta may mắn chỉ là trung phú, trước đây ngoại trừ lúc mọc răng ra, ta chưa từng bị hạn chế ta ăn đường. Nếu ta mà giống như hắn, có lẽ ta sớm đã phát điên rồi. ta không khỏi lắc đầu cảm thán, tiện thể âm thầm cảm thấy mình thật may mắn.

Đột nhiên thân ảnh cô tịch của nam hài kia trùng khít với một thân ảnh chôn sâu trong trí nhớ, có gì đó chạm đến dây cung ký ức của ta, chợt lóe qua trong đầu, nhưng mà khi ta nghĩ rằng có thể bắt giữ, nó lại biến mất vô tung.

Một bàn tay to cổ định cái đầu đang lay động của ta, ta hoang mang ngược mắt, vừa vận nhìn thấy khuôn mặt tuần tú dần dần phóng đại trước mắt ta, con người đen bởi vì nguyên nhân nào đó mà càng thêm sâu thẳm. Dáng môi thật đẹp a, ta kinh ngạc nghĩ. Mãi đến khi hai cánh môi lạnh kia chuẩn xác phủ lên môi ta, ta theo phản xạ muốn đẩy hẳn ra, môi cũng giạt mình mà hơi mở ra. Tay kia của hắn nắm lấy hai tay ta đang phí công muốn đẩy hẳn ra kéo đến trước ngực hắn, chiếc lưỡi đang nhẹ nhàng phác họa bờ môi ta cũng thừa dịp theo khe hở chui vào, qua lại chung quanh khoang miệng mềm yếu của ta, không ngừng trêu đùa đầu lưỡi đáng thương của ta, tựa như đang tìm kiếm thứ gì. “Àm” một tiếng, tất cả máu đều dồn hết lên não, trước mắt ta một trận sao bay vòng vòng, toàn thân mềm nhũn tê dại, tay không tự giác túm lấy y phục trước ngực hắn, sợ chính mình sẽ tê liệt ngã từ trên xích đu xuống. Cảm giác này thật kỳ quái, cả người đều khó chịu như bị thiêu đốt, nhưng lại không cảm thấy chán ghét.

Giống như đã rất lâu trôi qua, hắn rút cục cũng buông ta ra, so với thảm trạng mặt đỏ bừng như bị trúng gió của ta, hắn trái lại vẫn khí định thần nhàn, chỉ là hơi thở có chút nặng nề.

“Quả thật rất ngọt.” một thanh âm làm chấn động ý thức vẫn còn chưa hết sửng sốt của ta, di? Di?? Di??? Đường trong miệng của ta đâu rồi? Sao lại đột nhiên biến mất? Ta bình tĩnh đại ngộ nhìn về người nào đó vẻ mặt giống như con mèo trộm cá thành công, hắn vừa rồi thế nhưng..... cướp đường của ta?

“Phụ thân, người ném ra là đường vị gì hay không?”

“Không có.” Vị giác rõ thật quá tệ, đường bây giờ ở trong miệng người, người thế nhưng ném không ra là hương vị gì, vậy người cướp đường của ta chi vậy? Thuần túy vì cho vui thôi a. Ta rất hy vọng mình có thể chỉ vào mũi Tề Nghiêm mà chửi như tát nước, đáng tiếc ta chỉ là một người đáng thương cô độc phiêu bạt nơi đất khách quê người, còn phải dựa vào hơi thở của hắn mà sống, thật sự là rất đáng thương.

“Không bằng nên lại lần nữa xem?” giọng nói tràn ngập tà mị của Tề Nghiêm dọa ta bay biến hết tất cả oán thâm, ta dùng tốc độ nhanh nhất đáp: “Quế.... Vị quế hoa.” Một chút bất cẩn, thiếu chút nữa đã cắn vào đầu lưỡi của mình.

“Tiểu Nguyệt, người làm gì sợ hãi như vậy, hay là..... là nộ hôn đầu của người?” Còn nói, còn nói, còn nói ta cắn chết người. Ta hung ác suy nghĩ.

“Phải.... Tiểu Nguyệt từ nhỏ gia giáo rất nghiêm, tu thân nghiêm cẩn, chưa từng làm việc gì đồi phong bại tục.” Người này cậy củ cải hoa tâm kinh nghiệm phong phú, trải qua với vô số người, há có thể đánh đồng cùng Liễu Hạ Huệ tái thế như ta?

“Một khối đường liền lừa đi nộ hôn đầu của người, người thật đúng là không phải ngọc bình thường a.” lời nói bén nhọn đâm thẳng vào tim ta, đã kích tự tôn từ khi ta tiến vào Tề phủ tới nay càng ngày càng ít, đã sắp có nguy cơ sụp đổ.

Ta ủ rũ, không muốn nói chuyện với cái thứ chuyên môn đả kích người ta nữa.

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, vì sao lúc phụ thân ăn đường đường mặt người lại đỏ như vậy a, lúc ta ăn đâu có đâu, có phải đường đường phụ thân ăn ngọt hơn không a? Ta đây cũng muốn ăn.” Tiểu Vũ ba chân bốn cẳng vừa muốn leo lên người ta, mặt ta chuyển từ đỏ sang trắng, cuối cùng biến xanh, cứ tiếp tục như vậy nữa, không có khả năng Tề Nghiêm sẽ không giết ta. Nhưng mà tốt xấu hiện tại hắn cũng là tiểu chủ nhân của ta, ta lại không thể đẩy hẳn ra, thăm, thăm, cái này thật sự là xong đời mà.

Lão thiên gia rốt cục cũng nghe được nội tâm ta hò hét, ban ân một đôi tay thần ôm tiểu phiên toái kia rời đi, “Tiểu Vũ, không thể ăn nhiều, không tốt cho răng đâu.” Giọng nói trầm thấp của Tề Nghiêm mang theo lực uy hiếp vô cùng, làm cho Tiểu Vũ lập tức an tĩnh lại: “Tiểu Nguyệt, đem đường cho ta.”

Không cho con ăn mà người còn muốn ăn? Ngay cả làm gương tốt cũng không, hừ, không biết người làm sao quản lý được Tề phủ lớn như vậy. Ta khinh thường lấy ra một viên đưa cho hắn, hắn nhăn mặt nhú mày: “Toàn bộ.”

A? Đại ca, khẩu vị của người cũng qua lớn đi, muốn toàn bộ luôn hả? Vậy ta đây ăn cái gì? Ăn không khí sao? Không dám đâu. “Chỉ còn lại một viên, hết rồi.” Thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Thật sự?”

“Ân.” Ta cúi đầu trả lời, không cần nhượng mảy nữa, cho dù người nhượng lông mảy xinh đẹp của mình đến đỉnh đầu, ta cũng sẽ không giao ra đâu.

“Vậy ta đành tự mình đến vậy.”

“Dát?” Có ý gì? Tự mình đến là sao?

Bàn tay Tề Nghiêm hướng đến túi nhỏ ta treo ở thắt lưng, nhiệt lực trên tay hắn xuyên qua quần áo truyền tới người ta, làm cho thắt lưng của ta đột nhiên ngứa ngáy, ta cố gắng cắn chặt môi, nỗ lực đè nén, nhưng càng muốn nhịn xuống càng nhịn không được, trong nháy mắt ta nổi một thân da gà. Hắn rốt cục đang làm gì vậy?

Đáp án rất nhanh được đưa ra, khi ta nhìn thấy một túi đầy đường quả trong tay hắn, lòng ta nhất thời lạnh ngắt, nguyên lai hắn nói tự mình đến chính là ý này.

“Hết rồi? Ân?” hắn còn cố ý nhếch khóe miệng nhìn ta.

“Cái này ta sẽ cầm đi, về sau không cho phép ăn đường nữa.”

Ta cùng Tiểu Vũ nhìn bóng dáng hắn xoay người rời đi sau khi bỏ lại những lời này, nhìn nhau liếc mắt một cái, đều nản lòng cúi thấp đầu.

Không cho phép ta ăn đường, còn không bằng dứt khoát giết ta đi.

A a a!!!

15. Chương 14

“Ai!” lại có một con muỗi bay đến đây vo ve, không thềm để ý đến nó.

“Ai!!!” con muỗi không cam lòng bị phớt lờ, cao giọng thêm tám độ, ta bắt vi sở động tiếp tục công việc của mình – lau chùi cái bàn. Ngay cả đầu cũng lười quay sang nhìn một chút.

“Ai!!!!” đột nhiên trước mắt nhảy ra một bóng người, cùng với thanh âm có thể dùng từ rên rỉ để hình dung, khiến trái tim đã chịu đựng đủ tàn phá của ta bị dọa đến suýt nhảy ra khỏi cổ họng. ta dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, trấn an trái tim nhỏ bé đang thương quay về vị trí ban đầu của nó. Ta van người, Tiểu Vũ a Tiểu Vũ, chỉ có cương thi mới phải nhảy tung tung như vậy, người cho dù muốn làm ta chú ý cũng không nên dùng loại phương pháp này chứ.

Ta bất đắc dĩ ngược nhìn tiểu quỷ trước mặt đang cố tình cúi đầu, không nhìn ta, bởi vì lau bàn mà hai tay ướt đầm thuận tay ở trên mặt lau một phen: “Tiểu thiếu gia, có chuyện gì không?”

“Tiểu Nguyệt, người đang làm việc, không cần phải vì ta mà phân tâm đâu, ta sẽ ngại lắm. Ai.” Ta không nói gì trợn trắng mắt hỏi trời xanh, một tiểu quỷ cổ linh tinh quái như vậy rốt cục là đã trưởng thành trong một gia đình giáo dục thế nào. Đến bây giờ còn giả vờ giả vịt với ta, hừ hừ, tiểu hài tử, còn bày đặt giả bộ điềm đạm đáng yêu như vậy, tưởng rằng ta sẽ mềm lòng sao? Hừ..... hừ hừ..... hừ hừ hừ, quái lạ, rõ ràng biết hắn đang giả vờ, ta vẫn cứ không nỡ nhìn bộ dạng hắn như thế >_< “tiểu=”” thiếu=”” gia=”” mới=”” là=”” quan=”” trọng=”” nhất=”” mà,=”” công=”” việc=”” có=”” thể=”” để=”” làm=”” sau=”” cũng=””>

Bỗng nhiên, tiểu quỷ kia ôm lấy thắt lưng ta, vùi đầu vào trong lòng ta, dùng sức cọ a cọ: “Ta biết là Tiểu Nguyệt đối với ta tốt nhất mà, ta thích Tiểu Nguyệt nhất.”

Ai, thật đúng là mật ngọt chết ruồi, ta rõ ràng biết hắn chẳng qua chỉ là nói lời ngon ngọt mà thôi, thế nhưng vẫn không nhịn được cảm thấy thoải mái: “Vậy tiểu thiếu gia hiện tại có thể nói cho ta biết vì chuyện gì mà không vui đi.”

“Bởi vì người ta làm hại Tiểu Nguyệt bị phụ thân thu hết đường đường đem đi rồi, Tiểu Nguyệt không có đường đường ăn, Tiểu Nguyệt không vui, ta đương nhiên cũng không vui vẻ.” thanh âm rầu rĩ từ trong ngực ta truyền đến.

A, đường của ta a đường của ta, chuyện cũ thương tâm của ta, rõ ràng ta đã muốn quên đi, người vì có gì còn muốn nhắc lại lần nữa, vì có gì còn muốn vạch trần vết sẹo đâm đũa máu chảy của ta a, nhớ tới bộ mặt của người nào đó đã cầm đường của ta rồi đi khiến cho ta hận không thể cắn hẳn một ngụm, ta đã rất nhiều ngày không được ăn đường a, trách không được chung quy mấy ngày nay lại cảm thấy trong miệng một chút mùi vị cũng không có, làm cái gì cũng hữu khí vô lực, ngọn nguồn sinh mệnh của ta, ta rất tưởng niệm người a.

“Tiểu Nguyệt, sao lại không nói gì, vẫn còn giận ta sao?” Tiểu hài tử trong lòng ngẩng đầu lên, nét mặt lộ vẻ ủy khuất, nhưng giây tiếp theo khi nhìn thấy mặt của ta liền chuyển thành kinh ngạc, hơn nữa miệng còn mở lớn tới mức có thể nuốt một quả trứng gà thật bự vào. Sao lại thế này, trên mặt ta nở hoa hả?

“Tiểu Nguyệt, mặt của người... mặt của người..... mặt của người sao lại chỗ đen chỗ trắng vậy?”

A? a?? a??? Cái gì vậy? Tiếng chuông báo động trong lòng ta giống lên vang dội, sẽ không phải giống như ta nghĩ chứ, thuận tay cầm lấy gương đồng trên bàn, trên mặt gương được ta lau đến sáng loáng, ta nhìn thấy khuôn mặt vô cùng thể thảm của mình. Vừa rồi thuận tay lau mặt, nước trên tay theo hai má chảy xuống, chỗ bị nước chảy qua lộ ra một mảng trắng trắng, cùng phần đen thui bên cạnh hình thành đối lập rõ rệt. Thảm, cái này quả thực là một lần sẩy chân để hận nghìn đời mà.

“A, này a này, này là bởi vì vì..... bởi vì..... Bởi vì ta từ nhỏ mắc một loại quái bệnh, không thể một ngày không ăn đường, nếu không sẽ bắt đầu tróc da giống như bây giờ vậy.” Ta chém, ta chém, ta vất hết óc cố gắng chém.

“Như thế nào lại đột nhiên tróc ra? Lúc này lau bàn rõ ràng là vẫn ỏn a.”

“Đúng vậy, bệnh này chính là phát tác rất nhanh chóng, mấy ngày nay vẫn không phát bệnh, ta còn tưởng ta đã hết bệnh rồi, không ngờ thể nhưng đột nhiên tái phát, cứ tiếp tục như thế, tiếp qua vài ngày, có lẽ toàn thân ta đều bị tróc hết da, ai.” Càng miêu tả càng làm ta liên tưởng đến rần lột da, trong nháy mắt nổi lên một thân da gà.

“Không muốn, ta không muốn Tiểu Nguyệt chết, Tiểu Nguyệt mà chết sẽ không có ai cho ta chơi, không muốn không muốn không muốn.”

Người đối với ta tình sâu nghĩa nặng khiến ta thực cảm động, bất quá nếu người nói cùng chơi với người mà không phải cho người chơi ta sẽ càng cao hứng hơn đó. Ta đang định tìm cách an ủi tiểu ác ma trước mắt, đột nhiên nhìn thấy hai mắt hần phát sáng, trong lòng hô to không ổn, đáng tiếc đã quá muộn rồi.

“Tiểu Nguyệt, chúng ta đi ra phố mua kẹo đi.”

“Nhưng mà thiếu gia sẽ không đồng ý đâu.”

Chúng ta không cần nói cho phụ thân biết, cứ lén chuẩn ra, mua kẹo xong rồi quay về, phụ thân sẽ không biết đâu.”

“Như vậy là không tốt.” Không thể phủ nhận, ta thật sự có chút động tâm.

“Không sao đâu, chỉ đi ra ngoài một chút mà thôi, không sao đâu.”

Đúng vậy, chỉ đi ra ngoài một chút mà thôi, Tề Nghiêm cũng không phải thần tiên, sẽ không biết đâu, hơn nữa ta làm sao có thể cự tuyệt ánh mắt nhìn ta cầu xin của tiểu hài tử này chứ? Quá tàn nhẫn, không phải tác phong của ta.

“Ân, vậy người phải cam đoan ngoan ngoãn nghe lời ta nói, mua đường xong liền quay về nga.”

“Ân” vẻ mặt tươi cười nhìn vô cùng thành khẩn đã loại bỏ một chút bất an cuối cùng trong lòng ta.

“Chúng ta đây đi thôi.”

“Tiểu Nguyệt, người có muốn trước tiên bôi đen phần da trắng kia không, miễn cho vừa trắng vừa đen dọa hết người trên đường.”

=_=_

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, người xem bên kia kia, có người đang biểu diễn đập vỡ tảng đá lớn bằng ngực, rất rất vui.”

“Đúng vậy, đúng vậy, người kia thật mạnh a.”

“Tiểu Nguyệt Tiểu Nguyệt, bên kia có con khỉ đang làm xiếc đi trên dây kia.”

“Ồ, con khỉ thật đáng yêu a.”

“Tiểu Nguyệt Tiểu Nguyệt, bên kia có thiết là nhiều tỷ tỷ xinh đẹp a, chúng ta đi xem xem.”

“A, a tiểu thiếu gia, loại địa phương này không thể đi.”

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt.....”

“Tiểu thiếu gia, người chạy chậm một chút, ta theo không kịp.”

“A, hôm nay thiết là vui a. Tiểu Nguyệt, kế tiếp chúng ta đi đâu chơi đây a?”

“Ân, để ta suy nghĩ a.” Ta đảo mắt nhìn ngó khắp nơi, xem trên đường còn có cái gì hảo ngoạn, đảo a đảo, đột nhiên đảo mắt đến sắc trời đã không còn sớm nữa rồi, a, trời ơi, hiện tại rốt cục đã giờ nào rồi, chúng ta đã tung tăng trên đường bao lâu? Hơn nữa buồn bực nhất chính là, ngay cả đường quả quan trọng nhất chúng ta còn chưa mua a.

“Tiểu thiếu gia, chúng ta không thể chơi thêm nữa, mau nhanh chóng mua đường rồi trở về. Bằng không sẽ bị thiếu gia phát hiện.” Bị Tề Nghiêm phát hiện, ta cho dù là mèo yêu chín mệnh cũng chết không đủ a.

“Ân, nhưng mà người ta còn muốn chơi thêm nữa.”

“Lần sau chúng ta lại chuồn ra cũng được mà, nếu như bị thiếu gia phát hiện, hai chúng ta liền thảm.”

“Vậy cũng được.”

Sau khi chúng ta luẩn quẩn một vòng lớn trên đường, lại rẽ vào một cái ngõ cụt, ta vừa xấu hổ cực kỳ vừa khó xử mở miệng hỏi: “Tiểu thiếu gia, người có biết đường về nhà không?” >_< “tiểu=”” nguyệt=”” không=”” biết=”” sao?”” vậy=”” để=”” ta=”” dẫn=”” đường=”” cũng=”” được.”” ta=”” thề=”” về=”” mặt=”” tiểu=”” quý=”” này=”” tuyệt=”” đối=”” là=”” đang=”” nén=””>

Hai chúng ta vừa mới quay người lại, đột nhiên phát hiện đầu ngõ có hai gã chương đầu thử mực (đầu hoẵng mắt chuột), gian trá hề hề đang cười quỷ dị, cùng dùng một loại ánh mắt cực kỳ ghê tởm nhìn ta và Tiểu Vũ từ trên xuống dưới, nói đúng hơn, phải là chỉ nhìn chăm chăm một mình Tiểu Vũ. Cho dù ta chưa từng lẫn lộn giang hồ, ta cũng có thể nhìn ra hai gã này không phải thứ gì tốt đẹp.

“Phiền các người tránh ra một chút, chúng ta phải đi ra.” Ta phòng bị nhìn chăm chăm hai gã này, thuận tiện ôm chặt Tiểu Vũ vào trong lòng.

“Tên than đen, người có thể đi, nhưng phải để oa oa bên cạnh người ở lại.” cười dâm cười dâm, lần đầu tiên nhìn thấy có người cười mà lại ghê tởm như vậy.

“Các người rốt cục muốn làm gì?”

“Oa oa xinh đẹp như vậy bán cho Vương đại nương, chúng ta có thể kiếm được một số tiền lớn, ha ha ha ha.” Hai kẻ gian nhìn nhau cười, bộ dáng giống như tiền đã tới tay bọn chúng rồi vậy.

“Các người tưởng là chúng ta sẽ ngoan ngoãn không phản kháng sao? Các người tốt nhất là bây giờ rút đi cho nhanh, bằng không đợi lát nữa ta kêu bộ khoái đến đây thì các người đừng hòng trốn được.” Ta giả vờ trấn định, tay ôm Tiểu Vũ lại hơi hơi phát run.

“Đúng a, vậy thì thật là phiền toái, đành phải thế này thôi” Đột nhiên bọn họ kẻ động tay, chợt có một làn khói trắng lan ra trước mắt chúng ta. “Thơm quá a.” Tiểu Vũ mới vừa nói xong, liền mềm nhũn ngã vào

trong lòng ta. Thảm, đây là mê hương nghe nói đã lâu sao? Ta choáng váng đầu, không được, nếu ngay cả ta cũng hôn mê thì coi như xong rồi, cho dù ta không sao, Tiểu Vũ nhất định sẽ rơi vào chỗ dầu sôi lửa bỏng, không được, tuyệt đối không được ngắt đi.

Ta bất chợt nhớ tới một vật vẫn luôn cất giấu trong người, trước kia chưa từng dùng qua, không nghĩ tới dưới tình huống bây giờ có thể phát huy công dụng rồi.

Ta một tay ôm chặt Tiểu Vũ, chậm rãi ngồi thấp người xuống, khóe mắt nhìn thấy hai kẻ kia đang cười gian chậm rãi tiến tới gần chúng ta, rõ ràng là đang thả lỏng cảnh giác, loại thời điểm mấu chốt này ta ngàn vạn lần không được ngắt xủ. Ta chậm rãi lấy ra tiểu chủy thủ giấu dưới đế giày, năm đó tỷ tỷ các nàng kiên quyết đưa cho ta để ta phòng khi gặp phải sắc lang, ta còn xì mũi coi thường, nhưng mà dưới uy quyền áp bách không thể không nhận, hiện tại mới phát hiện các nàng thật là có khả năng dự đoán tương lai. Ta dùng sức rạch một đao lên đùi, một trận đau đớn kịch liệt khiến cho đầu óc ta nhất thời thanh tỉnh rất nhiều. Ta cắn chặt môi, thừa dịp bọn họ cúi người xuống cướp đi Tiểu Vũ trong lòng ta, dùng hết tất cả khí lực ôm chặt Tiểu Vũ, đột ngột xô mạnh vào bọn họ, bọn họ còn đang sửng sốt, liền bị ta liều lĩnh lách qua giữa, sau khi nghe tiếng bước chân đuổi theo ở phía sau, ta không dám quay đầu lại, chỉ biết ôm chặt Tiểu Vũ liều mạng lao ra bên ngoài.

Ta hoàn toàn không biết mình chạy theo phương hướng nào, chỉ biết là ta phải chạy nhanh thật nhanh, không thể để bọn họ tóm được, trước mắt ta một mảnh mơ hồ, cả hai chân đã đau buốt đến tê dại, cánh tay ôm Tiểu Vũ càng ngày càng nặng, công hiệu của thuốc mê bắt đầu phát tác, đầu óc một trận choáng váng, ta lại dùng chủy thủ rạch thêm một đao trên đùi, dùng đau đớn đổi lấy một lát thanh tỉnh tiếp tục chạy về phía trước, chỉ hy vọng lão thiên gia có thể phù hộ ta chạy đúng phương hướng.

Đột nhiên có một đôi bàn tay to dùng sức ôm lấy thắt lưng ta, cản trở bước chân ta đi tới, xong rồi, xong rồi, bị bọn họ tóm được, ý thức của ta gần như suy sụp, thét chói tay bắt đầu giãy dụa, loạn đá loạn đạp, ngay thời điểm ta muốn cắn vào cánh tay đang ôm lấy mình kia, ta nghe được một giọng nói quen thuộc: “Tiểu Nguyệt, người làm sao vậy, ta là Tề Nghiêm.”

Sau đó, ta an tâm hôn mê bất tỉnh.

16. Chương 15

Di, đây là đâu vậy?

Ta đang ngồi ở giữa một đồng đường, bốn phía đều là hương thơm ngọt ngào của đường quả quay chung quanh ta. Muốn ăn loại đường nào cũng có, muốn ăn bao nhiêu đường cũng được, quả thực là khoái hoạt như thần tiên a.

Trời ơi, ta không phải nằm mơ chứ, trời ơi, nếu chỉ là mộng, liền phù hộ ta vĩnh viễn không tỉnh lại nữa, lão thiên gia, chỉ cần người thành toàn ta, ta sẽ báo mộng cho lão ba ta, để hắn đốt nhang cho người, nếu có tiền sẽ thuận tiện cho người tu kim thân đó.

Nhiều đường như vậy, ăn cái nào trước đây? Ngay tại thời điểm ta đang băn khoăn do dự, trước mắt ta đột nhiên xuất hiện một khối đường quả cực lớn, so với thân ta còn cao hơn, soi rọi hai con mắt kim quang lờ lờ của ta, ta bổ nhào lên ôm lấy khối đường quả to lớn này, thật sự là cảm xúc dào dạt.

Liếm, liếm, liếm, ta vươn đầu lưỡi dùng sức liếm, nguyên lai là vị cam quất a, nhất thời trong miệng tràn ngập hương quất ngọt ngào. Chỉ hận đầu lưỡi ta sinh ra quá ngắn, miệng của ta sinh ra quá nhỏ, không thể lập tức nuốt hết vào.

Đang lúc ta khép hờ hai mắt, vui sướng say mê ăn đường, đột nhiên dư quang khóe mắt nhìn thấy hình như đường bị ta liếm sắp thay đổi hình dạng, hơn nữa, nhìn thế nào, cũng giống biến thành bộ dáng Tề Nghiêm. Ta nhất thời trợn tròn hai mắt, cẩn thận trừng mắt xem, quả nhiên, ta thế nhưng đang liếm mặt Tề Nghiêm!!!!!!

Trời ơi, nếu đây là mộng, khiến cho ta nhanh tỉnh đi!!!

“Phụ thân, đại phu không phải nói Tiểu Nguyệt không có chuyện gì sao? Tại sao lâu như vậy vẫn chưa tỉnh a?”

“Tiểu Nguyệt không có chuyện gì, hắn chỉ đang ngủ mà thôi, Tiểu Vũ ngoan ngoan đi ngủ, chờ con tỉnh dậy, Tiểu Nguyệt cũng tỉnh.”

“Không được, ta phải đợi Tiểu Nguyệt tỉnh mới đi ngủ.”

“Tiểu Vũ không nghe lời phụ thân nói sao?”

“Phụ thân —”

Giọng nói non nớt của Tiểu Vũ hết sức trấn an kẻ vừa mới bừng tỉnh khỏi thứ không rõ là mộng đẹp hay ác mộng, ta cố gắng mở to mắt, sau một lúc sao quay vòng vòng, ta rốt cục nhìn thấy khuôn mặt nhỏ tròn đầy lo lắng đang đứng trước giường chờ đợi ta. Sau khi đối diện với ánh mắt ta, vẻ mặt liền chuyển sang cực độ kinh hãi.

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, người cuối cùng cũng tỉnh, người ngủ lâu lắm a, ta rất muốn gọi người tỉnh dậy, nhưng mà phụ thân nói người mệt lắm lắm rồi, nhất định phải để người ngủ nhiều một chút.”

Ta cùng Tiểu Vũ trốn ra đường, sau đó gặp phải cơn bão, sau đó ta ôm Tiểu Vũ bắt đầu chạy như điên, sau đó ta liền hôn mê, những chuyện xảy ra hiện lên như đèn kéo quân trong đầu ta, ta căng miệng cười: “Tiểu Vũ, người không có bị thương ha.”

“Tiểu Vũ không có bị thương, sau khi tỉnh ngủ thì không có việc gì nữa. Nhưng mà vết thương trên đùi người lại chảy rất nhiều máu, bất quá đại phu nói chỉ là bị thương ngoài da, không có thương cân động cốt, nghỉ ngơi vài ngày vết thương có thể khép lại.” Tề Nghiêm lúc này còn đứng bên cạnh bàn đi tới giải đáp nghi vấn của ta.

“Nga, vậy là tốt rồi.” Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu Tiểu Vũ có chuyện gì ta nhất định sẽ không thể thoải mái nằm trên giường như bây giờ đâu, không chừng trong lúc hôn mê còn bị người ta kéo ra ngoài chôn sống nữa. Di, nghĩ kỹ lại, như vậy xem ra, ta coi như là ân nhân cứu mạng Tiểu Vũ rồi. Nghĩ đến đây, ta nhìn không được toét miệng cười.

“Tiểu Vũ, bây giờ Tiểu Nguyệt không có chuyện gì nữa, người cũng ngoan ngoan trở về ngủ đi. Ngày mai lại đến chơi với Tiểu Nguyệt.”

“Ân ân, thấy Tiểu Nguyệt cười ngốc như vậy, khẳng định là không có chuyện gì, vậy phụ thân ta đi về ngủ trước.”

Thân thể mềm mại của Tiểu Vũ nhích lại gần, ôm chặt lấy ta: “Tiểu Nguyệt, ta về nha.”

Nhìn thân ảnh Tiểu Vũ cùng nha hoàn biến mất sau cánh cửa, tầm mắt ta bắt đầu đảo khắp xung quanh, đột nhiên khuôn mặt Tề Nghiêm tiến vào tầm mắt ta, ta chợt nhớ lại trong mộng ta ôm khuôn mặt này liếm láp điên cuồng, máu lập tức dồn hết lên hai má, cảm thấy khó chịu nóng bừng. Trong phòng cũng chỉ còn lại hai người ta cùng Tề Nghiêm, không khí cũng lập tức trở nên kỳ quái.

Thời điểm ta đang suy nghĩ có nên nói với hắn ta mệt mỏi, mời hắn đi ra ngoài, lại nghe thấy giọng nói thanh lãnh của hắn: “Người có muốn soi gương một chút không, xác nhận trên mặt không có xây xước gì.”

Ta tiếp nhận gương đồng hắn đưa tới, ngồi dậy xem, ta nhớ rõ là ta dùng chủy thủ rạch 2 dao lên cái đùi đáng thương, nhưng mà dù trong tình thế nguy cấp như thế nào, hắn là cũng không đến mức hồ đồ mà rạch lên khuôn mặt quý giá của mình đâu, huống chi hiện tại ta cũng chỉ cảm thấy chân có chút đau thôi a, quả nhiên ở trong gương, ta nhìn thấy một người ngoại trừ sắc mặt hơi tái một chút, tóc có hơi rối một chút, vẫn xứng với danh hiệu phiên phiên mỹ thiếu niên môi hồng răng trắng, anh tuấn tiêu sái, ngay cả hai hàm răng lộ ra khi cười cũng vẫn như thể trắng tinh như vỏ sò. Ta vừa lòng nói: “Không có bị thương, rất tốt....”

“...đó” chữ còn chưa nói ra khỏi miệng, ta đột nhiên ý thức được một vấn đề lớn, tay đang định đem gương đồng trả lại cho hắn nhanh chóng thu về, sau đó ta lại thấy được soái ca ngọc thụ lâm phong trong gương,

nhưng mà, theo lý mà nói, ta nhìn thấy phải là một tên than đen mặt như thần Chung Quỷ*, sắc mặt tối đen như mực mới đúng a. Thảm, khuôn mặt bôi đen của ta bị tên nhiều chuyện nào lau sạch rồi, trách không được Tề Nghiêm lại kêu ta soi gương, ta sớm nên nghĩ đến không phải chuyện gì tốt..

*Chung Quỷ là vị thần diệt yêu trừ ma trong truyền thuyết Trung Hoa, do đó người dân đều thích treo tranh vẽ ông ngay trên cửa, để đuổi quỷ trừ tà. Thần Chung Quỷ được miêu tả và vẽ lại với các đặc điểm như lông mày lưỡi mác, mắt hổ tròn tròn, giương râu quai nón, bảo kiếm trong tay...

Tề Nghiêm chuyển qua một cái ghế tựa ở cạnh giường, con người sâu thẳm nhìn chằm chằm ta: “Hiện tại người có gì.... Muốn nói với ta không?”

Có a, ta hy vọng bây giờ người có thể xoay người đi ra ngoài, sau đó ta nhanh chóng bôi đen mặt, sau đó ngày mai khi người quay lại đây liền bị chứng mất trí nhớ, chuyện gì xảy ra giữa chúng ta đều coi như chưa từng phát sinh, đáng tiếc này chỉ là nằm mơ mà thôi. A a a a!!!!!! Bây giờ ta tình nguyện ngủ say trong giấc mộng liêm mặt Tề Nghiêm lúc này, còn tốt hơn nhiều so với hiện tại.

“Sao lại biến thành như thế này?” Choáng váng a, ta thật sự nghĩ không ra nên nói gì cho phải.

“Người ra rất nhiều mồ hôi, sau khi giúp người lau mồ hôi xong liền biến thành như vậy.”

“Nga, như vậy a.” ai, đau thì đau thôi, bày đặt ra mồ hôi làm gì, bây giờ xong đời rồi.

“Nghe Tiểu Vũ nói, đây là bởi vì từ nhỏ người mắc phải quái bệnh, vài ngày không ăn đường sẽ bị tróc da.” Tề Nghiêm nhìn ta chằm chằm, trong giọng nói không chút cảm tình dao động, nhưng ta vẫn có thể cảm giác được hắn đang cố nén cười.

“Cái kia là ta thuận miệng nói thôi.” Ta hữu khí vô lực đáp.

“Nga? Vậy người hiện tại có thể không thuận miệng nói cho ta biết vì sao lại bôi đen mặt không?”

Tuy rằng bề ngoài là ngữ khí trưng cầu, nhưng mà tuyệt đối là không cho phép ta nói không rồi. Ai. “Nếu ta nói là bởi vì ta từ trước đến nay không thích rửa mặt, cho nên bôi đen mặt một chút, đỡ phải phiền toái, người có tin không?” Ta không ôm hy vọng gì nhìn về phía hắn.

“Người nói xem?” trên mặt hắn giờ lên một mặt mỉm cười, nhưng tươi cười lại không có ở trong mắt.

“Được rồi được rồi.” Ta than thở, biết người không tin mà, ta hít sâu một hơi, tốt xấu gì ta cũng vừa mới cứu Tiểu Vũ, có khi hiện tại lại là thời cơ tốt để ta thăng thân.

“Cái kia, ta hôm nay dù sao cũng coi như là cứu Tiểu Vũ đi, ta đây cũng coi như là lập công lớn đi, cho nên ta vô luận làm chuyện gì cũng đều hắn là có thể lấy công chuộc tội đi.”

“Người hình như đã quên hôm nay là người dẫn Tiểu Vũ một mình đi ra ngoài nha, đây chính là sai lầm nghiêm trọng nga.” Tề Nghiêm nhướn nhướn mày, ném ra một câu.

“A?” ta nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Cho nên người nhiều lần cũng chỉ là thành tích và sai phạm cân bằng nhau thôi.”

Thảm, ta đã quên nguyên nhân gây ra chuyện này, vậy là xem như đàm phán tuyên cáo bị phá tan, ta vừa rồi còn có một chút tài sản lại bị tuyên cáo mất đi hiệu lực, chút dũng khí thật vất vả mới gom góp được cũng lập tức tan thành mây khói.

“Bất quá, xem xét vết thương của người, ta có thể cân nhắc ghi nhận công lao của người nhiều thêm một chút.”

“Như vậy, như vậy, sau khi nghe xong tuyệt đối không được sinh khí nha. Hơn nữa tuyệt đối tuyệt đối không được đuổi ta ra nga, trời lạnh như vậy, ta lại thụ thương, nếu bị đuổi ra, nhất định sẽ mất mạng.”

“Nếu người còn nói thêm nữa, ta sẽ mất kiên nhẫn đó.”

Ta nỗ lực thêm một lần nữa, hít một hơi thật sâu, sau đó nhất cổ tác khí (một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái) đem chuyện ta tiếp nhận sứ mệnh từ lão mẹ, sau đó vừa đến Lạc Dương bị cướp mất túi

hành lý đựng lệnh bài chứng minh thân phận mình, bắt đắ dĩ phải trà trộn vào Tề phủ làm nha hoàn, nói ra từ đầu chí cuối.

“Nói như vậy, người nguyên lai là thiếu gia Hàn gia? Người có gì có thể chứng minh thân phận người không?”

“Chính là bởi vì không có thứ gì có thể chứng minh nên ta mới tìm phương pháp khác trà trộn vào đó thôi, nếu có ta phải đến mức lưu lạc như thế nào sao?” Còn bị người ta xem như thư đồng hô đến gọi đi, nghĩ tới liền một phen lệ rơi chua xót a.

“Nếu người nói cho ta biết sớm một chút, muốn điều tra xem người có phải thật sự là Hàn thiếu gia hay không cũng không phải là chuyện khó. Người vốn dĩ không cần nhọc công như vậy.”

“A?” ta đây mấy ngày qua liệu sống liệu chết là vì cái gì? Chẳng lẽ ta mắc chứng cuồng ngược a? Trời ơi, ta quả thực là khóc không ra nước mắt.

“Tuy rằng người hiện tại không thể chứng minh thân phận của mình, bất quá với đầu óc khôn khéo của người, có lẽ không phải là đang giả dối. Cho nên ta lựa chọn tin tưởng lời người nói.”

“Cái kia, người không tức giận ta ngay từ lúc đầu đã lừa người sao?” Ta lo sợ bất an hỏi, hóa ra Tề Nghiêm để nói chuyện như vậy sao?

“Loại lời nói chỉ có thể lấy lừa gạt tiểu hài tử 3 tuổi đó sao có thể lừa được ta, ta đương nhiên không tức giận.”

Hắn căn bản không phải là dễ nói chuyện, hắn tuyệt đối chính là một đại ác ma, lấy việc trêu chọc ta làm trò vui, vậy mà người khác còn nói hắn thành thực ổn trọng, thiện lương thành tín, phi phi phi, không biết có bao nhiêu người bị bề ngoài của người này mê hoặc, từ đó rơi vào vực sâu hắc ám.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?” sau khi Tề Nghiêm nhìn chằm chằm mặt ta một lúc lâu, đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

“Mười bảy.”

“Vậy người có tỷ muội cùng tuổi hay không?”

“Không có a, Lục tỷ của ta cũng lớn hơn ta hai tuổi mà.” ta có chút không hiểu ý hắn, đề tài sao lại đột nhiên chuyển sang tỷ muội của ta rồi? Hay là, sau khi hắn nhìn thấy diện mạo thật của ta, quá mức kinh diễm, mà muốn kết hôn cùng với người có diện mạo tương tự? “Lại nói tiếp, đám cạp mẹ ham tiền nhà chúng ta kia cùng với người thật đúng là tuyệt phối.” ham tiền y chang nhau.

Tề Nghiêm khẽ cười nhẹ: “Nàng hẳn là sẽ không biến thành cạp cái ham tiền chứ.”

Nàng? Nàng này là ai? Đột nhiên lại cảm thấy “nàng” kia có thể làm cho Tề Nghiêm lộ ra biểu tình ôn nhu như thế khiến cho ta có chút khó chịu? Xem ra, vết thương của ta có lẽ nghiêm trọng hơn ta nghĩ.

“Tốt lắm, người nghỉ ngơi sớm chút đi, chờ sau khi người dưỡng thương xong ta lại cùng người thảo luận chuyện tình còn lại.”

“Nga, hảo.” Cuối cùng nỗi băn khoăn lớn nhất của ta cũng được giải quyết, bây giờ có thể an tâm ngủ ngon giấc, ta vừa mới nằm xuống, đột nhiên nghe thấy Tề Nghiêm đi đến cạnh cửa hỏi: “Tiểu Nguyệt, vậy tên của người vốn là Hàn Nguyệt đi.”

“Không phải, ta gọi là Hàn Bạch.” Thân phận sẽ nhanh chóng được khôi phục, ta cũng nên dùng lại tên thật của mình.

Kế tiếp là tiếng đóng cửa, đang lúc ta nhắm mắt lại bắt đầu chuẩn bị ngủ, cửa đột nhiên bị mạnh mẽ đẩy ra một tiếng, ta cả kinh, mở mắt ra, thấy Tề Nghiêm đang đứng ở cửa, biểu tình trên mặt rối rắm phức tạp: “Người lặp lại lần nữa, người tên là gì?”

“Hàn Bạch.” Ta ngạc nhiên nói, chẳng lẽ, tên này có vấn đề gì sao?

.

.

17. Chương 16

“Hàn Bạch, Hàn Bạch, Hàn Bạch.....” Hấn thì thảo lặp đi lặp lại mấy lần, khi ta sắp cho rằng hấn đang niệm chú, đột nhiên nghe được câu hỏi: “Là Bạch nào?”

Ax? Ta nhất thời nghẹn họng nói không nên lời, còn Bạch nào nữa chứ? “Chính là Bạch trong khiết bạch, bạch trong bạch tịnh, bạch trong bạch lí thấu hồng.” Ta đặc ý nói, này không phải là khắc họa chân thật ta hay sao? Thật là một cái tên đẹp a, ha ha.

“Nói như vậy, cũng chính là Bạch trong bạch cốt, bạch trong bạch si, còn có bạch trong tiểu bạch nữa?” nói đến hai chữ Tiểu Bạch, hấn đột nhiên đề cao âm điệu, làm hại ta hơi chút hoảng sợ.

“Đúng rồi đúng rồi, người nhất định muốn nói như vậy cũng không sai.” Ta tâm không cam lòng không nguyện trả lời. Đáng ghét, người không chọn mấy từ dễ nghe một chút để nói sao?

“Người xác định thật sự là bạch trong Tiểu Bạch?” thanh âm hấn nháy mắt lại đề cao tám độ, giọng nói bình thường vốn trầm thấp lại cất cao như vậy, thật sự hơi có vẻ buồn cười.

Ta nhịn xuống kích động muốn cười to đồng thời trợn trắng mắt trong lòng: “Ta xác định.”

“Không phải người nhà người vẫn gọi người Tiểu Bạch lúc còn nhỏ chứ?” hấn từng bước một đi đến gần ta, biểu tình khẩn thiết trên mặt làm cho ta rốt cục ý thức được sự tình có chút không tầm thường.

“Cái kia, hình như, tựa hồ, có thể..... phải.” ta bắt đầu lo sợ, biểu tình Tề Nghiêm đã gần như trở nên dữ tợn, ta thực sợ hấn nổi khùng lên, nuốt sống ta vào bụng.

“Hình như, tựa hồ, có thể?” hấn nhíu mày lại, đưa ngọc cũng biết hấn rất không vừa lòng với đáp án này của ta. Bỗng ta nhớ tới đoạn lịch sử đầy khuất nhục thấm đẫm máu và nước mắt chua cay ngày đầu tiên vào phủ đã bị lão nữ tử không biết kêu là Lưu mục hay Trương mục gì đấy ép phải đổi tên, một suy đoán đáng sợ dần dần thành hình trong đầu ta.

“Thiếu gia, trước kia có phải người quen biết một người tên Tiểu Bạch?” Ta sát ngôn quan sắc*, vô cùng cẩn thận dò hỏi.

*xét lời nói và xem sắc mặt thì có thể biết được tâm ý của người.

Vừa hỏi xong đã thấy hai mắt Tề Nghiêm chuyển đỏ, xông lên, hai tay nắm chặt lấy cánh tay ta: “Quả nhiên là người!!!”

Thảm, thảm, dã thú biến thân, ta khiếp sợ dùng sức lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải ta, không phải ta, thật sự không phải ta!!! Thiếu gia, người bình tĩnh một chút nghe ta nói đi.”

Tề Nghiêm quả nhiên bình tĩnh lại một chút, nhưng vẫn hồ nghi nhìn ta: “Không phải người?”

“Thật sự không phải ta.” Ta gật đầu thật mạnh, sợ hấn không nhìn thấy. “Thiếu gia, người hãy nghe ta nói, ta biết, Tiểu Bạch kia năm đó thương tổn người, còn phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ đối với người, nhưng mà người không nên vội vàng liền thù hận với tất cả những người tên Tiểu Bạch trên đời này, người hận không hết đâu a. hướng chi, ngoại trừ Tiểu Bạch kia là phôi đản, những Tiểu Bạch khác đều là hảo đản..... không đúng không đúng, là hảo nhân. Ta vô tội a, thiếu gia, người ngàn vạn lần không thể đem cừu hận đối với hấn chuyển lên người ta a.” ta thao thao bất tuyệt, hành văn liền mạch lưu loát, không biết có thể khuyên Tề Nghiêm lắng từ hồi đầu, phóng hạ đồ đao hay không.

Lại nhìn Tề Nghiêm, đã hoàn toàn lãnh tĩnh lại, biểu tình mới này còn dữ tợn đã đổi thành bộ dáng tựa tiểu phi tiểu lục bình thường, bất quá lần này lại giống đỡ khóc đỡ cười hơn?

“Ai nói với người là ta có cừu oán với người tên Tiểu Bạch?”

“Ngài không phải đặc biệt chán ghét tên Tiểu Bạch sao? Vừa nghe đến đã phát cuồng?” Nếu nhìn không ra vấn đề, ta chẳng phải là cô phụ mỹ danh thông minh lanh lợi của mình rồi sao?

“Ai nói với người là ta chán ghét tên này chứ?” bộ dạng không có biện pháp với ta của Tề Nghiêm, làm ta bắt đầu hoài nghi mình đã sai ở chỗ nào rồi.

“Nhưng mà nếu ngài không có chán ghét, vậy tại sao Lưu Mụ lại ép ta đổi tên chứ?” đại trưởng phu đi không thay tên, ngồi không đổi họ, ta Hàn Bạch, đường đường nam tử hán đại trưởng phu, lại không thể ngoan cường bảo vệ tên của mình, thật sự là khiến người nghe thấy thương tâm, người nhìn thấy phải rơi lệ.

“Lưu Mụ bắt người đổi tên?” Tề Nghiêm dường như có chút không thể tin, rồi torng nháy mắt lại như suy nghĩ cẩn thận “Với tính tình kia của người, trách không được ngay cả tên cũng không giữ được.”

Ta đã tận tình khuyên bảo hần như vậy, hần lại thừa cơ hội bắt đầu làm tổn thương ta, thật muốn hung hăng xông lên phá hủy cái mặt cười gian kia của hần.

Ta đang ảo tưởng như thế nào hung hăn khi dễ hần trong đầu, bên tai nghe được một thanh âm có chút căng thẳng: “Người có phải có một khối ngọc bội không?” Căng thẳng? Tề Nghiêm? Ta nghe lầm rồi ==

“Ngọc bội? Ta có rất nhiều a. phụ thân tặng, tỷ tỷ tặng, bằng hữu tặng, còn có tự mua nữa. Bất quá lần này xuất môn ta không đem theo, toàn bộ đều để ở nhà. Cũng may mà không mang ra ngoài, bằng không đã bị cái lão khát cái trời đánh kia đoạt đi rồi.” thuận miệng nguyên rửa một chút lão gia hỏa kia, cướp đồ của ta, không biết có gặp ác mộng mỗi ngày không nữa?

“Một khối cũng không có?” Tề Nghiêm dường như có chút thất vọng.

“Một khối thì hình như có đó.” Ta lấy ra khối ngọc bội oánh bạch vẫn luôn cất giấu bên người. “Bất quá khối này lai lịch không rõ, ta cũng không biết có nó lúc nào, dù sao vẫn luôn mang theo bên người.”

Tề Nghiêm đoạt lấy ngọc bội trong tay ta, nghiên cứu tử tử tế tế, tới tới lui lui, từ trên xuống dưới không dưới 10 lần, thần sắc phức tạp nhìn ta vài lần, đột nhiên cầm ngọc bội của ta, không nói một tiếng, tông cửa xông ra.

Lưu lại ta một đầu đầy sương mù, ù ù cạc cạc, sau một lúc lâu mới nhớ ra liền kêu to: “Ta thích nhất là khối ngọc đó, người nhớ phải trả lại cho ta.....!!!!!!”

18. Chương 17

Ta ngủ, ta ngủ, ta cố gắng ngủ, nhưng mà..... nhưng mà..... vì sao ta lại không ngủ được!!! Sau khi ta vào Tề phủ, thật vất vả mới có được cơ hội ngủ một giấc thỏa thuê, ta hạ quyết tâm muốn ngủ đến khi mặt trời lên cao, mới từ giường lớn thoải mái bò dậy đi ăn cơm.

Nhưng mà ông bà ta thường có câu “thiên bất toại nhân nguyện”, >_<, vừa=“” nghĩ=“” điều=“” này,=“” ta=“” an=“” tâm=“” nhắm=“” mắt=“” lại,=“” chuẩn=“” bị=“” tiếp=“” tục=“” xuân=“” thu=“” đại=“” mộng=“” của=“” mình.=“” đáng=“” tiếc=“” a=“” đáng=“” tiếc,=“” thời=“” điểm=“” ta=“” đang=“” nhắm=“” chặt=“” hai=“” mắt,=“” đếm=“” đến=“” con=“” cừu=“” thứ=“” 888,=“” ta=“” rớt=“” cục=“” tâm=“” không=“” cam=“” lòng=“” không=“” nguyện=“” bỏ=“” cuộc.=“” vô=“” luận=“” ta=“” cố=“” gắng=“” thế=“” nào,=“” ta=“” vẫn=“” không=“” tài=“” nào=“” ngủ=“” được,=“” chẳng=“” lẽ=“” bây=“” giờ=“” chạy=“” về=“” cái=“” giường=“” gỗ=“” vừa=“” tồi=“” tàn=“” vừa=“” cứng=“” ngắc=“” kia,=“” ngã=“” cái=“” ạch=“” xuống=“” ngủ=“” ngon=“” lành=“” như=“” lợn=“” chết....=“” phi=“” phi=“” phi.....=“” kẻ=“” ngã=“” cái=“” ạch=“” xuống=“” ngủ=“” kỳ=“” thật=“” không=“” phải=“” ta!=“” trong=“” quá=“” trình=“” ta=“” nhắm=“” chặt=“” hai=“” mắt=“” lần=“” qua=“” lợn=“” lại,=“” ta=“” còn=“” xúi=“” quấy=“” chết=“” không=“” tử=“” tế=“” dụng=“” phải=“” miệng=“” vết=“” thương=“” trên=“” đùi,=“” nhất=“” thời=“” đau=“” đến=“” nhe=“” răng=“” rợn=“”>

Mặc kệ, cho dù ngủ không được, ta cũng tuyệt đối không rời khỏi giường. Hôm nay ta phải hạ quyết tâm nằm ì trên giường, hừ hừ.

“Người tỉnh a?” Tiếng nói phát ra hoàn toàn như một tiếng sấm giữa đất bằng, làm hại ta thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Động tác này sau một hồi ta suy xét đến mức độ khó khăn vì một bên chân bị thương, liền đổi thành trợn to hai mắt từ trên giường ngồi bật dậy, sau đó bắt đầu đảo đôi mắt chưa lấy lại tiêu cự tìm đến nơi phát ra thanh âm.

“Người thật đúng là giống xác chết vùng dậy.” Một tiếng cười khê khiến ánh mắt ta tập trung vào một tên mặc áo trắng đang đứng kế bên giường.

“Người..... người..... người..... vào đây khi nào?” Sau một lát kinh hồn phủ định, ta rốt cục nỗ lực chặn lại lời nói trong lòng thiếu chút nữa mà thốt ra: Người quả nhiên là thích giả quỷ a!!!

“Lúc người đang cau mày, há rộng miệng, lăn qua lăn lại trên giường.” Tề Nghiêm vĩnh viễn đều là cái bộ mặt chọc tức chết người không đền mạng kia.

Lăn qua lăn lại? Ta... ta..... ta ngắt, nói như thế ta là quả bóng vậy. Hình tượng rực rỡ của ta a, bị hủy hoại trong chốc lát bởi cái miệng thúi của Tề Nghiêm!!!

Quên đi, dù sao cũng không phải lần đầu, = =, ta cam chịu nghĩ. “Đúng rồi, ngọc bội của ta đâu? Mau trả cho ta đi, không có nó, cả đêm qua ta ngủ không được. Thời gian ngủ quý giá của ta a, cứ như vậy bị người làm chậm trễ!!!” Tuy rằng không trông chờ gì vào việc Tề Nghiêm sẽ có lòng hổ thẹn áy náy, nhưng mà không thử sao có thể thành công?

“Nga?” Tề Nghiêm nhướn cao lông mày. Người này, mỗi lần nhướn mày liền đại biểu không có chuyện gì tốt đẹp, ta phòng bị trừng mắt nhìn hắn, nhìn xem hắn miệng cầu sẽ phun ra thứ ngà voi gì.

“Ngày hôm qua ta có quay lại đây một lần, lúc đó có người nằm trên giường ngủ khò khò, ngay cả ta ở ngoài cửa cũng có thể nghe được tiếng ngáy đó.”

Nói vậy!!! “Ta mới không có ngáy đâu!!!” Ta giận trừng hắn. “Người đừng tưởng rằng ta ngủ say là có thể vu hãm ta!!!”

“Vậy người thừa nhận là người ngủ say?” Tề Nghiêm tủm tỉm cười nhìn ta.

“.....” Đáng ghét, lại sập bẫy của tên đó rồi. “Không phải, là ta hôn mê.” Ta vẫn cố chống chế.

Tề Nghiêm lần này thế nhưng không tranh luận với ta, chỉ bình tĩnh nhìn ta, đột nhiên ngón tay thon dài lướt nhẹ qua mặt ta: “Kỳ thật..... bộ dạng lúc ngủ của người rất đáng yêu, còn cắn ngón tay, chảy nước miếng.”

Người này quan điểm thẩm mỹ tuyệt đối có vấn đề, một người cắn ngón tay, chảy nước miếng là lại khen đáng yêu? Ta chỉ có thể trực tiếp liên tưởng đến một một đứa ngốc ==|||, hơn nữa ta là đẹp trai!!! Không phải đáng yêu!!!

“Tiểu ngu ngốc, lại muốn gạt ta.” Tề Nghiêm đột nhiên xưng hô thân mật như thế cùng với ôn nhu trong mắt hắn làm cho ta thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình làm cho nghẹn chết, sau khi xác định trong phòng ngoài ta và hắn không còn ai khác, ta cuối cùng mới dám tin tưởng “Tiểu ngu ngốc” này chính là kêu ta.

Tuy rằng ta rất muốn hỏi một chút lý do vì sao hắn lại gọi ta như vậy, nhưng mà ta mở miệng vài lần, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không phát ra tiếng, dưới cái nhìn đột nhiên trở nên chăm chú ôn nhu của Tề Nghiêm, một loại cảm giác khác thường chạy tán loạn khắp toàn thân, nơi bị hắn chạm vào cũng trở nên nóng đến dọa người. Tổng cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, sẽ phát sinh chuyện gì đó không bình thường.

Ta cố gắng dời tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào hai mắt hắn: “Người làm sao vậy?”

Cảm thấy xúc cảm trên mặt biến mất, ta mới dám quay mặt lại, vừa lúc nhìn thấy trên mặt hắn lướt qua một tia không buông tha, hắn nhìn ta, không trả lời vấn đề của ta, lại đột nhiên vô cùng nghiêm túc hỏi ta: “Nếu người yêu một người không nên yêu, người sẽ làm như thế nào?”

Cái gì gọi là người không nên yêu? Trong đầu ta thật sự là không có khái niệm này. Bất quá, ta nghĩ cũng không nghĩ nhiều liền trả lời: “Yêu thì cũng yêu rồi, liền cứ tiếp tục yêu đi a. Hơn nữa phạm là yêu thương, khẳng định có lý do hẳn đáng giá được yêu, nào có cái gì không nên yêu chứ.”

“Mặc kệ ánh mắt của người khác?”

“Tình yêu là chuyện của hai người, có quan hệ gì đến người khác chứ, đầu lưỡi mọc ở trên người bọn họ, bọn họ thích nói thì nói a, dù sao nói cũng không chết ai được.” Ta thật ra không quan tâm người khác nói gì, bằng không nhiều người nói “Hàn gia tiểu thiếu gia hết ăn lại nằm, cái gì cũng không biết làm” như vậy, ta không phải đã sớm bị tức chết? Hừ, nói đi, nói đi, nói đến khi đầu lưỡi các người đều nát hết ra các người sẽ không nói nữa.

“Ta suy nghĩ cả một buổi tối, cũng cho ra kết quả giống người.” Tề Nghiêm tựa hồ là thở dài nhẹ nhõm một hơi, biểu tình nghiêm túc được cởi bỏ, trở nên có chút vui vẻ.

Suy nghĩ một buổi tối? Tề thiếu gia hẳn yêu phải một người không nên yêu? Còn đáng giá để hẳn phải trầm tư suy nghĩ như thế a, hừ, dù sao chuyện cũng không liên quan đến ta.

“Đúng rồi, người có thể giúp ta liên hệ với người nhà hay không, ta muốn về nhà.” Mặc kệ hẳn đang phiền muộn chuyện gì, ta phải thừa dịp hiện tại trên người mang thương tích – cơ hội tốt để quay về nhà, lão mẹ nhìn thấy tình huống ta chỉ còn lại nửa cái mạng, có lẽ sẽ thủ hạ lưu tình, buông tha ta cũng không chừng.

“Người muốn về nhà???”

Di? Là ảo giác của ta sao? Cảm giác như trong phòng đột nhiên lạnh xuống.

“Vậy người không cần vụ làm ăn kia nữa?”

“Mặc kệ, cho đến bây giờ ta còn không biết là vụ làm ăn gì nữa,” >_

“Vậy nếu ta đáp ứng cho người thì sao?”

Di? Tề Nghiêm bị chap mạch hả? Đột nhiên nói ra lời nói có tính người như vậy.

“Nếu người đáp ứng, ta đây hẳn là càng phải chạy nhanh về nhà nói cho mẹ ta biết tin tốt này.” Chiến thắng trở về nhà, nở mày nở mặt, anh hùng a, ha ha ha ha ha.

“Không được!!!” miệng đẹp bị hai chữ chém định chặt sắt của Tề Nghiêm cắt ngang

“Vì sao?” Không cho cũng phải có lý do chứ. Người dám nói không có lý do gì, ta liền nhào đến cắn đứt đầu người!!!

Hắn không để ý tới vấn đề của ta, từ trong ngực lấy ra một thứ gì đó: “Này, người nói đây là ngọc bội của người?”

Ta nhìn kỹ, hàng thật giá thật, không thể giả được, chính là vật mà đêm qua hẳn cướp của ta: “Đương nhiên là của ta, chứ chẳng lẽ là của người?”

Ánh mắt quỷ dị của hắn nhìn ta bắn ra vài tia tức giận, chẳng lẽ ngọc bội tùy thân của ta có vấn đề gì sao? Vậy không phải đi đòi!!! Ta định thần, cây ngay không sợ chết đứng trừng mắt lại hắn: “Mau trả lại cho ta!”

Khóe miệng Tề Nghiêm nhếch lên, đem ngọc bội đưa cho ta, ta nhanh chóng nhận lấy, sợ hắn lại đột nhiên đổi ý không đưa ta nữa. Lại nghe Tề Nghiêm chậm rãi nói: “Khối ngọc bội này ở góc dưới bên trái có mấy chữ nhỏ ‘tặng con gái Tích Tích’, chữ vô cùng nhỏ, không chú ý căn bản sẽ không phát hiện được, Tích Tích là tên người mẹ đã khuất của ta, nói cách khác, khối ngọc bội này là của ngoại công để lại cho mẫu thân ta.”

“A?” Ta nghe mà sửng sốt, “Có ý gì?” Ta vội vàng trừng lớn hai mắt, quả nhiên nhìn thấy có mấy chữ nhỏ xíu như con muỗi, trước đây không nhìn kỹ, cho tới bây giờ cũng chưa từng chú ý qua.

“Ý là khối ngọc bội này kỳ thật là của Tề gia chúng ta.” Tề Nghiêm vẫn không chút hoang mang nói hết câu.

“Như thế nào có thể? Đây rõ ràng là ngọc bội tùy thân của ta a. Nhất định là người tối qua hoán đổi ngọc bội của ta.” Đầu óc ta một mảnh hỗn loạn, đồ của ta như thế nào đột nhiên lại biến thành của Tề Nghiêm?

“12 năm trước, phụ thân ta tái giá, lúc ấy chắc là người theo người nhà đến chúc mừng, khối ngọc này chính là khi đó ta tặng cho người.”

Khối ngọc bội kia quả thật hình như là ở thời điểm đó mơ hồ xuất hiện ở trên tay ta, chẳng lẽ hẳn nói là sự thật?

“Trước khi mẫu thân ta lâm chung đã đưa lại cho ta, để sau này ta giao cho con dâu tương lai của nàng. Hơn nữa 12 năm trước chúng ta đã định hôn ước rồi” Giọng nói của Tề Nghiêm rất ôn hòa, nhưng mà nội dung nói ra lại thiếu chút nữa hù chết ta.

“A?” ta chỉ có thể ngơ ngác lặp đi lặp lại một âm tiết.

“Nói cách khác, Tiểu Bạch, người chính là tân nương của ta.” Tề Nghiêm rốt cục nói xong câu cuối cùng.

Mà ta lúc này, đã bị kinh chấn tại trận, hoàn toàn không nói được lời nào.

19. Chương 18

“Tân nương?” Ta ngơ ngác lặp lại một lần.

“Ta, là, tân nương, của, Tề Nghiêm, người?” Ta chậm chạp đem lời này lặp lại một lần nữa, thế nào cũng không nghĩ ra biện pháp tiêu hóa ý tứ trong những lời này.

“Sẽ không, không có khả năng, này quá khoa trương rồi.” Ta không ngừng lẩm bẩm nói. Điều này quá không thể tưởng tượng nổi, ta thật sự khó có thể chấp nhận. A! đúng rồi, ta bỗng nhiên cẩn thận suy nghĩ mấu chốt trong đó, nhất định là như vậy rồi, ta mỉm cười, trách không được tỷ tỷ nói ta hay nằm mơ giữa ban ngày, ta hiện tại nhất định là đang nằm mơ rồi, chỉ là ta vẫn nghĩ mình đã tỉnh mà thôi. Ừ, nhất định là như vậy, vì chứng minh điều này, ta dùng sức véo một cái lên đùi mình..... xem đi, qua nhiên là một chút cũng không đau, chính xác là đang nằm mơ rồi. Cái tên Tề Nghiêm kia, ngay cả giấc mơ của ta cũng chạy vào dọa ta sợ.

Ta trừng mắt kẻ vào trong mộng của ta quấy rối, lại nhìn thấy trên mặt hẳn thấp thoáng có gân xanh trồi lên: “Tiểu Bạch, nếu người véo lên chân của ta như vậy thì ta cũng đau lắm, đó mới gọi là quá khoa trương.”

A? Ta cúi đầu nhìn lại. Di? Bàn tay vốn nên đặt trên đùi ta vì sao lại ở trên đùi Tề Nghiêm, hơn nữa ngón trở cùng ngón cái vẫn còn đang duy trì động tác kia? Nói như vậy..... cái chân vừa bị ta tàn nhẫn quyết tâm cấu véo thế nhưng lại không phải của ta? Trách không được Tề Nghiêm trưng ra vẻ mặt còn thối hơn cả đi đại tiện.

“Vậy..... người đau không?” Ta dè dặt hỏi.

Hắn liếc ngang ta một cái: “Hỏi thừa.”

“Nga..... vậy..... hỏi thừa có nghĩa là đau hay là không đau vậy?” Ta cũng đau phải con giun trong bụng người, làm sao biết được đại gia người muốn nói cái gì?

Tề Nghiêm hít sâu khí, lại hít khí, lại hít khí thêm lần nữa. Rốt cục nặn ra một chữ: “Đau.”

A a a a a a a a!!!

Ta nghe được tiếng thế giới nhỏ bé hòa bình an tĩnh của mình đang rầm rầm sụp đổ. Trời ơi trời ơi trời ơi, hóa ra không phải nằm mơ, nói như vậy, nói như vậy, mấy lời càn quấy của Tề Nghiêm kia đều là dự thật??? Ai có thể nói cho ta biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì a, mới có một buổi tối thôi mà đã long trời lở đất rồi!!! Đêm qua ta còn đang chìm đắm trong vui sướng được khôi phục thân phận, vì sao vừa mới tỉnh lại thế giới liền thay đổi? Trong một đêm đó, ta từ thiếu gia Hàn gia trở thành tân nương của Tề Nghiêm, chẳng lẽ ta

ngủ một giấc, liền từ nam biến thành nữ???!!! Tuy rằng khả năng này thật sự là không lớn, nhưng mà sau khi ở Tề phủ lâu như vậy, ta đã hiểu được trên đời này không có chuyện gì là không có khả năng cả.

Ta cuống quýt cúi đầu nhìn xuống trước ngực mình, tuy rằng cách một lớp quần áo, nhưng nhìn thế nào cũng thấy nó không có lỗi ra hai cục a, ta lo lắng không an tâm lại đưa tay lên xác định một chút, đúng vậy, tuy rằng chỗ đó mềm mềm, nhưng đó là bởi vì ta không có cơ bắp thôi, dù sao cũng may là nó bình thường a.

Nếu ta vẫn bình thường, vậy kẻ không bình thường, chính là Tề Nghiêm!!!

“Cái kia, cái kia, ta là nam sinh.” khi ta còn đang lo lắng nên chọn lọc từ ngữ sao cho có thể làm Tề Nghiêm minh bạch hẳn không được bình thường mà lại không xúc phạm đến tự tôn của hắn, hắn đã tiếp lời: “Ta tin rằng cũng không có nữ tử nào bằng phẳng đến trình độ như ngươi đâu.”

==||| “Ngươi đã thích ngực bự, vậy ngươi đi tìm là được a, mắc gì lấy ta làm trò đùa???” nếu ta bất bình, vậy không phải biến thành yêu quái?

“Không có biện pháp, ta chỉ thích ngươi a.” mặt hắn khẽ sát vào vai phần, biểu tình nghiêm túc tìm không thấy nửa phần dấu vết đùa giỡn.

Tiểu Bạch a Tiểu Bạch, ngươi cũng được xem như là người gặp sóng to gió lớn, các loại trường hợp đều có thể ứng phó tự nhiên a (>_<) cơ=“” thể=“” của=“” ta=“” cùng=“” tư=“” tưởng=“” của=“” ta=“” vĩnh=“” viễn=“” luôn=“” đi=“” ngược=“” lại,=“” ngay=“” cả=“” ta=“” cũng=“” có=“” thể=“” cảm=“” thấy=“” trên=“” mặt=“” càng=“” ngày=“” càng=“” nóng,=“” trước=“” khi=“” bị=“” tề=“” nghiêm=“” phát=“” hiện=“” ra=“” có=“” điểm=“” khác=“” thường,=“” ta=“” từ=“” suy=“” nghĩ=“” lung=“” tung=“” của=“” mình=“” tùy=“” tiện=“” tìm=“” đại=“” một=“” câu=“” văng=“” ra:=“” “nhưng=“” mà=“” nam=“” nhân=“” thích=“” nam=“” nhân,=“” là=“” không=“” nên=“”>

“Là người nói cho ta biết, không có tình yêu nào là không nên, yêu chính là yêu.” Tề Nghiêm đột nhiên nâng mặt của ta lên, nhìn thẳng vào mắt ta. Đôi mắt đen thẳm của hắn giống như hai hồ nước sâu, muốn hoàn toàn đem tư tưởng của ta hút vào.

“Nhưng mà..... Nhưng mà...” Người này, thế nhưng dùng lời nói của ta chặn miệng ta. “Ta khi đó không ngờ là loại không nên này a.” thật sự là phản bác cứng nhắc vô lực.

“Loại này có gì bất đồng? Tình yêu còn phân chủng loại sao?”

“Này..... là không phân biệt mà....” Ta không cam lòng đồng ý nói. Ta làm sao có thể tranh luận qua nổi cái loại gian thương lẫn lộn trên trường nhiều năm như hắn chứ? Huống chi, ở sâu trong nội tâm ta, thật sự là cảm thấy được, không có tình yêu nào là không nên cả. Cho dù là hai nam nhân, yêu nhau cũng là chuyện không có biện pháp a, hơn nữa, chính là bởi vì gian khổ như vậy mà tình yêu mới đáng quý. Nhưng mà, nói là như vậy, chuyện này cũng phát sinh quá bất ngờ, nhất thời đối mặt, cho dù lý trí của ta có thể chấp nhận, tình cảm lại không thể a.

“Nhưng mà, người thích chính là ta 12 năm trước, cũng không phải ta hiện tại a.” 12 năm, ta thay đổi nhiều như vậy, hắn thật sự xác định bản thân còn thích ta?

“Người chính là người, vô luận là 12 năm trước, hay là hiện tại. Ta thích đều là người. Bất đồng chính là, 12 năm trước, ta bị một búp bê nhỏ đáng yêu mê hoặc, 12 năm sau, ta phiền não bản thân mình lại đi thích một tiểu nam hài vừa đen vừa cổ quái.”

Ngất, tiểu nam hài vừa đen lại vừa cổ quái? Này này này, điều này chỉ có khả năng là đang miêu tả ta thôi!!! = =

“Vậy còn có vấn đề gì nữa chứ?” ánh mắt càng phát ra nồng nhiệt của Tề Nghiêm thật sự sắp làm ta nóng chảy.

Nhưng mà, nhưng mà, “Ta không thương ngươi a.” đây chẳng lẽ không phải vấn đề lớn nhất sao?

“Ngươi không thương ta?” Ánh mắt Tề Nghiêm trong nháy mắt trở nên hung ác lại nguy hiểm.

Ta dùng sức nuốt nước miếng, chống đỡ áp lực cực lớn nói: “Tuy rằng người lớn lên quả thật rất tuần tú, lại biết kiếm tiền, cái gì cũng làm được, có khả năng khiến người ta ghen tỵ, người tuy rằng hơi quái một chút, nhưng tổng thể mà nói là người tốt, nhưng mà, như thế cũng không có nghĩa ta nhất định sẽ yêu người đi.”

“Vậy người chán ghét ta sao? cảm thấy Tề Nghiêm như nín thở hỏi ra những lời này.

“Không chán ghét.” Ta thành thực lắc đầu, muốn ghét một người như hắn, cũng rất khó.

Hắn hình như thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi tiếp: “Vậy trước kia người có từng yêu ai khác không?”

Ta lại lắc đầu, dưới sự áp bách của đám nữ nhân ở nhà kia, ta nào còn có lòng dạ thanh thoi đi yêu người khác.

“Vậy người làm sao biết thế nào là yêu một người?”

Ta dùng sức nghĩ ngợi, này, ta quả thật đúng là không biết.

“Cho nên, người chính là không biết bản thân có yêu ta hay không mà thôi.” Ta nghe tổng kết của Tề Nghiêm, kỳ quái là cũng không muốn phản bác, quả thật, hình như chính là không biết mà thôi.

“Không sao, ta nhất định sẽ chờ người hoàn toàn yêu ta.” Tay Tề Nghiêm chậm rãi ôm lấy thắt lưng ta, đem ta ôm vào trong lồng ngực hắn. “Tiểu Bạch, ta đã yêu người 12 năm rồi a.”

Ta hẳn là phải đẩy hắn ra mới đúng, nhưng mà bên tai lời ngon tiếng ngọt đang không ngừng mê hoặc, trên người cũng giống như bị hạ cổ, yếu ớt không dậy nổi chút khí lực, cái ôm ấm áp cũng làm kẻ sợ lạnh như ta luyện tiếu rời đi. Đột nhiên có một ý nghĩ vờn: nếu có thể mãi dựa vào ôm ấp này, như vậy cũng không tồi đâu.

Nếu Tề Nghiêm biết mị lực của hắn dịch không lại nhiệt độ cơ thể hắn, có thể tức đến ngất luôn không? ha ha.

20. Chương 19

“Phụ thân, cha cùng Tiểu Nguyệt đang chơi ôm nhau hả?” giữa bầu không khí đầy ái muội, một giọng nói trẻ con đột ngột chen vào, làm ta bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Ôm? Ai ôm?

Ta mở ra hai mắt sương mù, nhìn quanh bốn phía, quanh đây đâu có ai đang ôm nhau a. Nhưng thật ra hình như có cái gì đó đang gắt gao vòng lấy thắt lưng của ta, cái gì vậy nhỉ?

Aaaa!!! Thời điểm ta đụng đến cái thứ kia phát hiện chính là hai cánh tay, cái đầu bái công bởi vì mới tỉnh ngủ của ta rốt cục cũng hoạt động trở lại. ta kinh sợ phát hiện ra mình đang bị Tề Nghiêm ôm vào vào lòng với tư thế vô cùng ái muội, ái muội đến mức bên tai ta có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập hữu lực của hắn.

Ta một phen đẩy hắn ra, cũng nhanh chóng bò vào bên trong giường, cùng nhân vật nguy hiểm này bảo trì khoảng cách 1 thước.

“Người.... Người đang làm gì vậy?” Mặt ta đỏ lựng cả lên, không dám nhìn thẳng Tề Nghiêm.

Ánh mắt dao động, lại nhìn thấy Tiểu Vũ đang ngồi xổm ở cửa, hai tay chống má, hai con mắt to đen láy đang xoay tròn chuyển động, một hồi nhìn ta, một hồi nhìn phụ thân của nó, trong ánh mắt tràn đầy tò mò cùng..... hưng phấn?

Ngất, chắc ta nhìn lầm rồi, chuyện này có gì mà hưng phấn chứ?

“Người ngủ ở trong lòng ta. Ta thấy người ngủ rất say, ngay cả nước miếng cũng chảy ra, không đành lòng đánh thức người, nên cứ duy trì tư thế này.” Tề Nghiêm mỉm cười nhìn ta.

Ta lén nhìn hắn, trên ngực Tề Nghiêm rõ ràng có 1 mảng thấm ướt, nhìn thế nào cũng thấy giống kiệt tác của ta.

Trời ơi, để cho ta chết đi, sau khi ta bị hắn ôm lấy, đã không liệu mình chống cự, ngược lại còn an tâm ngủ khò, thậm chí..... thậm chí còn chảy nước miếng như thế đúng là chuyện khiến nhân thần cộng phần mà. Hình tượng của ta a, hình tượng phiên phiên trọc thể giai công tử cao lớn uy mãnh anh tuấn suốt khí phong lưu phóng khoáng a (= =), cứ như vậy ầm ầm sụp đổ, khói tản tro bay, không còn sót lại chút gì.

Ta nức nở một tiếng, túm lấy chăn trùm qua đầu. ta muốn làm con rùa đen rút đầu, không muốn đi ta gặp người nữa.

“Ta cũng muốn ôm một cái.” Cách một lớp chăn, nghe không quá rõ ràng. Bất quá giọng nói non nớt kia hẳn là của Tiểu Vũ rồi. Ôm đi ôm đi, Tề Nghiêm ôm người, sẽ không ôm ta nữa. Khiến ta xấu hổ vạn phần, không mặt mũi gặp người chính là, ta cứ nhiên còn có chút nhớ nhung cái ôm ấm áp kia nữa chứ, rất.... rất..... rất có lỗi với các thiếu nữ thương thầm ta.

Lúc ta đang kiểm điểm hành vi của bản thân mình, chăn đột nhiên bị kéo ra, giây tiếp theo, một thân hình mềm mềm nhào vào trong lòng ta, xung lượng bất ngờ khiến ta không kịp phòng bị, trực tiếp ngã ngửa trên giường.

A? Ta kinh ngạc giương mắt, đối diện chính là khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười vừa vô tội vừa vui vẻ. Quay đầu lại, bản mặt Tề Nghiêm bên cạnh có vẻ như âm tình bất định, bộ dáng muốn nói gì đó, rồi lại nhìn xuống không nói được một lời.

Sao lại thế này? Ta cứ nghĩ là Tiểu Vũ muốn tìm lão cha của hắn mà ôm chứ, sao lại là trên người ta?

“Tiểu Nguyệt Tiểu Nguyệt, toàn thân người đều biến trắng, vậy bệnh của người có phải rất nghiêm trọng hay không?” ánh mắt thật to tích tụ một lượng lớn hơi nước, thanh âm mềm mại mang theo ghen ngào, nháy mắt làm cho ta đem kinh ngạc ném lên chính tầng mây.

Ta không đành lòng, chột dạ đáp: “Không có việc gì không có việc gì, cha người mời thần y trị bệnh cho ta rồi.” cho nên nói, người thiện lương giống như ta, sau này vẫn là không nên làm loại chuyện lừa tiểu hài tử, khiến cho ta bây giờ áy náy quá.

“Thật sự a? Vậy tốt quá rồi.” Tiểu Vũ lập tức nín khóc mỉm cười.

“Thật sự thật sự.” Ta vội vã cam đoan. Nhìn bộ dáng cao hứng của tiểu nhân nhi trong lòng, khiến cho ngực ta cảm thấy thật ấm áp.

“Tiểu Nguyệt Tiểu Nguyệt, sau khi da người trắng lại thì trở nên rất khá nga, ôm lấy thật thoải mái.”

Đương nhiên, ta đối với ngoại hình của bản thân chính là tương đối có tự tin. Ta được khen đến tâm hoa nộ phóng thiếu chút nữa bị câu tiếp theo của hắn làm cho ghen chết. “Giống như nữ hài tử nga.” = =|||

Khi ta còn chưa kịp mở miệng kịch liệt phản bác, hai bàn tay nhỏ bé không quy củ của nó đột nhiên sờ lên trên ngực ta, nhu nhu ần ần niết niết, sau đó lắc đầu nói: “Bất quá không có hai viên thịt mềm mềm như nữ hài tử đâu.”

Không có người còn sờ hoài không ngừng vậy!!! Ta một hơi vận khí không lên được, thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự.

Ngẫm lại lúc ta năm tuổi thuần khiết đáng yêu, ngây thơ hồn nhiên cỡ nào, tuy rằng trên thực tế ta không nhớ rõ lúc ta năm tuổi là bộ dáng gì >_<

Hai phụ tử này thật đúng là giống nhau như đúc, một đôi sắc lang lớn bé!!

Ta ôm hận trừng mắt về phía Tề Nghiêm, lại nhìn thấy hắn sắc mặt không được tốt, nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Vũ đang tàn sát bữa bãi trên ngực ta, không biết suy nghĩ cái gì. Đều là người kia thượng lương bất chính, mới có thể dạy hư hạ lương Tiểu Vũ đáng thương này.

“Tiểu Nguyệt Tiểu Nguyệt, chúng ta hôn nhẹ cái nào.” Đang suy đoán ý nghĩ của Tề Nghiêm, tiểu sắc lang bên này đã chu cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận sát lại đây. Khi mắt thấy sắp đụng tới môi mình, trước mắt đột nhiên từ đâu có một bàn tay đưa ra, vừa lúc đặt ở trên môi ta. Tiểu Vũ thu thể không kịp, cái miệng nhỏ nhắn rất hoành tráng hôn lên trên cái tay kia.

Ta ù ù cạc cạc, còn chưa kịp làm rõ tình huống hiện tại, bên tai đã nghe giọng nói của Tề Nghiêm: “Tiểu Vũ, tiểu nam hài không để hôn tiểu nam hài được.” Đứng đắn uy nghiêm làm cho ta cũng thiếu chút nữa lầm tưởng hắn là một chính nhân quân tử. Hừ, người nói thì hay ho đấy, nhưng bản thân người lại cường thế bức ta thích người. Nói một đằng làm một nẻo, ta khinh bỉ người. Ta quay đầu đi chỗ khác, tỏ vẻ kháng nghị không nói gì.

“Nhưng mà Tiểu Nguyệt không phải tiểu hài tử khác a.” Tiểu Vũ còn rất nghiêm túc phản bác.

Cảm động a cảm động, thật không uống phí công sức bình thường ta hết sức tận tâm hầu hạ Tiểu Vũ người a, nhanh như vậy đã không xem ta như người ngoài a. Nội tâm của ta kích động như thế, vì vậy nên ta quay đầu lại, chuẩn bị cho Tiểu Vũ một cái ôm thật to.

“Sau này con muốn lấy Tiểu Nguyệt làm nương tử.” Tiểu Vũ vẫn rất nghiêm túc nói, còn thật sự nghiêm túc đến mức ta không nhìn ra là nó giống như đang nói giỡn.

Dát? Hai tay ta khựng lại giữa không trung, ngơ ngác đến 1 chút phản ứng cũng không kịp có.

“Không thể.” Giọng nói Tề Nghiêm mơ hồ hàm chứa tức giận.

Trong đầu ta như có từng chày nện tởm a, đúng, không thể, không thể. Tuy rằng ta cũng không biết cái ý niệm dọa chết người như thế trong đầu tiểu quỷ từ đâu ra, nhưng mà ta cũng không nỡ làm chuyện tàn phá mầm non.

“Vì sao?” Tiểu Vũ dường như không rõ nguyên nhân, còn muốn hỏi rõ căn nguyên.

Trong lòng ta hò hét: lão cha người không phải vừa mới nói sao? Hai nam nhân sống với nhau là không thể.

“Bởi vì hắn là tân nương của ta, cho nên không thể.”

Câu trả lời bất ngờ này khiến ta sửng sốt đến ngây người, lập tức đỏ bừng mặt. Tên hỗn đản này, ta còn chưa có đồng ý với hắn nữa, sao hắn có thể nói lung tung tùy tiện như vậy, ngay cả đứa bé còn nhỏ thế này, hắn cũng không sợ dọa hư nó ư.

Nhưng Tiểu Vũ lại không có vẻ như bị dọa, con mắt to tròn đảo vài cái, nói: “Phụ thân muốn lấy Tiểu Nguyệt làm tân nương sao? Vậy mấy người Lý tỷ tỷ, Đỗ tỷ tỷ, Khúc tỷ tỷ, Bạch tỷ tỷ thường xuyên đến chơi thì sao?”

Ta bất ngờ sinh tức giận, cái gì thẹn thùng sớm đã bay biến sang một bên, cổ sức căng mắt trừng Tề Nghiêm. Đây đúng là một tên ăn chơi không tiết tháo, thật sự nơi nơi trêu hoa gẹo nguyệt, trêu hoa gẹo nguyệt, ta..... ta thiên hắn!!

Tề Nghiêm chẳng những không bác bỏ, khoe miệng còn giương lên thành một độ cong quái dị” “Người tức giận như vậy, ghen hả?”

Ta làm sao có thể ghen gì một người như ngươi chứ, ta chỉ là cảm thấy không đáng cho những cô gái khờ khạo bị một tên hoa tâm củ cải như ngươi lừa gạt mà thôi. Ta cố gắng nói với chính mình, dù sao ta cũng không thích hắn, làm sao có thể ăn dấm chua của hắn được.

“Yên tâm, ta chỉ thích một mình ngươi mà thôi.” Giọng nói ôn nhu của Tề Nghiêm giống như muốn đem ta vây quanh vào đó.

Biết rõ là lời ngon tiếng ngọt, nhưng ta vẫn không nhin được mà đỏ ửng hai gò má, không châm lại được một chút lửa giận nào được nữa.

“Vậy phụ thân không thích nương nương sao?”

Giọng nói non nớt của Tiểu Vũ làm cho tâm tình có chút nhảy nhót của ta trong nháy mắt chìm xuống đáy cốc.

Vấn đề vẫn luôn bị ta bỏ qua, hiện giờ rốt cục cũng nổi lên mặt nước.

21. Chương 20

“Vậy phụ thân không thích nương nương sao?” Tiểu Vũ chớp đôi mắt to tinh lượng, thực vô tội nhìn chúng ta. Lời nói hồn nhiên của nó vô tình tạo tác động lớn đến chúng ta.

Hai chữ “nương nương” như một tảng đá thật lớn nện vào ngực, khiến ta trong nhất thời không thể hô hấp.

Trong đầu ta là một mảnh hỗn loạn, mờ mịt nhìn Tề Nghiêm, lại nhìn sang Tiểu Vũ, chuyện mà cho tới nay bị ta cố ý hoặc vô tình không để ý, rốt cục cũng không thể trốn tránh được nữa.

Một người không thể nào là do trời sinh địa dưỡng, từ tảng đá chui ra. Cho dù Tề Nghiêm có vĩ đại thế nào, kiệt xuất thế nào, lại nổi bật bất phàm ra sao, hẳn cũng không có biện pháp... tự mình sinh hạ Tiểu Vũ.

Cho dù chưa từng xuất hiện, cũng không có người nhắc tới, thậm chí ở cả Tề phủ đều không có một chút dấu vết nào về sự tồn tại của nàng, nhưng mà nhất định vẫn có 1 nữ nhân như vậy, vì Tề Nghiêm vất vả hoài thai 10 tháng, chịu đựng đủ mọi đau khổ, cuối cùng sinh hạ Tiểu Vũ.

Nói cách khác, cho dù lời ngon tiếng ngọt của Tề Nghiêm có thể đả động ta thế nào, có 1 sự thật không thể không nhìn thẳng vào: Tiểu Vũ, vừa vặn là chứng cứ lớn nhất việc Tề Nghiêm phản bội lời nói “12 năm yêu say đắm” của hắn.

Tưởng tượng đến đây, ngực đột nhiên bắn khoản đau nhói, khiến cho ta không chút nghĩ ngợi liền thốt ra: “Đúng rồi, Tề công tử, ta chưa từng thấy mẫu thân của Tiểu Vũ đâu?”

Kỳ quái, ta làm sao lại cảm thấy đau lòng a? Hơn nữa cơn đau kéo dài ừng đọt liên tiếp, chỉ cần nghĩ đến 3 chữ “Tề phu nhân” này liền đau không chịu nổi. Đúng rồi, ta chắc chắn là bởi vì tên này luôn lừa gạt ta, mới có thể thấy ức chế như vậy, nhất định không có nguyên nhân nào khác.

Khuôn mặt tuần lãng của Tề Nghiêm phủ một tầng cảm giác bi ai, ánh mắt chớp động, không giống như bình thường vội nhìn chăm chăm ta, bạc thần khê nhếch, hơn nửa ngày rốt cục mới nói 1 câu: “Nàng đi rồi.”

A? Đi rồi? Ra ngoài mua đồ ăn hả? Hẳn là không có khả năng đó.

“Phụ thân nói nương nương đang ở một nơi rất xa.” Vẫn như trước ngoan ngoãn ngồi trên người ta không hề vung tay múa chân, Tiểu Vũ đáp.

Một nơi rất xa?

Đi rồi?

Này nghe thế nào cũng giống như loại lời nói người lớn dùng để dỗ hài tử trong một loại tình huống kinh điển a. Nói như vậy, mẫu thân của Tiểu Vũ đã.... Không còn trên nhân thế nữa?

Nghĩ đến đây, đột nhiên đối với nhóc con trong lòng mình sinh ra thương yêu vô hạn. Nhỏ như vậy đã không có mẫu thân, hẳn là rất buồn.

Tuy rằng đám cọp cái nhà chúng ta trên cơ bản đem việc tàn phá ta làm lạc thú lớn nhất của cuộc sống, khiến cho những năm tháng quá khứ của ta tràn ngập hồi ức u ám, bất quá nếu như không có các nàng, vẫn là..... không thể tượng tượng được. Tuy nhiên, bản thân phải thừa nhận sự thật này, thật là có chút không cam tâm.

Vậy, Tề Nghiêm sẽ không bởi vì Tiểu Vũ từ nhỏ thiếu thốn tình thương của mẹ, nên mới muốn tìm cho nó một mẹ kế chứ. = =|||. Nhìn thế nào, ta cũng không có tiềm chất làm mẹ kế nha, hơn nữa danh từ này thật đúng là khiến cho người ta bái xích.

“Bất quá thỉnh thoảng nương nương cũng sẽ trở về thăm Tiểu Vũ.” Giọng nói trẻ thơ kéo ta ra khỏi đồng suy nghĩ lung tung của mình.

A? Trở về????

Không thể nào!!!!

Không thể nào xảy ra loại chuyện này đi!!!

Ta chỉ cảm thấy một trận gió lạnh lướt qua, lời nói cũng bắt đầu mang theo chút run rẩy: “Tiểu..... Tiểu Vũ, ngươi làm sao..... làm sao biết nương nương đã trở lại?”

“Bởi vì ta thấy nương nương a.” Tiểu Vũ nghiêng đầu, tựa hồ không rõ vì sao ta hỏi vậy.

“Vậy.... vậy..... là ban ngày..... Hay là.... ban đêm?” hai hàm răng ta bắt đầu va vào nhau, cả người đều run lên.

“Ban ngày a.”

Trời ơi, ngay giữa ban ngày mà cũng có thể hiển linh, Tiểu Vũ, mẫu thân của người xem ra là một con quỷ pháp lực rất cao cường a. Nương của Tiểu Vũ, người nhất định phải trọn to mắt quỷ nhìn cho rõ ràng, là trưởng phu của người tự mình đến quấy rầy ta, ta tuyệt đối không có ý câu dẫn hấn a. Người ngàn vạn lần đừng có hiển linh trước mặt ta. Lá gan của ta nhỏ lắm, dọa một cái là ta chết khiếp luôn đó.

“Nàng chưa chết.” Tề Nghiêm thở dài một hơi, mở miệng nói.

Nàng chưa chết? Nàng là ai? Ai là nàng?

Ta ngẩn ra một lúc, liền đột nhiên phản ứng lại. Ta trợn tròn hai mắt: “Là ý gì?”

“Ý ta là nàng ấy không có chết.”

Nói thừa, một câu dễ hiểu như vậy ta còn phải nhờ người giải thích sao? Ta là muốn hỏi người, vậy người bắt đầu nói thích ta, yêu ta 12 năm là có ý gì, đùa bỡn ta sao? Hay là.....

“Người tên hỗn đản này, chắc không phải là muốn lấy ta làm vợ bé đó hả, người đừng có nằm mơ.” Không thêm chú ý, trong lòng như muốn gào rống lên. Làm mẹ kế so ra còn tốt hơn làm thiếp, ta thà làm cái danh vị đầu tiên kia.

“Ta làm sao có thể đối xử với người như vậy.” hai hàng lông mày của Tề Nghiêm nhíu chặt, tựa hồ nội tâm đang tranh đấu điều gì. “Nhưng mà chuyện này, ta thật sự không thể nói thêm gì với người được nữa.”

Hỗn đản, cái gì kêu không thể nói thêm được gì, này tốt xấu gì cũng liên quan đến bản thân ta. Ta không muốn mơ hồ, không muốn chết một cách không minh bạch như vậy.

“Tóm lại, ta chỉ có thể nói, Tề phu nhân từ đầu tới cuối đều sẽ chỉ có duy nhất 1 mình người. Người nhất định phải tin tưởng tình cảm ta dành cho người.” Tề Nghiêm chăm chú nhìn vào mắt ta thật sâu, sau đó dứt khoát xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Vương bát đản, người nói chẳng rõ ràng gì cả, ta làm sao biết rốt cục ý của người là gì, ta cũng không phải con giun trong bụng người. Ta dựa vào đâu mà nhất định phải tin tưởng người đây a!!!!

Ta buồn bực nhắm mắt lại, bắt đầu tự hỏi rốt cục vấn đề vô cùng nghiêm trọng này có nên tin tưởng Tề Nghiêm hay không.

22. Chương 21

Ta buồn bực nhắm mắt lại, bắt đầu tự hỏi rốt cục vấn đề vô cùng nghiêm trọng này có nên tin tưởng Tề Nghiêm hay không.

Cái gì cũng không chịu nói, còn bày ra bộ dáng có miệng khó trả lời, hỗn đản, có nỗi khổ tâm người nói cho ta biết không phải tốt hơn sao, như vậy ai thêm tin tưởng người a!!!

Nhưng mà nhưng mà, lúc hấn nói thích ta, nhìn nghiêm túc như vậy, hơn nữa đối xử dịu dàng với ta cũng không có vẻ như là cố ý giả vờ lừa gạt ta, ta lại có chút muốn tin tưởng hấn.

Ai nha ai nha, phiền chết được, suy nghĩ muốn tưởng đầu luôn rồi.

“Tiểu Nguyệt Tiểu Nguyệt....” có 1 lực đạo yếu ớt đang đẩy thân thể ta.

Ta mở mắt ra liền thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng: “Tiểu Nguyệt, ngươi rất buồn sao?”

Ta buồn? Không có a, ta nào có buồn gì đâu. Ta có gì mà buồn? Bất quá để cho 1 tiểu hài tử nhỏ như vậy thay ta lo lắng thật đúng là ngại quá: “Không có không có, ta một chút cũng không buồn, trên thực tế ta cực kỳ vui vẻ đó.” Nhưng mà nhưng mà, lúc mới đầu còn lo lắng chính mình sẽ trở thành đoạn tụ, nhưng bây giờ thì có thể buông xuống 120 cái tâm tình được rồi. Tưởng tượng đến tình cảnh sau này trầm túy trong ôn nhu oanh oanh yến yến, ta liền rất cao hứng. Cao hứng đến mức ngay cả tim cũng có chút đau.

“Nhưng mà vẻ mặt của Tiểu Nguyệt giống như là đang nhịn khóc vậy.” Tiểu Vũ vẫn là một bộ dáng không yên tâm.

Sao có thể chứ? Ta kéo kéo khoe miệng, nhếch lên thành một nụ cười: “Tiểu Vũ nhìn lầm rồi nha, ta là cao hứng đến muốn khóc luôn.” Không nói còn không cảm thấy gì, vừa nói xong đúng là cảm thấy hốc mắt có chút ướt át.

Cánh tay phấn phấn nộn nộn của Tiểu Vũ quần lấy cổ ta, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng mịn màng cũng cọ lên trên mặt ta, giống như chú chó nhỏ đang làm nũng, không những cọ qua cọ lại trong lòng ta: “Tiểu Nguyệt Tiểu Nguyệt, ngươi đừng có buồn nữa. ta rất thích Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt buồn ta cũng buồn lắm.”

Tiểu hài tử thật ngoan ngoãn a, cảm động trong lòng trào dâng trào như sóng, ta ôm chặt nó: “Ta cũng rất thích Tiểu Vũ, ta không có buồn, cho nên Tiểu Vũ cũng không nên buồn a.”

“Ta thích tiểu nguyệt, Tiểu Nguyệt cũng thích ta. Dù sao phụ thân cũng có nương nương, vậy Tiểu Nguyệt làm tân nương của ta được không?” cái đầu nhỏ vừa mới nẩy còn cọ cọ ở cổ ta bỗng chốc nâng lên, đôi mắt to tinh lượng tràn đầy kỳ vọng.

Phụ thân có nương nương..... trong lòng một trận đau đớn kịch liệt, không muốn tiếp tục dây dưa với đề tài này nữa: “Đúng rồi, Tiểu Vũ, ta không phải gọi là Tiểu Nguyệt nga, tên thật của ta là Tiểu Bạch.”

“Tiểu Bạch?” Tiểu Vũ nghiêng đầu, tâm tư lập tức bị dời đi.

.

“Ừ, về sau nhớ phải gọi ta là Tiểu Bạch nga.”

“Nhưng mà Tiểu Nguyệt vì sao phải đổi tên thành Tiểu Bạch vậy?”

“Này.....” Muốn nói rõ ràng vì sao ta đổi tên, phải nói lại từ đầu, mà nói thì lại liên quan đến một đồng chuyện, ngẫm lại đều cảm thấy quá phức tạp, huống chi cho dù nói cho Tiểu Vũ nghe, một tiểu hài tử năm tuổi, nghe cũng không hiểu đâu, mắc công lãng phí nước miếng của ta.

“Này a, bởi vì..... bởi vì..... bởi vì Tiểu Vũ nhìn xem, sau khi ta hết bệnh, có phải trắng ra hay không?”

“Àn, trở nên vừa trắng vừa đẹp.”

“Đẹp a, ha ha..... đúng vậy, chính là bởi vì ta trắng lại, cho nên đổi tên thành Tiểu Bạch đó.” Lý do thật thối a >_< “nga,=” như=“” vậy=“” a,=“” vậy=“” từ=“” đây=“” về=“” sau=“” ta=“” sẽ=“” kêu=“” tiểu=“” nguyệt=“” là=“” tiểu=“” bạch.=“” tiểu=“” bạch=“” tiểu=“” bạch,=“” ta=“” thích=“” nhất=“” tiểu=“” bạch=“” đó.=“” hơn=“” nữa=“” tên=“” tiểu=“” bạch=“” này=“” rất=“” phù=“” hợp=“” với=“” tiểu=“” bạch=“”>

Rất phù hợp với ta sao? Vì sao? Ừ, nhất định là bởi vì làn da ta rất trắng.

“Cái kia, Tiểu Vũ, nương nương ngươi chắc là rất xinh đẹp ha?” ôm Tiểu Vũ lẳng lặng nằm hồi lâu, ta rốt cục nhịn không được, ma xui quỷ khiến lại hỏi ra một câu như vậy.

“Ừ, nương nương đẹp nhất.”

Ta hỏi cái này làm chi a, có thể làm cho Tề Nghiêm xem trọng, hơn nữa còn sinh hạ tiểu hài tử xuất sắc như Tiểu Vũ thì nữ nhân này nhất định là thiên tư tuyệt sắc. Tên Tề Nghiêm hỗn đản này, có lão bà xuất sắc như vậy còn chưa thỏa mãn, còn muốn dụ dỗ thiếu nam ngây thơ là ta, còn nói cái gì yêu ta mười hai

năm, nói cái gì chỉ thích duy nhất một mình ta, nói cái gì muốn ta là tân nương hử, toàn bộ đều là lời nói dối, đều là gạt người!!! Hại ta thiếu chút nữa còn ngốc nghếch động tâm.

Tên lừa đảo, tên lừa đảo, tên đại lừa đảo!!! Ta không bao giờ..... muốn gặp lại kẻ lừa đảo này nữa! Còn muốn ta tin tưởng hử, hừ, cho rằng ta còn có thể tin vào lời nói dối của hử sao, ở đây ngoan ngoãn chờ hử, sau đó nói với hử là ta tin tưởng người sao? Phi phi phi, ta sẽ không có ngốc như vậy đâu.

Càng nghĩ càng giận, ta nhẹ nhàng chuyển Tiểu Vũ qua 1 bên giường, đứng dậy bắt đầu thu thập đồ đạc. hừ, chờ người trở về phát hiện ta đã biến mất, người sẽ biết ta không phải người dễ bị lừa như vậy. Tuy rằng vết thương trên đùi còn chưa lành, nhưng là đi ra khỏi cổng Tề phủ hử cũng không thành vấn đề đâu.

Rốt cục muốn thu dọn cái gì chứ? Quên đi, dù sao trước khi ta tiến vào Tề phủ cũng là một thân một mình, cái gì cũng không có, hiện tại cũng chẳng cần đem theo gì đâu. Ta tùy tiện tìm một bộ quần áo, gói vào trong tay nải làm bằng vải bố, gói gọn xong liền chuẩn bị chạy lấy người.

“Tiểu Bạch Tiểu Bạch, người muốn đi đâu?” một bước cũng chưa đi được, vừa cúi đầu, đã thấy Tiểu Vũ gắt gao kéo lấy vạt áo ta.

“Tiểu Vũ ngoan, ta đi ra ngoài đã lâu rồi, phải về nhà.” Ta mềm giọng nói với Tiểu Vũ.

“Đừng mà, Tiểu Bạch phải làm tân nương của ta, đừng về nhà mà.”

“Ân... ân.... Ta chính là muốn trở về trình bày với cha mẹ, bọn họ đồng ý ta mới có thể là tân nương của Tiểu Vũ chứ.” Ta vội vàng muốn đi, có cố gì cũng đều lời hết ra.

“Vậy Tiểu Bạch sẽ trở lại phải không?”

“Trở lại, trở lại, nhất định sẽ trở lại.” Tiểu Vũ người nhất định phải tha thứ cho ta, ta thật sự không phải cố ý lừa gạt người, muốn trách thì trách tên cha lừa đảo của người á.

Tiểu Vũ rốt cục buông lỏng tay ra, ta nhẹ nhàng bế hử một chút, không biết sau này còn cơ hội tái kiến không. Sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Bởi vì lo lắng sẽ gặp phải Tề Nghiêm, cho nên ta vừa đi vừa nhìn xung quanh, hết nhìn đông lại ngó tây, nhưng không chú ý tới người ở phía trước. Đột nhiên nghe 1 tiếng hét chói tai, sau đó ta liền bị 1 lực rất mạnh đẩy ra, ngã ngồi trên mặt đất, đụng đến miệng vết thương trên đùi, đau đến nhất thời không đứng dậy nổi.

Sao lại thế này? Ta đụng phải quỷ sao?

23. Chương 22

Ta bị một lực mãnh mẽ đẩy ra, ngã đến thất điên bát đảo, vừa vặn miệng vết thương xui xẻo rách ra, nhất thời chỉ có thể ngồi dưới đất, đau đến nhe răng trợn mắt, không đứng dậy được.

“Người đi đường không có mắt hử, bị mù hử, đụng vào tiểu thư nhà ta người gánh vác nổi sao?”

Không đợi ta kịp nắm rõ tình huống, một giọng nói bén nhọn thiếu chút nữa dọa ta sợ tới mức ba hồn bay mất.

May mắn, may mắn, may mắn không phải Tề Nghiêm, ta trấn an trái tim đáng thương của mình 1 chút, ngẩn đầu nhìn. Một nữ tử mặc đồ nha hoàn đang đứng trước mặt ta, trên khuôn mặt trái xoan không có nửa điểm tươi cười, khiến tư sắc vốn thuộc hạng trung của nàng ta làm cho người ta có cảm giác chanh chua, đang không chút khách khí chĩa vào chóp mũi của ta mà mắng.

P phía sau nàng ta, là một thiếu nữ thanh xuân ăn mặc hoa lệ, trên người rõ ràng lộ ra hơi thở thiên kim phú gia được nuông chiều, mày liễu được tỉ mỉ điểm trang đang nhú chắt, từ trong ánh mắt to đen phóng ra chính là..... khinh thường và coi rẻ?

“Người tên nô tài này, sao mà một chút quy củ cũng không biết, còn dám nhìn chăm chăm tiểu thư nhà ta, cẩn thận ta móc mắt người ra.” Thấy ta không mở miệng nói chuyện, nha hoàn kia càng mắng càng hăng.

Ta vốn bởi vì cái tên thối nát Tề Nghiêm kia khiến cho oán khí đầy mình không có chỗ xả, tuy rằng là do ta không nhìn đường, nhưng dù sao trước khi ta đụng phải các người cũng đã bị đẩy ra rồi, hai người các người ngay cả một cọng lông tơ cũng chưa bị tổn hại.

Vốn ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, không nên cùng nữ nhân so đo nhiều như vậy, muốn ta nói lời xin lỗi cũng không phải không được, nhưng là nhìn xem đức hạnh của hai chủ tớ các nàng, con mắt đều mọc ở trên đỉnh đầu, còn bày ra bộ dáng khinh khỉnh, có quỷ mới thêm xin lỗi các nàng.

Hừ, quả nhiên là thấy ta thiện lương thành thật, cho nên kể cả ngưu xà quỷ thần bên kia cũng chạy đến khi dễ ta sao?

“Ta lớn như thế này, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy loại chó cầy thế chủ, cẩu.... nô... tài.” Ta lửa giận công tâm, cũng chẳng thèm nghĩ đến khả năng gây tranh chấp ở đây sẽ dẫn Tề Nghiêm đến. Một chữ kia vừa nói xong, còn cố ý nhấn mạnh thêm hai chữ “Nô tài”.

Hình như không ngờ được là “nô tài” như ta lại dám chống đối các nàng, hai nàng ta sau một chốc sững sốt, sắc mặt hết xanh rồi lại trắng, cái cô nha hoàn kia tức giận đỏ hết cả mặt lên: “Người có biết tiểu thư nhà ta là ai không? Cũng không biết nhìn lại bản thân mình là thân phận thấp hèn gì, còn dám cãi lại, chờ sau khi tiểu thư nhà ta trở thành Tề phu nhân, việc đầu tiên là đập nát cái mồm thối của người.”

Ta quả thật là không biết vị tiểu thư nhà người kia là cái cây hành củ tội gì, ta một không phải là hạ nhân nhà nàng, hai không phải hạ nhân Tề gia, bất luận bây giờ nàng là công chúa hoàng tôn, hoặc là sau này là.... Tề phu nhân, đều không có chút quan hệ nào với ta hết. “Nga, nguyên lai chẳng qua chỉ là nữ nhân muốn gả cho Tề Nghiêm mà thôi, chờ người chính thức lên làm Tề phu nhân rồi hẵng nói.”

Lần này người kinh hô thành tiếng là cái cô tiểu thư kia: “Người còn dám gọi thẳng tên của Tề đại ca, người...” giọng nói của nàng đột nhiên dừng lại, sau đó bắt đầu đánh giá ta từ trên xuống dưới.

Bị ánh mắt quỷ dị của nàng nhìn đến mức toàn thân nổi da gà, ta vùng vẫy đứng lên, quyết định không dây dưa cùng nữ nhân mê trai này, nhanh chóng ra khỏi Tề phủ mới là việc quan trọng.

“Như vậy xem ra, người chính là tân nam sủng của Tề đại ca? Ta vốn nghĩ rằng đó chỉ là lời đồn mà thôi, không nghĩ đến hóa ra là sự thật.” ánh mắt của nàng bắt đầu trở nên ác độc, khiến ta không rét mà run.

Nam sủng? Cái gì chứ? Ta ngây người ngơ ngác một lúc, đột nhiên hiểu được. Nói giỡn gì vậy? Ta khi nào biến thành nam sủng của Tề Nghiêm? Trong một ngày này, ta lần lượt trải qua các danh phận từ “tân nương” – “mẹ kế” – “vợ lẽ” – “nam sủng”. Hơn nữa cái sau so với cái trước càng khiến cho ta không thể chấp nhận. Lửa giận vừa mới áp chế lại bốc lên, ta tức giận toàn thân phát run, không thể kiềm chế được nữa.

“Ta vốn tưởng là dạng tuyệt sắc khuynh thành gì, mới có thể làm cho tâm Tề đại ca say mê, không ngờ tới hóa ra chỉ là một nam tử thô bỉ không diện mạo, không khí chất, không giáo dưỡng.” vị tiểu thư kia trừng ánh mắt oán độc nhìn ta, giống như hận không thể đem ta ăn tươi nuốt sống. “Hồ ly tinh, người rốt cục dùng yêu pháp gì mê hoặc Tề đại ca, khiến cho chàng bỏ mặc một mỹ nữ có diện mạo, có khí chất, có thân hình quyến rũ như ta không cần đến, thế mà lại đi coi trọng người?”

Hồ ly tinh? Thật không nghĩ tới sinh thời ta thế mà cũng có lúc bị người dùng từ ngữ này để gọi, ta tức giận đến cực điểm rồi, thế nhưng lại bật cười, lần hành trình này đến Tề phủ ta quả thật là việc lạ gì cũng gặp qua.

“Còn cười? Người ý vào bản thân được sủng ái, rất đắc ý phải không? Ta xem người còn cười nổi không?” “Bốp” một tiếng, ta còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy trên má trái một trận đau đớn bỏng rát, lực đạo rất lớn, khiến cho nửa bên mặt ta như muốn bẹp đi. Ta không dám tin đưa tay lên xoa hai má, sắc mặt dần chuyển đổi, nữ nhân trước mắt đánh người chẳng những không có nửa điểm áy náy, còn hung hăng trừng mắt nhìn ta.

Từ nhỏ đến lớn đều là bảo bối được người nhà nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương, ta trước giờ chưa từng chịu một cái tát nào nên trong thời gian ngắn, phần nộ, ủy khuất, khó chịu..... rất nhiều cảm

xúc động thời dâng trào, khiến cho ta không biết như thế nào cho phải.

“Đỗ tỷ tỷ hảo.” giọng nói êm tai của trẻ con từ phía sau ta truyền đến.

Nữ la sát trước mặt nhìn thấy rõ người đang đi đến trong phúc chốc liền hóa thân thành Thất tiên nữ ôn nhu động lòng người. tươi cười trên mặt nhìn thế nào cũng thấy giống như phát ra từ thật tâm: “Là Tiểu Vũ a, Tiểu Vũ thật ngoan.”

“Đỗ tỷ tỷ hôm nay đến tìm phụ thân sao?” Tiểu Vũ chậm rãi đi tới bên cạnh ta, nhưng không nhìn ta, nghiêng đầu hỏi.

“Tỷ tỷ hôm nay là tới tìm Tiểu Vũ đó, nghe nói lúc Tiểu Vũ ra ngoài gặp người xấu bị thương, cho nên đặc biệt đem theo linh chi ngàn năm vội tới đây cho Tiểu Vũ bồi bổ thân thể.” Ta lúc này mới chú ý thấy trên tay nha hoàn kia có một hộp gấm, xem ra bên trong chính là cái linh chi kia.

“Cảm ơn tỷ tỷ. Tỷ tỷ đối với Tiểu Vũ thật tốt.” Tiểu Vũ mặt mày hớn hởi, vươn tay bé nhỏ: “Vây tỷ tỷ đưa cho ta đi.”

“Linh chi này rất quý giá, ta vẫn là giao cho Tề đại ca thì tốt hơn.” Đỗ tiểu thư có vẻ do dự, rõ ràng là không muốn đưa cho Tiểu Vũ.

“Đỗ tỷ tỷ sợ Tiểu Vũ sẽ phá hư phải không? Đỗ tỷ tỷ có phải không thích Tiểu Vũ không a? Vây Tiểu Vũ sẽ nói với phụ thân.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ xụ xuống.

“Không phải không phải, tỷ tỷ thích Tiểu Vũ nhất.” Đỗ tiểu thư vội vã ngăn cản ý định rời đi của Tiểu Vũ, rất không tình nguyện đem hộp gấm đưa cho Tiểu Vũ. “Tiểu Vũ nhất định phải cẩn thận nga, nhớ nói rõ với Tề đại ca là tỷ tỷ tặng nga.”

Tiểu Vũ hai tay nâng hộp gấm, hai mắt to đen xoay tròn chuyển động: “Àn, được. Kỳ thật có nhiều tỷ tỷ tặng đồ cho ta lắm. Bất quá phụ thân có vẻ như rất không cao hứng. Ta nghe phụ thân nói cái gì mà ‘làm ra vẻ đến thăm Tiểu Vũ, thực ra là thừa cơ hội nói thích ta, loại nữ nhân này thật đáng ghét’, nhưng mà ta không rõ rốt cục là có ý gì nữa.”

Trên mặt Đỗ tiểu thư hiện ra thần sắc xấu hổ.

“Đỗ tỷ tỷ có phải thích cha ta không?” Tiểu Vũ một bộ dáng ngây thơ, giống như chỉ thuận miệng hỏi.

“A?” Đỗ tiểu thư do dự một chút “Không phải, ta đối với Tề đại ca chỉ là kính trọng, không phải tình cảm nam nữ.”

“Nga. Quần gia thúc thúc đang định giúp phụ thân làm mai, ta đây có lẽ phải đi nói với hắc gạt bỏ Đỗ tỷ tỷ khỏi danh sách tuyển chọn, bởi vì tỷ tỷ không thích phụ thân mà.” Tiểu Vũ vẫn cười vô cùng đáng yêu, chỉ là sắc mặt Đỗ tiểu thư lại thay đổi, trở nên cực kỳ khó coi. Hé miệng, muốn nói gì, rồi lại nói không ra lời.

“Đúng rồi, Đỗ tỷ tỷ, tuy rằng ta gặp người xấu, nhưng mà không có bị thương nga, bị thương chính là Tiểu Bạch đó. Tỷ tỷ không để bụng ta đem được liệu cho Tiểu Bạch chứ.”

Không đợi Đỗ tiểu thư trả lời, Tiểu Vũ đem hộp gấm nhét vào trong tay ta.

Đỗ tiểu thư bị lời nói của Tiểu Vũ kích thích đến, rốt cục không duy trì hình tượng ôn nhu được nữa, kêu lên: “Vật trân quý như vậy, loại người dễ tiện này không xứng đáng được dùng, cho dù vứt đi cũng không được cho hắn.”

Tiểu Vũ này giờ vẫn mi nhàn loan loan đột nhiên ngừng cười, nhân nhi nho nhỏ, nhưng khi vẻ mặt nghiêm túc lên đã có loại khí thế không giận mà uy của Tề Nghiêm rồi.

“Có chuyện gì thế?” không đợi Tiểu Vũ mở miệng, giọng nói của Tề Nghiêm đột ngột truyền tới.

Chúng ta đều chấn động, đồng loạt nhìn về chủ nhân của giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng kia.

“Tề đại ca.” Đỗ tiểu thư e thẹn gọi.

“Tiểu Mai? Sao muội lại tới đây?” Tề Nghiêm mỉm cười.

Nụ cười kia như một thứ bén nhọn, đâm vào góc yếu đuối nhất trong lòng ta, đau đến mức ta không thể chịu đựng được.

Tiểu Mai? Gọi nghe thật là thân thiết. Chỗ bị đánh trên mặt ta càng thêm đau đớn, ủy khuất mãnh liệt tuôn trào, khiến cho mũi ta một trận lên men.

Chán ghét, chán ghét, không biết vì sao, nhưng mà ta chán ghét muốn chết.

Ta xoay người bước đi, không muốn quấy rầy người ta ẩn ý đưa tình với nhau.

“Tiểu Bạch, người muốn đi đâu? Vì sao lại đeo bao hành lý trên lưng?” hỏi đến câu cuối, giọng nói Tề Nghiêm đột ngột đề cao.

Không biết vì sao, cái mũi càng ngày càng chua, ta không dám quay đầu, thấp giọng nói: “Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, Tề thiếu gia, chúng ta..... sau này không hẹn gặp.”

Sau đó, cất bước chạy nhanh về phía trước.

24. Chương 23

Ta vừa chạy nhanh về phía trước, vừa lưu ý động tĩnh phía sau.

.....

.....

Đi? Không thể nào, không đến mức đó chứ, không có khả năng a!!! Tề Nghiêm vậy mà không có đuổi theo!!!

Tuy rằng ta đã hạ quyết tâm cho dù hấn chạy theo đau khổ cầu xin ta, ta cũng sẽ không thềm để ý tới, tuyệt đối sẽ không hồi tâm chuyển ý, nhưng mà sao hấn có thể, ngay cả đuổi theo cũng không chứ!!!

Tề Nghiêm, người tên vương bát đản vô lại này, nói thích ta chỉ là nói cho vui thôi phải không? Ta muốn chém chết người, ta muốn đá chết người, ta muốn chặt người thành 18 khúc ném xuống sông cho rùa ăn!

Đang lúc ta chuẩn bị ân cần thăm hỏi 18 đại tổ tông của Tề Nghiêm, giọng nói của hấn từ sau lưng ta truyền đến: “Tiểu Bạch, con đường này thông về phía hậu hoa viên, người muốn đi ngắm hoa hả?”

Cái gì? Chạy lầm đường rồi hả? Tề Nghiêm tên biến thái này, rảnh quá hay sao mà lại xây nhà lớn như vậy, phức tạp như vậy để làm chi chứ? Nhất định là có mưu đồ khiến người ta lạc đường mà.

Ta lập tức khấn cấp dừng bước, nhưng mà nửa người dưới dừng lại, nửa người trên vẫn theo quán tính hướng về phía trước, ta kêu rên một tiếng trong lòng, mắt thấy bản thân sẽ tức khắc té ngã, vội vàng đưa tay bảo vệ khuôn mặt, miễn cho cái mũi duyên dáng của mình bị đập dẹp.

Trước mắt hoa cả lên, ngay sau đó ta ngã vào trong lòng một người, y sam bạch sắc cùng cái ôm ấm áp khiến cho ta không cần ngẩng đầu lên nhìn cũng biết là ai. Ta lập tức tay nắm chân đá, giãy dụa muốn đẩy hấn ra. Tề Nghiêm bất đắc dĩ cựa vào sức mạnh kinh người, hai cánh tay thon dài như lồng sắt gắt gao giữ chặt lấy ta, hoàn toàn không thể tránh ra được. Ta bỏ đi việc dùng vũ lực đối kháng với hấn, ngẩng đầu, oán hận trừng mắt nhìn hấn: “Tề Nghiêm người là tên sắc quỷ, đại sắc lang, củ cải trắng hoa, kẻ vạn năm động dục, ngựa đực.... Hu hu....”

Không đợi ta mắng xong, ánh mắt Tề Nghiêm đã tối sầm lại, trực tiếp dùng môi che lại cánh miệng đang thao thao bất tuyệt của ta.

Ta đẩy hấn ra không được, chỉ có thể mím chặt môi, không để cho hấn thực hiện được mục đích đưa đầu lưỡi vào. Tên hỗn đản này, hấn xem ta là cái gì, muốn hôn liền hôn, muốn ôm liền ôm. Lửa giận trong lòng nhất thời càng thêm bùng bùng thiêu đốt, không để cho người ném mùi đau khổ, người còn tưởng là ta dễ bị khi dễ.

Ta đột ngột hé miệng, cắn môi trên Tề Nghiêm, hừ, đau chết người, đau rồi sẽ đẩy ta ra thôi.

.....

Như thế nào còn chưa buông ra a? Vì sao ta vẫn bị khóa chặt trong lòng hắn, một chút cũng không có dấu hiệu bởi vì đau đớn mà sẽ thả lỏng ra? Nếu sự thật không rõ ràng như thế, ta còn thật hoài nghi ta cắn không phải là môi hắn. Hay bởi vì lực đạo của ta không đủ? Ta lại tăng thêm lực, hung hăng cắn, mãi đến khi trong miệng có mùi máu tươi nhàn nhạt, ta mới cả kinh, đột ngột nhả ra.

Nhìn kỹ lại, môi trên Tề Nghiêm đã có một dấu răng thật sâu, hơn nữa ở bên ngoài đã bắt đầu rớm máu, nhìn qua thấy rất ghê người. “Người.... Người ẩm đầu hử, nếu đau sao không buông ta ra?”

“Chết cũng không buông người ra.” Tề Nghiêm nhẹ giọng nói xong, lại dán cánh môi còn đang rớm máu xuống hôn ta. Tim ta liền đau đớn, trong lòng mềm nhũn, rốt cục cũng không đành lòng cắn nữa. Để mặc máu hắn lây dính lên môi của mình.

“Tề đại ca!!!” một giọng nói kinh ngạc vang lên: “Huynh sao có thể mê luyến một nam sủng?”

Tề Nghiêm rốt cục cũng buông tha cho môi ta, nhưng vẫn ôm lấy thất lưng ta thật chặt, kinh ngạc hỏi ngược lại: “Nam sủng?”

Từ này gọi lại rất nhiều khuất nhục ta phải chịu đựng trong hôm nay, ta cố gắng chớp mắt mấy cái, nghĩ muốn đem nước mắt chảy ngược về, nhưng cuối cùng cũng không khống chế được, nước mắt ứa khuất theo hai má mặc sức đua nhau chảy xuống. Cả người cũng thút thít không thở nổi.

Tề Nghiêm luôn trấn định bình tĩnh khó được luống cuống tay chân, một bàn tay xoa lưng ta, vỗ nhẹ giúp ta thuận khí, hỏi một tràng dài: “Làm sao vậy, làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái, khó chịu lắm sao? Sao đột nhiên lại khóc?”

Ta thút thít hoàn toàn nói không ra lời, cũng vô pháp trả lời vấn đề của Tề Nghiêm.

Một giọng nói trẻ con đột nhiên tiếp lời: “Đồ tử tử nói Tiểu Bạch là hồ ly tinh, dùng yêu pháp câu dẫn phụ thân, sau đó liền đánh Tiểu Bạch một bạt tai, tiếng bốp lớn lắm giống như là đốt pháo trong lễ mừng năm mới vậy đó.”

Sắc mặt Tề Nghiêm âm trầm, nhìn Đỗ Mai chòng chọc, trong mắt phóng ra hàn quang.

25. Chương 24

“Người làm cái gì?” Tề Nghiêm nói từng chữ một, trên mặt không có chút biểu cảm nào, nhìn không ra hi vọng. Nhưng mỗi một chữ nói ra, hàn khí chung quanh lại càng gia tăng.

“Muội... muội.....” Đỗ Mai dường như bị dọa, sắc mặt trở nên trắng bệch, ngón tay ra sức xoắn lấy vạt áo, mãi cũng không nói được một câu trọn vẹn.

“Thế nào? Dám làm mà không dám nói sao?” ánh mắt Tề Nghiêm trở nên sắc như đao, trực tiếp xuyên đến người đang bối rối trước mặt.

“Muội... muội có cái gì mà không dám nói chứ!” giọng nói Đỗ Mai đột nhiên bén nhọn, dường như muốn nhờ vào đó che dấu khủng hoảng trong lòng: “Muội bắt quá chỉ tát hắn một cái mà thôi, hắn tính là gì chứ, Tề đại ca huynh vậy mà lại vì tiện nhân này mà hung dữ với muội!!!”

Liên tục bị người dùng lời nói khó chấp nhận nổi vũ nhục, ta ngược lại bình tĩnh lạ lùng, thân mình không còn run rẩy nữa, nước mắt này giờ vẫn tuôn ra cũng ngưng lại, ta cố gắng dùng giọng lãnh đạm nhất nói: “Tề thiếu gia, tiện nhân ta không muốn mê hoặc người nữa, phiền người buông tay ra.”

Tề Nghiêm cúi đầu nhìn ta, chau mày, cũng không nói lời nào, môi trực tiếp dán lên, hung hăng chặn lấy miệng ta, dùng sức hấp thụ, ta kinh hãi, định cắn xuống, lại nhớ tới cảnh lúc này hắn bị ta cắn đến máu

chảy ra cũng không chịu buông ra, trong lúc do dự, đã bị hấn hôn đến bỏ mũ buông khiên, quân tan lính rã rồi. Đợi đến khi Tề Nghiêm rốt cục cũng buông ra cánh môi bị chà đạp đến mức vừa đỏ vừa sưng của ta, ta chỉ có thể vội vàng há miệng ra, hít lấy hít để không khí trong lành, nửa câu cũng không nói nổi thành lời.

“Ngoan, đừng cẩu gắt. Không muốn ta hôn ngươi như vậy thì không được phép nói muốn rời đi nữa.” sau khi Tề Nghiêm thì thầm bên tai ta xong, lại ngẩng đầu nhìn về nữ tử hoa dung thất sắc, không biết là giận hay sợ kia.

Người nói không đi thì ta sẽ không đi sao? Ta..... ta..... quên đi, đợi ta hô hấp xong rồi nói sau >_

Tề Nghiêm đột nhiên cười khê đứng lên, nhưng mà trong đáy mắt không có một chút ý cười nào: “Cho dù hấn là tiện nhân, thì hấn cũng là tiện nhân của riêng ta. Ta thật không biết, ngươi là thứ gì, dựa vào đâu mà dám đánh hấn?”

“Chỉ bằng..... chỉ bằng muối thích huynh! Muối không muốn huynh bị tiện nhân này mê hoặc thần trí không rõ ràng! Rơi nước mắt giả vờ đáng thương cái gì, chẳng lẽ ta đây không biết khóc sao?” Đỗ Mai rốt cục cũng bấp chấp tất cả, hoàn toàn vứt bỏ cái gọi là rụt rè của tiểu thư khuê các, hai dòng lệ châu từ trong hốc mắt trào ra. Chảy qua hai má, làm trôi đi hai vết má hồng, trang dung xinh đẹp hoàn mỹ rốt cục bị phá hỏng tèm la tèm lem.

Ta dựa trong lòng Tề Nghiêm nhìn ra, cô nương vừa nãy còn vênh váo tự đắc với ta bây giờ lại có bộ dạng thê thê thảm thảm, bộ dáng đáng thương khổ sở, nhìn qua khiến cho ta không khỏi cảm thấy.....

.....

.....

Thật sự là hết giận a!!! Hừ, thương xót nàng ta sao? Ta không thèm. Ta vì có gì phải thông cảm cho một kẻ làm nhục ta đủ điều, xem ta như cái đinh trong mắt chứ. Chẳng lẽ nàng đối với ta như vậy, bây giờ ta còn phải chảy xuống hai hàng lệ nóng, tiến lên trước ôm chặt lấy nàng, nói: “Ta không trách ngươi, thật đó, ta biết ngươi hận ta cũng bởi vì quá yêu Tề Nghiêm mà thôi.” Vậy á? Ta cũng không phải loại người nào bị úng nước, ta cũng không ngốc đến nỗi đi làm mấy chuyện ba phải này đâu.

Xét cho cùng, đều là tên Tề Nghiêm kia vận đào hoa, có lẽ còn có rất nhiều hoa đào khác nữa kia, nghĩ đến đây, nội tâm ta lại quay cuồng, ần ần không được, hai tay dùng sức véo lên khuôn ngực dày rộng trước mặt.

Tề Nghiêm cũng không để ý đến ta, nét cười trên mặt càng thêm giương rộng, hàn ý cũng càng ngày càng nặng: “Ngươi hy vọng ta trả lời ngươi thế nào? Cảm động đến mức khóc lóc, bình tĩnh đại ngộ bản thân mình ngày trước làm sai, sau đó lãng tử quay đầu, nói với ngươi kỳ thật ngươi mới là tình yêu đích thực của ta sao? Thật là đáng tiếc, Đỗ tiểu thư, tại hạ không chỉ ngay cả một chút cảm động cũng không có, hơn nữa phải lấy làm tiếc nói cho ngươi biết, đời này kiếp này, ta chỉ sẽ thích tiểu tiện nhân trong lòng ta, đương nhiên không dám trào cao ngươi đâu.”

Cái gì gọi là chỉ thích tiểu tiện nhân trong lòng, = =|||, còn dám nói ta là tiểu tiện nhân, ta bóp chết ngươi, ta bóp chết ngươi. Thật là kỳ quái, lúc Đỗ Mai nói ta là tiện nhân ta tức giận đến mức hận không thể nhào tới xé nát cái miệng nàng đi, vậy mà lúc Tề hấn dẫn nói ta lại không thể tức giận được, ngược lại còn có một chút cao hứng, ngay cả chính ta cũng cảm thấy bản thân mình thực ra cũng có chút ‘tiện’ rồi = =.

Sắc mặt Đỗ Mai tái nhợt như tờ giấy, nước mắt vẫn chảy ra, thân mình run rẩy giống như lá cây trong gió, lưng lay sắp đổ, may mắn nha hoàn phía sau vừa lúc đỡ lấy.

Tề Nghiêm thở dài một hơi, hàn ý trên người rốt cục cũng dần giảm xuống, ánh mắt cũng nhu hòa hơn nhiều: “Tiểu Mai, thích một người cũng không có gì sai, nhưng mà, cũng không thể lấy sự yêu thích đó làm cớ để gây thương tổn cho người khác.”

Đã không còn khí thế uy bách của Tề Nghiêm, sắc mặt nhợt nhạt của Đỗ Mai chậm rãi biến thành tái mét, vung tay nha hoàn ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tề đại ca, huynh nhất định là cũng thích muối, chỉ là huynh đang bị hồ ly tinh này mê hoặc, huynh nhất định là thích muối.....”

Ta nghe nàng ta nói mà da gà da vịt nổi đầy, không khỏi quay đầu lại nhìn, vừa vặn đối diện hai mắt tràn đầy oán độc của Đỗ Mai. Nàng đi từng bước đến gần ta, đột nhiên giơ tay phải lên, nhắm ngay ta đánh xuống.

Ta theo bản năng nhắm chặt mắt, chờ đợi đau đớn có thể đoán trước, nhưng mà đợi nửa ngày, bàn tay vẫn chưa có hạ xuống, ta lén mở một mắt ra nhìn, liền nhìn thấy tay trái Tề Nghiêm như kim sắt nắm chặt tay nàng, Tề Nghiêm nhếch môi, trong mắt lại lộ ra tia sắc bén. Hắn đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Vũ, con còn nhớ rõ phép tắc thứ nhất phụ thân dạy con là gì không?”

“Phụ thân nói, nam nhân không thể đánh nữ nhân.” Giọng nói Tiểu Vũ vẫn nhu nhu nhuyễn nhuyễn, nhưng trong mắt dường như hiện lên một tia thất vọng.

“Phụ thân hôm nay sẽ dạy con một điều ngoại lệ: cái gọi là phép tắc, trong trường hợp cần thiết, có thể phá bỏ.” Tề Nghiêm đột nhiên giơ lên tay phải, sau đó chỉ nghe “bốp” một tiếng, trên mặt Đỗ Mai lập tức có năm dấu ngón tay hồng hồng. Bất quá cũng không có bị sưng lên, xem ra Tề Nghiêm cũng thủ hạ lưu tình. Nhưng mà như thế cũng đủ để kích Đỗ Mai rồi.

Đỗ Mai chậm chậm vuốt lên chỗ vừa bị Tề Nghiêm đánh qua, vẻ mặt cuồng loạn: “Tề Nghiêm, người thế nhưng lại vì hắn mà đánh ta, người chờ đó, ta nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết.”

Tề Nghiêm lạnh lùng nhìn nàng: “Chỉ cần Tiểu Bạch bị một chút thương tổn gì, ta dùng tất cả sản nghiệp Tề gia mà thế, ta nhất định sẽ khiến Đỗ gia các người không thể có chỗ đứng ở thương giới.”

“Vậy thì thế nào? Trả giá một chút hy sinh ta cũng chẳng sao!!!”

“Một chút hy sinh sao? Sau khi gia tài mất hết, người sẽ không thể làm Đỗ tiểu thư nữa, cũng không có nha hoàn nào hầu hạ người, trái lại vì cuộc sống, người không chừng còn phải hầu hạ người khác nữa kìa, người nếu không thể có giường cao nệm ấm, cẩm y ngọc thực, nhất hô bá ứng, người chịu được sao? Chịu đựng người khác cười nhạo, thờ ơ, quát mắng, người cũng không để ý? Kỳ thật người cũng không phải là thích ta, người thích chính là danh hiệu Tề phu nhân này mà thôi, cho nên ta xin khuyên người suy nghĩ cho rõ ràng, đừng vì nhất thời xúc động, làm ra chuyện không thể vãn hồi.”

Ánh mắt Đỗ Mai thanh tỉnh rất nhiều, nàng cắn chặt môi, xoay người bước đi, nha hoàn của nàng cũng vội vã theo sau, cũng không quên hình hăng liếc mắt trừng ta một cái.

Bị một màn Tề Nghiêm đánh Đỗ Mai khiến ta hết hồn, đến giờ vẫn ngây ngốc, đột nhiên nghe được giọng nói ôn nhu của Tề Nghiêm: “Tiểu Bạch, cuối cùng cũng giải quyết xong, chúng ta quay về phòng thôi.”

“Nga, được.” Giải quyết a, giải quyết xong là tốt rồi. Ta đáp lời, theo bản năng một tay nắm tay hắn, tay kia thì kéo kéo bao hành lý trên vai, tránh cho nó bị rơi xuống.

Đi? Bao hành lý?

A, đúng rồi, thiếu chút nữa là quên mất mục đích quan trọng nhất của mình: “Ta không muốn về phòng, ta muốn về nhà!!!”

.

26. Chương 25

“Ta không muốn về phòng, ta muốn về nhà!!!”

Tề Nghiêm cầm chặt tay ta không chịu buông ra, ánh mắt híp lại nguy hiểm: “Người quả bao vải sau lưng chính là muốn về nhà?”

“Đúng vậy, nếu không phải tự nhiên nhảy ra nữ nhân kia, bây giờ ta đã sớm không ở nơi này!!” Ta tăng thêm can đảm, quyết định không thể bị khí thế của hắn dọa thêm nữa.

“Nói như vậy, thật ra ta phải cảm tạ nàng ta?” Tề Nghiêm cười như không cười, trong mắt mình mình hiển hiển lộ ra ý tứ “Ta rất không cao hứng”: “Nếu không có nàng ta người đã lén chạy mất rồi.”

“Ta không có lén chạy nha.” Ta một tay chỉ vào chóp mũi hắn: “Ta dự định quang minh chính đại từ đi ra từ cửa chính! Hơn nữa ta cũng cáo từ người rồi còn gì!”

“Vậy sao ta lại không nghe thấy gì hết?” Tề Nghiêm nhướn mày, một bàn tay bắt động thanh sắc vòng lấy ta.

Ta thở hổn hển nhìn hắn, sao có thể không nghe thấy, nhất định là tên này lại giả vờ giả vịt! “Ta lặp lại lần nữa, người nghe cho kỹ! Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này.... Ừm ừm.... Ừm ừm....”

Không đợi ta nói xong, sắc mặt Tề Nghiêm trầm xuống, không nói hai lời liền chặn kín miệng ta. Ta mở to hai mắt nhìn, muốn đẩy hắn ra, lúc này mới bị thăm phát hiện không biết từ khi nào hai tay ta đã bị hắn giữ chặt. Mà cái đầu lưỡi đáng giận kia của hắn cũng nhân cơ hội khiêu mở cánh môi ta, bắt đầu công thành chiếm đất.

Hôn sâu tới trình độ này thật sự là làm cho người ta khó lòng suy nghĩ được gì nữa, đầu óc ta hoàn toàn choáng váng, một loại cảm giác ngọt ngào từ chỗ môi lưỡi giao nhau truyền khắp toàn thân, trước mắt một mảnh sương mù, ta bất giác bắt đầu đáp lại hắn.

Tề Nghiêm đột nhiên buông lỏng môi ta ra, ánh mắt u ám, hô hấp nặng nhọc, cúi xuống bên tai ta, thanh âm cũng khàn khàn rất nhiều: “Tiểu Bạch, người thực ngọt.” Hơi thở nóng rực phả vào cổ ta, thật ngứa, làm ta không tự giác rụt cổ lại.

“Cũng không phải ăn đường, ngọt gì mà ngọt.” Lưỡi giận bị dập tắt hoàn toàn, ta xấu hổ lúng túng không chịu nổi, lời trách cứ nói ra khỏi miệng nghe thế nào cũng thấy mềm nhũn, không chút sức lực: “Sao người dám tập kích ta?”

“Đây là phương pháp tốt nhất để người không nói hai chữ kia nữa.” Tề Nghiêm dứt khoát cúi đầu tựa lên trên vai ta, môi kề lên gáy ta nhẹ nhàng cọ sát.

Hai chữ kia? Hừ, người không cho ta nói, ta càng cố tình muốn nói, để xem người có tức đến chết được không. Ta cố ý cao giọng: “Không.... a!!!” lời đã tới bên miệng, lại bị tiếng kinh hô của ta đè ép xuống.

Ta không dám tin trừng mắt nhìn cái đầu đang chậm rãi nâng lên trước mặt, tên biến thái này, lại dám cắn lên cổ ta một ngụm!!!

“Tiểu Bạch, người thật đúng là không ngoan a. Hay là....” nét mặt Tề biến thái bỗng biểu lộ một mặt tươi cười quỷ dị: “Kỳ thật người là đang hy vọng ta hôn người hả?”

Mắt thấy hắn lại muốn kề sát đến, ta liền vội vàng dùng sức lắc đầu, giỡn hả, ai..... ai mà thèm hy vọng người hôn a!

“Vậy còn dám nói nữa không?” ánh mắt Tề Nghiêm lưu luyến trên đôi môi ta, làm cho ta cảm thấy một trận phát lạnh, tiếp tục lắc đầu nguầy nguậy.

“Vậy là tốt rồi.” Tề Nghiêm mỉm cười. nhưng mà, ta dám thề, ta nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên một chút tiếc hận, này..... tên này, trong đầu nghĩ cái gì vậy a = =|||

Quên đi, dù sao cũng tránh được một kiếp, ta nhẹ nhõm thở ra một hơi, hừ, quả nhiên là tiện nhân dùng tiện chiêu. Muốn ta không nói? Không có vấn đề gì. Trực tiếp hành động là được rồi.

“Người sao lại nói loại tục ngữ “núi xanh còn đó” trên giang hồ vậy?” Tề Nghiêm dường như nghĩ tới điều gì, nhíu mi hỏi.

“Nghe người ta nói a.” Trước đây chạy đến quán trà nghe tiên sinh kể chuyện nói, giang hồ hào kiệt trước khi từ biệt sẽ luôn tiêu sái ôm quyền nói một câu này, chẳng lẽ ta dùng không đúng tình huống?

“Nghe ai nói?”

Hỏi kỹ càng như vậy làm gì chứ? Chẳng lẽ người cũng muốn đi nghe tiên sinh kể chuyện? Bất quá hình như mấy năm trước ông ấy trở về quê rồi, theo như lời ông ấy nói là “chậu vàng rửa tay”. Ha ha, vừa nghĩ đã

nhớ đến vị tiên sinh kể chuyện kia đối xử với ta rất tốt, mỗi lần kể đều giữ lại vị trí trên hàng đầu tiên cho ta, còn thường xuyên mua đường quả cho ta ăn, có đôi khi kể xong chuyện còn ôm lấy ta, kể cho ta nghe những sự kỳ thú trên giang hồ, hình như ông từng nói ở quê ông cũng có một cháu trai không lớn hơn ta là mấy. Trên mặt ta không khỏi lộ ra ý cười, bây giờ hẳn là ông đang ở quê nhà cùng con cháu an hưởng tuổi già rồi, thật sự là khiến kẻ khác hoài niệm a: “Một người ta rất là thích. Ai nha, đau đau đau đau.....”

Ta ai oán nhìn hai tay đáng thương của mình đang bị Tề Nghiêm túm chặt, không biết hẳn lại lên cơn thần kinh gì nữa, đột nhiên lực tay siết chặt, hai cái tay công tử mềm mại không xương của ta sau có thể chịu nổi hai tay nông phu của hắn chứ? Thiếu chút nữa xương cốt nát hết luôn. “Người bị gì nữa a?”

Về mặt Tề Nghiêm lo lắng, tay cũng nói lỏng, nhẹ nhàng giúp ta vuốt ve: “Người kia là nam hay nữ? Tên gọi là gì?”

“Gọi là.....” kỳ thật ta cũng không biết tên của ông là gì. “Sao ta phải nói cho người a?”

Tay Tề Nghiêm dừng một chút, trong mắt bắn ra tia lạnh khiến người ta sợ hãi: “Người không chịu nói cho ta biết?”

“Người không phải cũng có bí mật không chịu nói cho ta biết sao! Dựa vào cái gì mà ta phải nói cho người!” ta tức giận trừng hắn, cây ngay không sợ chết đứng nha. Tuy rằng trên thực tế ta cảm thấy hai cái bí mật này hoàn toàn không thể so sánh với nhau, nương của Tiểu Vũ so sánh với tiên sinh kể chuyện, ta hoàn toàn không biết rốt cục là người sau có giá trị điều tra gì mà hắn lại muốn biết, thiệt là không hiểu hắn nghĩ gì nữa.

Tề Nghiêm ngẩn ra, biểu tình trên mặt dịu xuống, nhếch môi, mày nhíu chặt, tựa hồ là suy nghĩ đắn đo một hồi: “Tiểu Bạch, ta có lời muốn nói với người, chúng ta quay về phòng đi.”

Không đợi ta đáp lại, hắn đã kéo tay ta muốn đi.

“Phụ thân, còn con thì sao?” bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói. Tiểu Vũ này giờ bị chúng ta bỏ qua một bên đang ngồi xổm trên mặt đất, hai tay chống má, như thể là xem kịch hay này giờ, ánh mắt sáng ngời, tràn ngập hào hứng không thể che dấu.

Ta kinh hô một tiếng, ta đã quên mất còn có Tiểu Vũ ở bên cạnh, trời ơi, trước mặt một tiểu hài tử cùng phụ thân nó hôn tới hôn lui, tuy rằng ta hoàn toàn là bị bắt buộc, như mà như vậy cũng là không đạo đức a!!! Một hài tử đang trong giai đoạn trưởng thành nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sẽ tạo thành nhiều tổn hại trong tâm hồn của nó a, còn có thể trực tiếp ảnh hưởng đến sức khỏe thể xác lẫn tinh thần nữa, nếu Tiểu Vũ thông minh đáng yêu thiện lương biết vâng lời cũng biến thành loại biến thái như cha của nó, cho dù ta chết muôn lần cũng không đủ để bồi tội với hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ ngây thơ sắp trưởng thành sau này a!

Cho nên nói Tề Nghiêm thiệt không phải là người mà, da mặt còn dày hơn tường thành nữa, mặt hắn ngay cả đỏ cũng không đỏ, giọng nói cũng không nghe ra có gì là xấu hổ: “Tiểu Vũ ngoan ngoan về phòng của mình được không? Phụ thân cùng Tiểu Bạch có chuyện cần nói.”

Đối mặt với nụ cười ôn nhu của Tề Nghiêm, Tiểu Vũ cũng cười lại rất đáng yêu, sau đó lắc lắc đầu: “Không được đâu.”

Nụ cười của Tề Nghiêm cứng đờ: “Không được?”

Tiểu Vũ cố gắng đứng thẳng thân mình nhỏ bé, nhân tình nhấp nháy, vẻ mặt hồn nhiên vô tội: “Dạ, bởi vì.....”

Di? Sao đột nhiên ta lại có dự cảm không hề tốt vậy nhỉ?

“Bởi vì Tiểu Bạch đã đáp ứng làm tân nương của con, con nghe nha hoàn tỷ tỷ nói, bố chồng cùng con dâu không thể một mình ở chung được, trước kia có một hoàng đế gia gia đã giành vợ của con trai mình*, cho nên vậy là không tốt đâu.”

Quả là nghĩ điều tốt thì không thấy đâu nghĩ điều xấu liền linh nghiệm mà, dự cảm của ta, chính xác rồi.

27. Chương 26

Ánh mắt ta bắt đầu dao động nhìn ngó xung quanh, a, hóa ra bầu trời xanh thắm như vậy; a, mây trắng từng cụm từng cụm trôi đi; a, ngay cả một con chim bay trên trời cũng không có; a, a, a..... cho dù trên trời không có gì để nhìn, ta cũng tuyệt đối không nhìn Tề Nghiêm đâu =|||. Dùng ngón chân nghĩ cũng biết, tên đó giờ phút này nhất định là đang trừng ta, ý đồ dùng ánh mắt giết chết ta đó mà.

Đang lúc ta ngửa đầu, thưởng thức cảnh đẹp thiên nhiên, một bàn tay sát phong cảnh cố định lấy hàm dưới của ta, mặc cho ta cắn răng cố sức thế nào, cũng không thể kháng cự, bị bắt đối diện với ánh mắt đen thẫm của Tề Nghiêm.

Ta nuốt nước miếng một cái, sắc mặt nghiêm khắc lạnh lẽo của Tề Nghiêm cùng đôi mắt nóng rực hình thành sự tương phản rõ rệt, cơn thịnh nộ bùng bùng khắp toàn thân khiến cho khuôn mặt hấn tăng thêm một nét điên cuồng tùy ý, ta ở trong lòng than một tiếng, lão thiên gia thật đúng là không công bằng, cùng là con người, vì sao lại có loại người cho dù tức giận cũng vẫn có thể đẹp trai đến mức không có thiên lý như vậy? Quá đáng a quá đáng a quá đáng a!!!

Lão thiên gia hiển nhiên là sẽ không để ý tới tiếng hò hét trong lòng ta, ta rất muốn lơ đi ánh mắt của Tề Nghiêm, nhưng mà đầu đã bị người ta định trụ, ép phải bốn mắt nhìn nhau, muốn lơ cũng khó mà làm được.

Nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng khó coi của Tề Nghiêm, trong lòng ta như có 1 tiếng nói đang cao giọng hô to: “Nguy hiểm a nguy hiểm!” từ nhỏ, dưới sự chà đạp của đám nữ nhân trong nhà đã tạo cho ta năng lực nhận biết nguy hiểm giúp ta ý thức được nếu ta không mau chóng tìm ra lời gì để giải thích với hắn, Tề Nghiêm rất có thể sẽ nghĩ rằng ta dụ dỗ con trai bảo bối của hắn lắm đường lạc lối thậm chí còn tự ý định chung thân, ta sẽ xui xẻo bị hắn xé thành từng mảnh đem đi nhắm rượu.

“A a a.....” ta cười gượng ba tiếng, nỗ lực giảm bớt một chút không khí ngột ngạt này, nhưng mà hiển nhiên không có hiệu quả. Ta cắn cắn môi, kéo miệng cười: “Cái này..... cái kia..... Ăn.....”

Tề Nghiêm chậm rãi nhướn một bên chân mày, không nói một lời, nhìn ta. Ta chỉ thấy da đầu run lên một trận: “Cái kia..... người cũng biết..... cái kia..... đúng rồi, trí nhớ của ta trước nay đều không được tốt, ta thật sự không nhớ rõ có đáp ứng chuyện này không nữa. Cho nên, hiểu lầm, haha, thực chất chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Ta haha cười trừ, hy vọng có thể bưng bít cho qua chuyện.

“Tiểu Bạch, nếu nói dối thì buổi tối sẽ bị quỷ quỷ bắt đi nga.” Tiểu Vũ nghiêng đầu, cười rất là không hồn nhiên.

Nụ cười của ta cứng đờ, cái thứ đó không phải để đem ra đùa giỡn đâu à. Ta nhìn nhìn Tiểu Vũ, định phán đoán xem mức độ tin cậy của những lời này. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Tiểu Vũ thật sự là nhìn không ra nửa dấu vết lừa gạt, lại thêm Tề phủ vốn đã âm dương quái khí, nói như vậy, nếu không nói thật.....

“A!” ta kêu thảm một tiếng: “Phi phi phi, quỷ đại gia, ngài quỷ đáng kính đừng vội, lời nói vừa rồi của ta nhất định là ngài nghe chưa rõ ràng, vì sợ ngài nghe không rõ, ta sẽ nhắc lại một lần nữa, ta quả thật là có đáp ứng Tiểu Vũ. Buổi tối ngài nên đi tìm quỷ yêu của ngài để tâm tình, uống trà, đừng đến hỏi thăm ta nha.”

“Nói cách khác, người không chịu đáp ứng làm tân nương của ta, lại đồng ý làm tân nương của Tiểu Vũ?” ta vừa mới có chút an tâm, liền có một giọng nói tức giận mang theo áp lực lạnh lùng vang lên bên tai ta, ta lúc này mới nhớ tới trước mặt mình còn một ác quỷ nữa. Vị quỷ kia ít nhất cũng phải đợi tới buổi tối mới đến thăm hỏi ta, còn ác quỷ này, hiện tại có thể trực tiếp ăn ta luôn >__

“Này này này là có nguyên nhân mà.” Nhìn thấy mặt Tề Nghiêm càng tiến càng gần, ta hoảng hốt trong lòng, đầu óc trống rỗng.

“Ta đang chờ người nói cho ta biết nguyên nhân đó?” mặt Tề Nghiêm dừng lại ngay sát miệng ta, không tiến thêm nữa, khi nói chuyện nhiệt khí lướt nhẹ qua môi ta, tê tê ngứa, đầu ta cứng đờ, không dám động đậy nửa phân, sợ không chú ý một chút sẽ đụng trúng môi hắn.

“Bởi vì, bởi vì.....” trời ơi trời ơi, là vì nguyên nhân gì vậy, trong đầu ta trống tuếch, cái gì cũng không nghĩ ra.

Ánh mắt vô thức dao động đến hai cánh môi đang mím chặt, mím thành một đường cong nghiêm nghị như vậy, thời điểm hôn ta lại vô cùng thương tiếc, từng chút dịu dàng chiếm lấy lòng ta. Ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ngẩn ngẩn ngơ ngơ, lúc bình tĩnh thì bàn tay đã tự ý xoa lên môi hắn, di động theo viền môi, xúc cảm lạnh lạnh mà mềm mại làm cho ta luyến tiếc rời đi, bàn tay đang nắm lấy hàm dưới ta hình như cũng dần thả lỏng, đầu ta thuận thế tiến lên trước, hoàn toàn xuôi theo suy nghĩ nội tâm của mình, dán lên đôi môi tản mát dụ hoặc kia.

Nhẹ nhàng đụng chạm, chậm rãi cọ sát, hơi thở thanh diễm lan tràn nơi mũi miệng, khiến ta nhin không được vươn đầu lưỡi, muốn cẩn thận nhắm nháp khối đường lớn trước mặt. Bên tai vang lên tiếng thở dốc khàn khàn, ngay sau đó, đôi môi này giờ vẫn để mặc ta muốn làm gì thì làm đột nhiên đảo khách thành chủ, phát động tấn công mãnh liệt về phía ta, nụ hôn không còn nhẹ nhàng giống như ta liếm đường khi này, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng mà mãnh liệt tiến vào trong miệng ta, trở mình khuấy đảo trong khoang miệng ta, thân mật hấp dẫn khiến cho nhịp tim ta bỗng chốc tăng nhanh bất thường.

Đợi đến khi ý thức trôi nổi dần trở lại trong đầu ta, chúng ta đã tách ra vì nghẹt thở. “Ầm” một tiếng mặt ta đỏ ửng, ta ôm lấy hai gò má nóng bỏng, vừa thẹn vừa giận, không thể tin được ta vậy mà lại chủ động làm chuyện này. Cho dù có làm, tốt xấu gì cũng phải làm với nữ nhân a. Còn tiếp tục như vậy, một ngày nào đó, ta sẽ quên sạch sành sanh cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ, biến thành đại sắc lang mặt dạng mây dày như Tề Nghiêm. Không được không được, rất nguy hiểm, ta phải nhanh chóng chạy về nhà, đứng rồi, về nhà.

“Ta chính là bởi vì muốn về nhà mới nói như vậy với Tiểu Vũ.” Nói cũng không cần quá rõ ràng, vạn nhất bị Tiểu Vũ nghe hiểu được là ta lừa nó ngay từ đầu sẽ không tốt đâu, dù sao Tề Nghiêm nhất định là có thể hiểu được ý ta.”

Hắn quả nhiên hiểu rõ, so với ta đang thở gấp không ngừng, hô hấp của hắn đã bình định như thường, thịnh nộ quanh thân đã tiêu tán, nhưng điô mắt vẫn nóng rực như cũ, chẳng qua so với lửa giận lúc đầu hình như có chút bất đồng.

Tề Nghiêm thở dài một tiếng: “Xét đến cùng vẫn là bởi vì một nguyên nhân a, Tiểu Bạch, theo ta đến thư phòng đi, ta có lời phải nói với người.”

“Nhưng mà.....” Tiểu Vũ vội vàng lên tiếng, tay nhỏ bé túm chặt lấy vạt áo của ta, không chịu buông tay.

Tề Nghiêm chậm rãi vươn ra ba ngón tay, khoe miệng hơi giơ lên, trong mắt toát ra sự khôn khéo thường xuất hiện khi bàn việc làm ăn: “Tiểu Vũ, chỉ cần con ngoan ngoãn trở về phòng, phụ thân đáp ứng cho con nghỉ ngơi ba ngày, không cần luyện công.”

Cái đầu nho nhỏ cúi xuống, nhìn không rõ biểu tình trên mặt, hơn nửa ngày mới truyền đến một giọng nói mềm mại: “Bây ngày.”

“Năm ngày.”

“Không luyện công, cũng không đọc sách.”

“Thành giao.” Trên mặt Tề Nghiêm lộ ra vẻ hài lòng, Tiểu Vũ cũng ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cười rất thoải mái, tay nhỏ bé buông lỏng vạt áo ta.

Chỉ có ta nhìn đến trọn mắt há mồm, nguyên lai, cái gọi là gian thương, chính là từ nhỏ đào tạo lên như vậy.

28. Chương 27

“Uy, người rất cục muốn nói gì?” Ta tức giận trừng khuôn mặt tuần tú trước mắt. Rõ ràng là hắn kéo ta vào phòng muốn nói gì đó, vậy mà sau khi ngồi xuống lại không nói được một lời, rót chén trà, nhàn nhã uống, không có chút dấu hiệu muốn mở miệng, khiến ta không thể nhịn được nữa nên lên tiếng chất vấn trước.

Hừ, tên này chính là đang dùng kế hoãn binh, tìm cơ lưu lại ta thôi. “Nếu người không nói thì ta đi.” Ta quả hành lí lên, đi đến phía cửa.

Mở miệng a, mở miệng a, nếu không mở miệng, ta thật sự đi ra khỏi cửa đó a. Ta do do dự dự muốn mở cửa, cuối cùng lần này cũng không phụ sự kỳ vọng của ta, phía sau có 1 giọng nói thông thả: “Ta phải nói với người về chuyện của mẫu thân Tiểu Vũ.”

Ta đứng lại, hai cái lỗ tai đều dựng lên, lắng nghe giọng nói phía sau.

.....

.....

.....

Chờ a chờ a chờ a, chờ đến khi chân ta đứng cũng mỏi nhừ rồi, phía sau lại khôi phục một mảnh lặng ngắt như tờ, ta rốt cục không nhẫn nại được nữa, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Tề Nghiêm rũ mắt, đang tỉnh tể phẩm trà, giống như câu nói vừa nãy căn bản không phải là hắn nói.

Có một cơn giận dữ vô cơ nổi lên: “Sao người không nói tiếp?”

Tề Nghiêm lúc này mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc, hơi nhướn mày: “Ta tưởng là người không muốn nghe, phải đi?”

Đi thì đi, dù sao cũng không liên quan đến ta, một giọng nói kêu gào trong lòng ta; dù sao nghe một chút cũng không có tổn thất gì, khó khăn lắm hắn mới chịu nói, cùng lắm thì nghe xong rồi đi, lại có 1 giọng nói khác ôn nhu khuyên giải. Nội tâm giao chiến a nội tâm giao chiến, sau khi trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, ta nhìn đầu nhìn cánh cửa hướng đến tự do trước mắt, chân không tự chủ được hướng về phía bàn trà.

Ngồi xuống bên cạnh Tề Nghiêm, ta không cam lòng nói: “Thời gian cũng không chênh lệch gì, nghe người nói xong rồi đi cũng không muộn.”

Khóe miệng Tề Nghiêm khẽ nhếch, gương thành một độ cong dịu dàng: “Ăn đường không?”

Đi? Ta kinh ngạc nhìn hắn lấy ra một cái túi nhỏ, từ bên trong đổ ra một đồng kẹo đường, hương thơm ngọt ngào xộc vào mũi. Hai mắt ta nhất thời mở to, sợ nháy mắt sẽ phát hiện chỉ là ảo giác.

Ngón tay thon dài nhón lấy một viên, đưa tới bên môi ta, ta lập tức há mồm ngậm vào. A, hương thanh quả thấm vào ruột gan a, đã lâu không ăn, ta nhớ các người lắm lắm a. Xác định vị ngọt trong miệng là chân thật, ta say mê nheo lại hai mắt, cẩn thận nhắm nháp.

Thơm thơm, giòn ngọt, lạnh lạnh nữa, quá nhiều đầu lưỡi ta, hắc, ta rốt cục phản ứng lại, ngoại trừ đường quả ra, rõ ràng còn có thứ gì đó ở trong miệng ta nữa, ta cương cổ, cúi đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một cánh tay, mà ngón tay phía trước bị ngậm trong miệng ta. Ta cuống quýt há mồm, để cho hắn chậm rãi rút ngón tay ra, còn kéo ra một sợi chỉ bạc.

Ánh mắt nóng bỏng của Tề Nghiêm nhìn chằm chằm ta, giơ lên ngón tay vừa mới bị ta tưởng là đường mà liếm qua, đầu lưỡi chậm rãi đảo quanh, biểu tình tà mị suýt nữa làm ta hít thở không thông: “Rất ngọt.”

Ta chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt lan khắp toàn thân, sống lưng một trận tê dại, vội vàng tìm 1 chủ đề để lãng sang: “Hóa ra người thích ăn đồ ngọt như vậy.”

Hắn cười ái muội: “Trừ người ra, ta không thích ăn những món ngọt nào khác.”

Mặt của ta càng thêm đỏ bừng, nghi vấn cũng theo đó nảy lên trong lòng: “Vậy người mang theo kẹo bên người để làm gì chứ?” Chắc không phải dùng làm ám khí chứ hả.

“Người thích ăn.” Trong con người đen xẹt qua một tia ôn nhu, khiến kẻ khác nhanh chóng động tâm.

Ta vẫn nửa hiểu nửa không: “Vậy lúc này người cần gì phải dứt cho ta, tự ta cầm ăn không phải càng dễ dàng hơn?”

“Bởi vì.” Tề Nghiêm ngừng lại một chút, khóe mắt đều tràn ngập ôn nhu: “Ta thích ụ người ăn.”

Sắc mặt của ta bây giờ tuyệt đối đỏ bừng đến mức có thể so sánh với cái mông của một loài động vật nào đó (khỉ đít đỏ hả!?), hơn nửa ngày ta mới tìm lại được giọng nói của mình: “Cái kia..... cái kia.... Người không phải muốn nói với ta về chuyện của mẫu thân Tiểu Vũ sao?”

Nhắc tới chuyện này, trái tim xao động tức khắc bình tĩnh hẳn, chân tướng a, chân tướng rất cuộc là như thế nào hả? Có chút sợ hãi lại có càng nhiều chờ mong, bởi vì người trước mắt làm cho ta tin tưởng hẳn, mà ta, bây giờ thật sự nguyện ý tin nhiệm hẳn.

Sắc mặt Tề Nghiêm cũng bình lặng lại, thậm chí là nghiêm túc nữa, ánh mắt mơ hồ, dường như đang hồi tưởng những tháng năm niên thiếu: “Năm đó cha ta tái giá, ngay sau khi ta và người gặp nhau, ta quyết định bái sư học nghệ. Mẫu thân của Tiểu Vũ khuê danh là Diệp Tiểu Phương, là sư muội ta, hai chúng ta chỉ hơn kém nhau 1 tuổi, tính cách ta thuở nhỏ vốn trầm tĩnh, còn nàng lại hoạt bát hiếu động, khéo léo tinh quái, nhưng quan hệ chúng ta vô cùng tốt, ta thường gọi nàng là Tiểu Phương Nhi.”

Thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, thật đúng là tình tiết cũ rích a, kể tiếp thì tình chàng ý thiếp, anh nùng tôi mật, sau đó củi khô lửa bốc, càng không thể văn hồi, rốt cục cũng châu thai ám kết. Còn Tiểu Phương Nhi thì sao, phi, chắc nàng sẽ không gọi người là Tiểu Nghiêm Nhi đâu ha, nghe buồn nôn chết được. Ta hung hãn cắn viên đường trong miệng, đường không hiểu sao thay đổi hương vị, vừa chua vừa đắng chát, khiến cho tâm tình ta bỗng chốc như rơi xuống đáy vực.

“Sư phụ chúng ta vẫn luôn muốn tác hợp ta cùng Tiểu Phương Nhi, thường xuyên qua lại, khiến cho Tiểu Phương Nhi cũng có ý với ta.” Phi, đúng là một lão hồ đồ, ta ở trong lòng âm thầm chêm vào 1 câu nhận xét.

Giọng nói Tề Nghiêm vẫn tiếp tục: “Nếu không phải bởi vì ta gặp người từ trước, có lẽ ta đã sớm thú Tiểu Phương Nhi. Chỉ là người ngày đó gần 5 tuổi đã chiếm cứ cả trái tim ta rồi, rốt cục không chưa thêm bất cứ ai được nữa.” ánh mắt ôn nhu hàm chứa thâm tình, ta bỗng dưng có chút sững sốt, vậy là so với dự đoán của ta có điểm bất đồng?

“Tiểu Phương Nhi từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, sau khi bị ta cự tuyệt mặt ngoài tuy rằng không nói gì, ngày hôm sau lại lên hạ sơn, một mình bước chân vào giang hồ. Mãi đến một ngày sau khi ta quay về Tề phủ, nàng ôm Tiểu Vũ xuất hiện ở trước mặt ta, nhờ ta nuôi nấng Tiểu Vũ. Nàng chỉ nói bản thân phiêu bạt khắp nơi, không nhà không cửa, hơn nữa tiểu nam hài tốt nhất là để cho nam tử dạy dỗ, cho nên phó thác ra, cũng coi như là món nợ lúc trước ta cô phụ tình cảm của nàng. Ta đáp ứng, nói với phủ nội là do lúc trẻ bồng bột có con riêng ở ngoài, vẫn xem Tiểu Vũ như thân sinh cốt nhục mà đối đãi, Tiểu Phương Nhi tuy rằng hành tung bất định, hàng năm vẫn đến đây gặp Tiểu Vũ vài lần, để cho Tiểu Vũ cảm thụ tình thương của mẹ. Bởi vì ta chưa bao giờ nói với bất cứ ai chuyện này, cho nên Tiểu Vũ vẫn cho rằng ta cùng Tiểu Phương Nhi là một đôi vợ chồng ân ái, chỉ bởi vì tính tiểu Phương Nhi thích đi chơi mới không ở cùng nhau được.” Tề Nghiêm lẳng lặng nói xong, ánh mắt nóng bỏng nhìn ta, chờ đợi ta phản ứng.

“Vậy.... Tiểu.... nàng có từng nói ai là cha ruột của Tiểu Vũ không?” Muốn ta gọi Tiểu Phương Nhi, ta chết cũng không gọi được.

“Nàng không đề cập tới, nhất định là có nỗi khổ tâm, ta cũng sẽ không hỏi.”

Ta kẻ sát vào hẳn, ánh mắt đối ánh mắt, muốn nhìn xem rốt cục những gì hẳn nói là sự thật hay chỉ là lời nói dối: “Người xác định Tiểu Vũ không phải lúc người còn trẻ lông bông, uống rượu say hoặc là uống nhầm thuốc hoặc là không thể kiềm nén tình cảm mà lưu lại kết tinh đó chứ?”

Trong con người đen của Tề Nghiêm hiện lên một tia tức giận, giữ chặt người ta, trước khi ta kịp tránh lui đã hôn lên môi ta, có cố ý khê cắn, làm cho ta cảm thấy trên môi truyền đến 1 trận đau đớn, còn chưa đầy hẳn, hẳn đã thối lui: “Ta xác định không phải. Người mà còn không tin tưởng ta, thì môi cũng không chỉ sưng lên đơn giản như vậy thôi đâu.”

Ta âm thầm liếc mắt khinh thường, cũng không dám chống đối, biết hẳn cũng không phải nói suông dọa người: “Nếu Tiểu Vũ không phải con ruột của ngươi, vậy sao ngươi còn không chịu nói cho ta nghe sớm một chút?” Làm hại ta nghĩ đông nghĩ tây, suy nghĩ đến rối tinh rối mù.

“Tiểu Vũ luôn theo sát bên người ngươi, ta làm sao có thể nói trước mặt nó được. Nó vẫn luôn cho rằng ta là cha ruột của mình, nếu biết sự thật không phải vậy, ta thật sự lo sợ sẽ tạo thành tổn thương với nó. Vết thương trong lòng rất khó khép lại, nếu không có giải được xuất hiện, lở loét sẽ dần dần lan rộng, cho đến khi cắn nuốt toàn bộ tâm linh. Riêng ta, cực kỳ may mắn, ngay lúc vết thương còn chưa bắt đầu lở loét, đã được gặp ngươi. Cho nên ngàn vạn lần đừng rời khỏi ta.” lời nói cuối cùng Tề Nghiêm gần như là cúi xuống thì thầm bên tai ta, dịu dàng đến mức làm ta thiếu chút nữa rơi lệ.

Thắm, lần này thật sự thắm, gặp một nam nhân vừa anh tuấn lại giỏi giang, đối người ngoài lạnh lùng tuyệt tình, đối với ta lại ôn nhu như nước, thế này thì làm sao ta có thể trốn tránh, thế này thì làm sao ta có thể buông bỏ được?

Môi Tề Nghiêm cọ lên cổ ta, hai tay ôm lấy ta, mà trong lòng ta ngay cả một chút ý thức phản kháng cũng không có, còn muốn cứ như vậy tiếp tục ôm nhau, cùng chìm đắm.

Đột nhiên cánh cửa “bang” một tiếng, đẩy mở ra, hai tay Tề Nghiêm phút chốc cứng đờ, ta trực giác quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy một tiểu nhân nhi ngã ngồi trên mặt đất, xuýt xoa cái mông nhỏ, ngửa đầu hướng chúng ta lộ ra chiêu bài tươi cười thuần khiết khả ái của nó.

Ta rớt cục cười không nổi, cảm giác thân thể mình cùng Tề Nghiêm đồng thời cứng ngắc, trong đầu chỉ xoay quanh một ý nghĩ: rốt cục Tiểu Vũ nghe thấy được bao nhiêu?

29. Chương 28

“Tiểu..... Tiểu Vũ.....” ta bối rối nói không được một câu hoàn chỉnh, trong đầu xoay vòng vòng câu hỏi làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..... Ta bắt đầu hoài nghi lão thiên gia thật sự đối nghịch với ta, nếu không vì sao chuyện gì càng không muốn bị người ta phát hiện thì luôn càng nhanh bại lộ như vậy? Chẳng lẽ đây gọi là “trời xanh quen thói má hồng đánh ghen*”? Nhưng mà ta cũng chỉ là hơi anh tuấn một chút, hơi tiêu sái một chút, hơi ngọc thụ lâm phong một chút, cũng hơi thông minh hơn người một chút, chẳng lẽ như vậy cũng là sai sao? Nếu nói đến sai lầm thì chính là để ta sinh thành ở Hàn gia toàn nữ nhân kia mới là cái sai lớn nhất nha.

*Nguyên văn là Thiên đổ hồng nhan.

Ta quay đầu lại nhìn Tề Nghiêm, sắc mặt hắn đen thui khó coi, cánh tay đang ôm ta cũng hơi run rẩy. Ta hít sâu một hơi, đột nhiên có một loại ý thức trách nhiệm, ta cùng Tề Nghiêm dù sao cũng phải có một người bảo trì được trấn định mới được, đã đến lúc ta biểu hiện rồi.

Ta hơi dùng lực, kéo ra cánh tay cứng ngắc của Tề Nghiêm, đi đến bên cạnh Tiểu Vũ, bế nó lên: “Tiểu Vũ, sao ngươi còn chưa quay về phòng a?”

Tiểu Vũ ôm cổ ta, ánh mắt chớp chớp: “Phụ thân chỉ nói là để ta trở về phòng, nhưng cũng không có nói là ta phải trở về phòng lúc nào a, hơn nữa ta cũng không yên tâm để Tiểu Bạch cùng phụ thân ở chung một chỗ, cho nên liền đến đây.”

Ta ở trong lòng thở dài nói, Tề nghiêm a Tề Nghiêm, ngươi một đời gian thương, thế nhưng còn bị Tiểu Vũ chiếm tiện nghi, thật dự là đáng buồn đáng tiếc a. “Vậy Tiểu Vũ nghe được những gì chúng ta nói không?” ông trời phù hộ, cái ván cửa khắc hoa này đủ dày, Tiểu Vũ cái gì cũng không nghe được.

Tiểu Vũ nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười thật tươi: “Nghe rõ ràng lắm nha.”

Nội tâm ta kêu rên một tiếng, quả nhiên là ông trời sẽ không phù hộ ta đâu. Nhưng mà..... nhưng mà..... nếu đã nghe được, vì sao Tiểu Vũ vẫn còn có thể cười chứ? Chẳng lẽ là chịu đả kích qua lớn nên hồ đồ?

Ta cả kinh trong lòng, tiểu nhân nhi nằm ngoan ngoan trong lòng ta, tươi cười khả cúc, cái đầu nhỏ dụi lên ngực ta mà cọ cọ, nhìn thế nào cũng vẫn là bộ dáng bình thường. đúng rồi đúng rồi, Tiểu Vũ mới 5 tuổi thôi, có thể là nghe không hiểu, căn bản là không rõ rốt cục ta cùng Tề Nghiêm nói gì.

“Tiểu Vũ, người không đau lòng sao?” Ta cẩn thận thử thăm dò.

“Đau lòng? Vì sao phải đau lòng?” trong đôi mắt to trong suốt của Tiểu Vũ tràn ngập khó hiểu, làm cho ta nhất thời cảm thấy có chút nhẹ lòng, quả nhiên mà, Tiểu Vũ căn bản là không hiểu, hại ta cùng Tề Nghiêm bị dọa một phen hồn vía lên mây.

“Tiểu Bạch cho rằng ta sẽ đau lòng bởi vì ta không phải là con ruột của phụ thân sao?” câu tiếp theo của Tiểu Vũ làm cho ta giật mình nhẹ buông tay, thiếu chút nữa không ôm được làm nó ngã xuống rồi.

Tiểu Vũ bám chặt lấy ta, khoe miệng gọi lên một nụ cười quỷ dị giống như lão cha của nó: “Nhưng mà chuyện này, ta đã sớm biết a.”

Ta trợn mắt há mồm, hoàn toàn nói không nên lời, rốt cục chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Tiểu Vũ, con làm sao biết được?” trước mắt đột nhiên tối sầm, thân ảnh cao lớn của Tề Nghiêm ngồi xổm trước mặt ta, mày vẫn đang nhíu chặt, nhưng trên mặt đã khôi phục lại vẻ trấn định như xưa.

Cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại như trống bỏi: “Con đã đáp ứng là không nói ra.”

“Ngay cả đối với phụ thân cũng không thể nói sao?” Tề Nghiêm mềm giọng, dỗ dành Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ đáng yêu cười: “Đặc biệt là càng không được nói với phụ thân.”

Hai đời gian thương một lớn một nhỏ cứ như vậy giằng co, một người vẽ mặt ngưng trọng, một người thiên chân vô tà, chỉ có ta là người ngay thẳng đứng ở bên cạnh mà vẫn còn chưa rõ lắm tình huống hiện tại.

Sau một lúc lâu, Tề Nghiêm đột nhiên triển khai tươi cười: “Tiểu Vũ, chỉ cần con nói cho phụ thân nghe, liền miễn cho con một tháng không luyện công.”

Tiểu Vũ cười rất thoải mái: “Phụ thân, ngài không phải đã dạy Tiểu Vũ việc buôn bán quan trọng nhất là chữ tín sao? Chuyện đã đáp ứng với người khác thì nhất định phải làm được, Tiểu Vũ rất ngoan mà, lời nói của phụ thân con đều kỹ càng ghi tạc trong lòng nha.”

Tề Nghiêm nhíu mày, giọng nói mang chút thương xót: “Nói như vậy phụ thân cũng sẽ không miễn cưỡng Tiểu Vũ. Đúng rồi, phụ thân nghe nói nhị tiểu thư Trần gia hình như rất thích Tiểu Vũ, ngày mai mời người ta đến phủ chơi một chút cũng tốt.”

Sắc mặt Tiểu Vũ lập tức thay đổi, nháy mắt lại khôi phục tươi cười: “Phụ thân là nói lần trước đến Trần gia, cái tiểu nha đầu tròn còn hơn quả bóng đó hả?”

“Đúng vậy, nàng đối với Tiểu Vũ có thể xem như nhất kiến chung tình a, lần trước không phải vừa ngưỡng ngưỡng vừa kích động đến mức hôn mê bất tỉnh luôn sao?”

Hai cánh tay nhỏ đang ôm ta đột nhiên siết chặt: “Chỉ tiếc nàng ta ngất sai chỗ, thiếu chút nữa là dè chết con rồi.” trên mặt Tiểu Vũ hiện lên một tia giận dữ, đảo mắt lại dùng giọng nói mềm mại: “Phụ thân, Tiểu Vũ còn nhỏ, ngài sao có thể để cho người ta thân cận con sớm như vậy a. Tiểu Vũ rất thương tâm nga.”

Tề Nghiêm mỉm cười, bất vi sở động: “Phụ thân làm việc trước nay đều tính toán từ sớm, hơn nữa trước tiên để cho hai đứa gặp mặt nhiều lần rồi sẽ trở nên quen thuộc, về sau đính hôn mới tốt a.”

Tiểu Vũ cắn cắn môi phẫn nộ, ngẩng đầu giương ra một nụ cười thật tươi: “Tiểu Vũ tuy rằng đã đáp ứng với người ta, bất quá nếu như phụ thân mà Tiểu Vũ yêu mến nhất muốn biết, Tiểu Vũ đương nhiên sẽ nói cho phụ thân, hơn nữa người kia chỉ dặn là không được nói, chứ không nói là không thể viết a.”

Tiểu Vũ nhảy ra khỏi vòng tay ta, túm lấy tay phải Tề Nghiêm, ngón tay nhỏ bé mồm mồm viết một chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó nâng đầu cười nói: “Phụ thân, vậy cái kia Trần gia....”

“Tiểu Vũ nhỏ như vậy, phụ thân làm sao nở lòng, phụ thân chỉ là thuận miệng nói vậy thôi.” Tề Nghiêm cười yếu ớt, vuốt đầu Tiểu Vũ: “Không ngờ rằng là nàng nói cho con, nàng nói khi nào vậy?”

“Ân, đại khái là năm con ba tuổi.”

Sắc mặt Tề Nghiêm tối sầm: “Hại ta giấu con lâu như vậy, vậy nàng còn nói gì với con nữa không?”

“Nàng nói, phụ thân tuy rằng không phải thân sinh phụ thân của Tiểu Vũ, nhưng so với thân sinh phụ thân của Tiểu Vũ còn tốt hơn, cho nên Tiểu Vũ nhất định phải xem phụ thân như thân sinh phụ thân của mình mà hiếu thảo.” Tiểu Vũ cọ vào lòng Tề Nghiêm, cánh tay mềm mại ôm Tề Nghiêm, Tề Nghiêm cũng như cha hiền ôm lấy nó, cảnh tượng ấm áp này làm cho ta vừa bị một đồng “phụ thân” kia khiến cho đầu óc quay cuồng cũng cảm động không thôi.

“Nàng còn nói, phụ thân nếu muốn kết hôn với tân nương tử, nàng tin rằng Tiểu Vũ tuyệt đối sẽ không bị tân nương tử của phụ thân ức hiếp, cho nên Tiểu Vũ không được cản trở phụ thân. Nhưng mà, nếu người phụ thân muốn kết hôn chính là người trước kia phụ thân thật lòng yêu thích, nàng kêu Tiểu Vũ nhất định phải cố gắng chen giữa gây rối, nàng bảo đây là vì báo thù năm đó phụ thân cự tuyệt nàng.”

Cái gì ấm áp, cảm động, nháy mắt biến sạch sành sanh, sắc mặt Tề Nghiêm đen xì, oán hận nói: “Biết ngay là nữ nhân này sẽ không có tốt bụng như vậy mà.”

Ta sợ hãi lên tiếng hỏi: “Phiền hai vị, ai có thể bớt chút thời gian nói cho ta biết, người mà này giờ hai người đang nói đến rốt cục là ai vậy?”

Tiểu Vũ vui vẻ cười nói: “Chính là nương nương ta.”

Tề Nghiêm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chính là sư muội sợ thiên hạ bắt loạn kia của ta.”

30. Chương 29

“Sư muội? Nương nương của Tiểu Vũ?” Ta lặp lại mấy lần, trong đầu đột nhiên chợt lóe linh quang: “Nói như vậy, là nương của Tiểu Vũ nói cho Tiểu Vũ nghe?”

Đối diện, hai gian thương lớn nhỏ đang ôm nhau đều giật mình, phút chốc trong đáy mắt tiểu gian thương tràn đầy ý cười: “Tiểu Bạch nhanh như vậy đã hiểu được a, Tiểu Bạch thật sự là càng ngày càng thông minh đó, ta rất thích Tiểu Bạch nga.”

Ta là một người cỡ nào có lễ phép a, theo bản năng nói câu “cảm ơn”, nói xong mới thấy hình như có chút kỳ quái, vì sao ta lại cảm thấy lời nói của Tiểu Vũ nghe không giống như đang khen ngợi ta nhỉ? Nhưng mà nó rõ ràng khen ta rất thông minh a? Ta nghi hoặc cắn môi dưới, luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp. Quên đi, tâm tư của gian thương, lương dân như ta làm sao có thể đoán? Nhớ đến nương ta cũng là gian thương trong gian thương, mỗi lần trả lời nàng đều phải thật cẩn thận dè chừng, cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận, nếu như vô ý một chút, có thể sẽ bị rơi vào trong bẫy rập nàng tỉ mỉ giăng sẵn, hơn nữa kết cục thường là thân xác không còn nguyên vẹn, đi du lịch xuống điện Diêm Vương còn không biết vì sao mình chết nữa kia.

Ta nhìn nhìn Tiểu Vũ đang nằm trong lòng Tề Nghiêm, cái đầu nhỏ đang rút vào cổ Tề Nghiêm, thân hình được ôm chặt lấy không biết vì sao lại không ngừng rung động, Tuy nói rằng Tiểu Vũ trời sinh tính tình như thuận đáng yêu, thuần khiết thiện lương, nhưng mà tốt xấu gì cũng bước lên con đường gian thương không lối về này, cách suy nghĩ nhất định cũng không giống người bình thường, ta cần gì phải lãng phí tâm lực suy nghĩ nhiều như vậy.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ” Ta nhẹ giọng gọi, thành công khiến cho tiểu nhân nhi chú ý, một đôi mắt phiếm thủy quang chuyển hướng nhìn ta: “Tiểu Vũ, nương nương người không nói cho người biết thân sinh phụ thân của người là ai sao?”

Tay nhỏ bé lau đi lệ ngân bên khóe mắt: “Không có”

“Thật sự không có a?” Ta vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn: “Có khi nào là phụ thân Tề Nghiêm của người năm đó tuổi trẻ trong lúc kích động đã cùng nương nương người sau khi cái kia cái kia thì sinh ra người không?”

“Cái kia cái kia?” Tiểu Vũ nghiêng đầu, rất có tinh thần ham học hỏi chờ mong ta giải đáp.

“Chính là..... chính là.....” ta còn chưa nói ra, mặt đã đỏ ửng một mảnh, điều này ta phải nói thế nào đây, nếu nói vắn nhả Tiểu Vũ nhất định nghe không hiểu, nhưng nếu nói thô tục..... ta nói không nên lời.

Không đợi ta suy nghĩ tìm từ ngữ thích hợp, giọng nói hơi bất đắc dĩ của Tề Nghiêm đã truyền đến: “Tiểu Bạch, vì sao người nhất định cứ cho rằng ta là thân sinh phụ thân của Tiểu Vũ vậy? Người hy vọng ta cùng nữ nhân khác như vậy sao?”

“Người dám!!” Lời chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra: “Người nếu dám cùng nữ nhân khác, ta liền đá người vào trong cung làm thái giám, không bao giờ..... thích người nữa!!!”

Mãi đến khi nhìn thấy ý cười trong đôi mắt đen của Tề Nghiêm, ta mới biết mình đã lỡ lời, ta xấu hổ lúng túng cúi đầu: “Người..... người đừng nghĩ nhiều, ta..... ta nói những lời này không có ý gì khác.”

Lời nói Tề Nghiêm đều mang theo ý cười: “Ta nghĩ rất đơn giản mà, chỉ cần ta không cùng nữ nhân khác, người liền thích ta, phải không?”

Ánh mắt nóng cháy đuổi theo ta, ta chỉ thấy trên mặt bỏng rát, tuy rằng trong lòng đã bị ai tiếp nhận sự thật này rồi, nhưng mà ngoài miệng vẫn là rất khó nói.

“Tiểu Bạch nói.....” thanh âm dịu dàng đúng lúc chen vào, giúp ta giải vây.

Ta cảm kích nhìn lại, khóe miệng Tiểu Vũ nhếch lên tươi cười, ánh mắt linh động: “Cái gì cái gì?”

“Àn...” mắt to đảo tròn, đang muốn mở miệng, Tề Nghiêm đột nhiên mỉm cười, dùng ngữ khí giống như tán gẫu chuyện nhà nói: “Nhị tiểu thư Trần gia kỳ thật cũng rất đáng yêu đó.”

A? Cái gì? Ta không hiểu nhìn Tề Nghiêm, hần đăm đăm đi đâu vậy?

Nụ cười của Tiểu Vũ đột nhiên cứng đờ, lập tức thay thế bằng.... nụ cười nịnh nọt: “Tiểu Bạch nói như vậy hoàn toàn không có khả năng đâu, nương nương nói là Tiểu Vũ đáng yêu thế này, sao có thể là hài tử của đầu gỗ kia được chứ?”

Đầu gỗ? Ta ngẩn ngơ, đột nhiên hiểu được, cười trộm nhìn về khối đầu gỗ kia, ánh mắt thâm tình của hần đang chăm chú nhìn ta, hơi nhú mào, ngón trở tay phải như thể vô tình lướt qua cánh môi hần, ta nhìn đến mặt đỏ tai hồng, không kềm chế được nhớ tới mỗi lần hần ôm ta hôn hôn, trong lòng âm thầm mắng, người này, làm sao là đầu gỗ được? Rõ ràng là một tên sắc lang.

“Ta rất thích Tiểu Bạch nga, bất quá phụ thân càng thích Tiểu Bạch hơn, phụ thân chỉ thích một mình Tiểu Bạch thôi, cho nên Tiểu Bạch đồng ý làm tân nương tử của phụ thân đi, nói cách khác chính là Tiểu Vũ sẽ không đồng ý đem Tiểu Bạch tặng cho người khác nga.” Tiểu Vũ mỉm cười nhìn Tề Nghiêm, Tề Nghiêm cũng cười, hai người trao đổi ánh mắt, không biết đang truyền tín hiệu gì.

Ta dùng tay che lấy hai gò má nóng hổi, không biết nói gì cho phải, tưởng tượng đến ta đường đường Hàn gia thiếu gia, tâm nguyện hái hết danh hoa trong thiên hạ còn chưa bắt đầu đã thất bại liền có chút không cam lòng, nhưng mà ở sâu trong đáy lòng lại giống như bị lật đổ hũ đường vậy, ngọt ngào nhẹ nhõm tỏa ra. Thật là, lúc trước bị người ta giật mất hành lý, nên ngoan ngoãn về nhà đi, bây giờ thì xong rồi, bị một đầu gỗ níu chân lại, trốn cũng không trốn thoát được, hơn nữa cái chính là ngay cả bản thân mình một chút cũng không muốn bỏ trốn.

Ai, quên đi, làm người chủ yếu là phải biết nghĩ thông một chút, ta coi như làm một chuyện tốt, ủy khuất ủy khuất chính mình vậy, miễn cho hần không ai quản lý lại đi độc hại những thiếu nam khờ dại khác trong thiên hạ, phật gia có nói: ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?

Ta ngẩng đầu, nhìn đôi mắt vừa kỳ vọng lại vừa hồi hộp của Tề Nghiêm, lại nhìn sang Tiểu Vũ đang nhu thuận tươi cười, hít sâu một hơi: “Ta muốn về nhà!”

31. Chương 30

“Về nhà?” Tề Nghiêm ngơ ngác, đột nhiên khoe miệng giương lên một mặt tươi cười mà ta đã nhìn thấy vô số lần, đã hoàn toàn có thể cảm thụ sâu sắc ý nghĩa nội hàm của nó. Hắc buông Tiểu Vũ ra, đứng dậy.

Ta phản xạ đưa tay che môi mình lại, cảnh giác nhìn động tác của hắn, giọng nói chần chừ không rõ: “Người..... muốn..... làm gì?”

Tề Nghiêm không có đi đến chỗ ta, chỉ ngồi xuống cạnh bàn, tiếp tục thưởng thức trà, biểu tình nhàn hạ trên mặt hắn hình thành đối lập rõ rệt với vẻ khấn trương của ta.

Ta xấu hổ buông tay, có chút thẹn quá hóa giận la lên: “Ta muốn về nhà! Mặc kệ người có đồng ý hay không, ta nhất định phải về nhà. Vô luận thế nào...”

“Được.”

“..... ta sẽ không thay đổi chủ ý đâu.” Ta kích động giơ lên nắm tay, nói xong mới phát hiện hình như vừa rồi hắn mới lên tiếng: “A? Người vừa mới nói gì đó?”

Tề Nghiêm giương lên hắc mâu, nhìn ta cười cười: “Ta nói được.”

“Nga..... vậy là tốt rồi.” vốn đã định bụng phải tiêu phí rất nhiều thời gian từ từ thuyết phục hắn, bây giờ lại đảo ngược, thoáng cái không biết nên nói gì cho phải.

“Đợi lát nữa ta đi phân phó hạ nhân chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta liền khởi hành.”

“Ân..... Ân? Khoan đã, người vừa mới nói là ‘chúng ta’?” Ta nghi hoặc nhìn hắn, ta hắn là không có nghe nhầm chứ.

Con người đen lóe lóe: “Không sai, ta và người, chúng ta.”

“Không được, ta không muốn cùng người trở về.” ta lập tức phản đối, nói đùa, ta vốn chính là định về trước làm công tác tâm lý với người nhà, chờ sau khi bọn họ tiếp nhận chuyện ta thích một nam nhân, sẽ dẫn Tề Nghiêm về giới thiệu cho bọn họ. Nếu bây giờ hắn theo ta trở về, vậy còn chuẩn bị cái quỷ gì a.

Ánh mắt Tề Nghiêm híp lại nguy hiểm: “Không được? Vì sao?”

“Bởi vì..... bởi vì..... nếu người cùng ta trở về, nhìn qua rất kỳ quái.” Nói này giờ, cảm thấy rất khát nước, ta ngồi xuống bên cạnh Tề Nghiêm.

“Kỳ quái? Tiểu Bạch người cảm thấy bộ dạng ta rất kỳ quái sao? Nhưng mà nàng dâu dù xấu cỡ nào cũng phải có lúc ra mắt cha mẹ chồng a, người ghét bỏ ta sao?”

“Khụ khụ khụ khụ.....” ta đang uống trà lập tức bị sặc, ho đến thiếu chút nữa sặc chết.

Ta chùi đi lệ quang trong mắt vì ho quá nhiều mà ứa ra, đang muốn mắng Tề Nghiêm nói lung tung, lại nhìn thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tràn ngập sầu thương, mi mắt rũ xuống che đi con người, ngữ khí đau khổ quả thật giống y như 1 nàng dâu nhỏ bị tổn thương đang than thở cho số phận mình.

Đột nhiên thấy loại biểu tình này của Tề Nghiêm, khiến cho ta tâm hoảng ý loạn nắm lấy tay hắn: “Ai nha ai nha, ta không phải là có ý này mà. Hơn nữa, bộ dạng người đâu có xấu.” ta chỉ ra một sự thật rõ ràng, chẳng những không xấu, mà còn là tuấn mỹ vượt trội nữa, nếu hắn dám đứng giữa đường giữa phố nói bản thân mình xấu, nhất định đám người dung mạo xấu xí sẽ xuất hiện giẫm bẹp hắn.

“Hơn nữa, ta hình như giống nàng dâu nhỏ hơn. Ta ghét bỏ người làm gì a?” nhìn thế nào, nghĩ thế nào, trong hai người thì ta có vẻ giống người làm nương tử nhất, mặc dù có chút tổn thương đến tự tôn nam tính của ta, bất quá đây miễn miễn cưỡng cưỡng cũng xem như là sự thật phũ phàng khiến người ta bi thống mà.

Đang suy nghĩ, Tề Nghiêm đột nhiên trở tay nắm lấy cổ tay ta, thuận thế dùng lực kéo ta vào trong lòng hân, cảm cọt cọt trên đỉnh đầu ta, thanh âm ôn nhu từ phía trên truyền xuống: “Ta cũng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không ghét bỏ ngươi.”

Mặt của ta đỏ lên, may mà đang vui đùa trong ngực hân nên khó thấy được: “Bất luận ngươi có ghét bỏ ta hay không, cũng không được theo ta về nhà đâu.”

“Ngươi không ghét bỏ ta, ta cũng không ghét bỏ ngươi, vì sao ta không thể cùng ngươi trở về?” thanh âm ôn nhu vừa chuyển, biến thành ngữ điệu lên án, khiến cho ta trong nháy mắt có cảm giác như bản thân vừa sinh ra ảo giác.

“Ngươi theo ta trở về như vậy, sẽ dọa cả nhà ta mất, ta quay về trước là để thuyết phục cha ta, sau đó lại thông qua cha thuyết phục nương và các tỷ tỷ, khi đó người hân xuất hiện sẽ tốt hơn.” Thật là một công trình vĩ đại, ta ai thán một tiếng.

“Nói như vậy, ngươi không phải không muốn cho ta gặp người nhà ngươi, mà là nghĩ biện pháp cho người nhà chấp nhận ta?” bất đắc dĩ đối diện đôi con ngươi đen láy kia, giữa mâu quang lưu chuyển ầm ầm lộ ra ảm đạm vui mừng.

Ta không được tự nhiên thấp giọng nói: “Không phải... không phải đã nói.... không ghét bỏ ngươi rồi sao? Còn muốn.... còn muốn ta nói thế nào nữa a?”

“Quả thật, là ta quá ngu ngốc.” Tề Nghiêm thở dài một tiếng, cánh môi lạnh lạnh dán sát vào môi ta, quyền luyện hôn nhau hồi lâu. “Bất quá, ta vẫn phải cùng ngươi trở về.”

Ta thiếu chút nữa từ trong lòng hân nhảy dựng lên: “Ngươi..... ngươi nói như thế nào cũng không thông a, ngươi..... ngươi thật đúng là tên đầu gỗ chết tiệt.”

Tề Nghiêm ôm ta thật chặt, ngữ khí dịu dàng nháy mắt hóa giải tất cả tức giận của ta: “Ta làm sao có thể yên tâm để ngươi một thân một mình khởi hành chứ?”

“Nhưng mà..... nhưng mà nếu như ngươi cùng ta trở về, người mẹ chẳng khác gì quỷ dữ của ta nhất định sẽ cảm thấy không bình thường.” (đúng là hiểu tử =)) gọi mẹ là quỷ dữ =.=)

Tề Nghiêm mỉm cười: “Tiểu Bạch, ngươi đã quên nguyên nhân ngươi đến Tề phủ rồi sao? Vì tổ thành ý muốn Tề gia và Hàn gia hợp tác, ta đương nhiên phải tự mình tới cửa bái phỏng, thuận tiện cùng Hàn phu nhân thương lượng một vài vấn đề chi tiết về việc làm ăn.”

“Đúng nga, nói vậy ta coi như là giúp Hàn gia kéo được một mối làm ăn rồi, các nàng sẽ không dám khi dễ ta nữa.” Ta hưng phấn đến hai mắt phát sáng: “Tốt lắm tốt lắm, ngươi cùng ta quay về.”

“Tiểu Vũ cũng muốn đi.” Giọng năn nỉ mềm mại phối hợp cùng đôi mắt ướt cầu xin, bộ dáng đáng thương đó khiến lòng ta dao động: “Hảo hảo hảo, Tiểu Vũ cũng cùng ta trở về.”

“Lần này đáp ứng thật đúng là sáng khoái a.” lông mày Tề Nghiêm hơi nhướng lên, thấp giọng nói gì đó.

“Cái gì?” Ta nghi hoặc nói.

Tề Nghiêm mỉm cười nói: “Ta nói, Tiểu Vũ mỗi ngày còn phải đọc sách luyện công, không thích hợp theo chúng ta lặn lội đường xa.” Quả nhiên phụ thân vẫn là người cẩn thận, ta còn chưa nghĩ được nhiều như vậy, Tề Nghiêm quả thật là một phụ thân tốt a, ta còn đang cảm thán, lại nghe thấy giọng nói Tiểu Vũ: “Phụ thân thiệt là mau quên nha, không phải phụ thân vừa mới đáp ứng cho Tiểu Vũ miễn luyện công một tháng sao?”

Tề Nghiêm vẫn tươi cười không đổi: “Phải không? Ta thiếu chút nữa thì quên mất.”

Tiểu Vũ nháy mắt mấy cái, cười thật là đáng yêu: “Không sao, Tiểu Vũ không quên đâu, Tiểu Vũ sẽ nhắc nhở phụ thân hay quên mà.”

Tề Nghiêm nhướng mày làm ra vẻ kinh ngạc: “A, ta đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua nhận được một phong thư của phụ thân, nói là rất nhớ Tiểu Vũ, kêu Tiểu Vũ đi Mai trang gặp bọn họ. Ta thiếu chút nữa thì quên, quả thật là đạo này trí nhớ kém a.”

“Đi? Phụ thân người.....” vẫn còn chưa gặp qua, ta còn tưởng ông đã cười hạc về tây rồi chứ.

“Sau khi phụ thân đem công việc làm ăn trong nhà ném sang cho ta, liền dẫn Nhị nương đi đến biệt viện của Tề gia ở Tô Châu – Mai trang du nhàn rồi, hơn nữa cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sinh thêm một đệ đệ giúp ta làm việc.” Tề Nghiêm lạnh nhạt nói, chỉ là khi nhắc đến “nhị nương” khóe mắt khẽ chớp một chút.

“Phụ thân hay quên của con, thư của gia gia đưa đến đây lúc vậy, thật sự là đúng lúc nga.”

“Quả thật rất đúng lúc, nhưng mà gia gia luôn rất thương yêu Tiểu Vũ, Tiểu Vũ chắc cũng không muốn để gia gia thương tâm đâu ha.” Tề Nghiêm cười nhìn Tiểu Vũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ trắng không còn hột máu: “Tiểu Vũ đương nhiên không muốn, phụ thân cùng Tiểu Bạch cứ an tâm trở về đi, Tiểu Vũ sẽ ngoan ngoãn tìm quản gia thúc thúc cùng đi chung tới Mai trang.”

Cái mũi nhỏ cau lại, Tiểu Vũ cười nói: “Không nghĩ tới phụ thân yêu quý thật là lòng dạ hẹp hòi nga.”

Tề Nghiêm mỉm cười nói: “Tiểu Vũ ngoan, lần sau nhất định phải nhớ kỹ nga.”

“Tiểu Bạch, ta đi phân phó hạ nhân chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta liền khởi hành.”

“Ân, được.” Ta gật gật đầu, lo lắng lại bổ sung thêm một câu: “Người tuyệt đối không được đến nhà ta nói lung tung.”

“Yên tâm, ta chỉ bàn công việc mà thôi.”

“Người cam đoan?”

Tề Nghiêm ý vị thâm trường mỉm cười: “Ta cam đoan, công việc, chỉ nói công việc mà thôi.”

32. Chương 31

“Cha, nương, Tiểu Bạch về.... rồi.....” lời của ta chợt nghẹn trong cổ họng, trừng mắt nhìn sáu nữ nhân lẽ ra không nên xuất hiện vào lúc này lại vô cớ lòi ra. Tâm tình kích động khi về đến nhà trong giây lát đã bị kinh ngạc cùng phiền muộn thay thế, một chân mới vừa bước vào đại sảnh đã bắt đầu do dự muốn rút về.

“Nhìn xem vẻ mặt của người là cái dạng gì, giống y như gặp quỷ, đây là biểu tình nên có khi nhìn thấy các tỷ tỷ thân yêu hay sao?” Hàn Tinh – cũng chính là tam tỷ ta, vọt tới trước mặt, liền tiếp nã pháo chỉ trích, tay ngọc xinh đẹp đã sắp vươn ra nắm lấy lỗ tai nhỏ đáng thương của ta.

Gặp quỷ so với nhìn thấy các người còn tốt hơn! Ta nhanh chóng bắt lấy ma quỷ kia, trên mặt tươi cười: “Tam tỷ thật là hay nói giỡn, biết rõ Tiểu Bạch là nhìn thấy các tỷ đều tụ họp ở đây, cho nên kích động đến hí hửng. Các tỷ tỷ xinh đẹp tựa thiên tiên, sao có thể so sánh với quỷ chứ?” – cũng không kém mẫu dọa xoa là bao.

“Phi, tiểu quỷ miệng lưỡi trơn tru, cho rằng ta sẽ tin lời người a.” nói thì nói như vậy, trên mặt tam tỷ vẫn mang theo ý cười.

“Tam tỷ tam tỷ, hôm nay vừa không phải mừng một, cũng chẳng phải mười lăm, vì sao các vị tỷ tỷ đều tụ họp về nhà vậy?” phát hiện tam tỷ đã không còn tạo uy hiếp với ta nữa, ta lập tức chớp chớp ánh mắt như cúm con khiến người yêu mến được rèn luyện nên từ trong hoàn cảnh tàn khốc thuở nhỏ, muốn từ trong miệng tam tỷ tìm ra đáp án mấu chốt này giờ vẫn làm ta rối rắm từ khi bước vào cửa.

Từ sau khi 6 vị tỷ tỷ của ta bị 6 vị dũng sĩ không biết sống chết, coi trọng bề ngoài xem nhẹ bản chất, khinh thường sinh tử lấy về nhà làm vợ, tuy rằng vẫn giúp đỡ mẫu thân lo liệu chuyện buôn bán, nhưng chỉ giao hẹn mừng một và mười lăm mỗi tháng sẽ họp mặt về nhà mẹ đẻ, rất hiếm khi trở về vào ngày thường. Lần trước xuất hiện ngoại lệ là vì phải thảo luận mỗi làm ăn với Tề gia, lần này lại là vì cái gì nữa? Uống phí

ta trước khi vào cửa còn một mực âm thầm vui mừng hôm nay sẽ không gặp phải đám nữ nhân khủng bố này nữa chứ.

“Như thế nào, Tiểu Bạch rất không muốn gặp chúng ta sao?” tam tử còn chưa mở miệng, một giọng nói ôn nhu vang lên, chính là người ngồi bên cạnh mẫu thân, đại tỷ trầm tĩnh như nước, lịch sự thanh nhã, cực có phong phạm tiểu thư khuê các – Hàn Oánh.

Ta âm thầm kêu khổ trong lòng, tam tử là điển hình của kiểu nữ nhân ăn nói chua ngoa, tâm lại mềm như đậu hủ, so ra là người dễ ứng phó nhất, mà đại tỷ nhìn qua ôn nhu này, kỳ thật gần giống mẫu thân nhất, chính là kiểu người đem người đi bán còn có thể khiến người đếm tiền giúp nàng, hơn nữa mấy tuyệt chiêu làm nũng chơi xấu hay thậm chí là giả khóc của ta đối với nàng đều không có hiệu quả.

“Đại tỷ, người nói như vậy làm Tiểu Bạch rất thương tâm a, sau khi Tiểu Bạch rời khỏi nhà, tối nào cũng nhớ nhà rơi lệ khóc thầm đó, Tiểu Bạch rất rất nhớ đại tỷ a.” ta quyết định thật nhanh, buông tay tam tử ra, lén nhéo chính mình một cái, đau đến ứa nước mắt, đáng thương hề hề nhìn đại tỷ.

“Ta còn nghĩ sau khi Tiểu Bạch rời nhà, nhất định là tối nào cũng đều vui vẻ cười to chứ. Hóa ra là ta nghĩ sai rồi a.” lần này người lên tiếng chính là lục tử ngoại trừ việc khi dễ ta ra hoàn toàn không có hứng thú với chuyện khác, bao giờ cũng mang vẻ lười biếng – Hàn Dung.

“Tiểu Bạch a, không phải từng dặn người là không được nhéo chính mình sao, nếu thích tự ngược như vậy thì cứ nói, ta giúp người không phải tốt lắm sao?” hai mắt lóe tinh quang, tứ tử từ nhỏ đã luôn lấy việc cầu véo ta làm lạc thú lớn nhất đời – ánh mắt Hàn Quỳnh làm cho ta sờn gai ốc, nước mắt bị dọa đều chảy ngược trở về.

“Tiểu Dung, Tiểu Quỳnh, Tiểu Bạch sắp bị dọa phát khóc rồi.” đại tỷ lại lên tiếng, thành công làm cho tứ tử cùng lục tử ngậm miệng. “Tiểu Bạch, người mất tích lâu như vậy, làm tỷ tỷ, đương nhiên sẽ lo lắng cho an toàn đệ đệ bảo bối đáng yêu của chúng ta, cho nên chúng ta mới không hẹn mà cùng trở về nhà chờ đợi tin tức của người.”

Nhìn thấy nụ cười dịu dàng trên mặt đại tỷ, ta chỉ cảm thấy có một trận ác hàn chạy dọc theo sống lưng. Đệ đệ bảo bối đáng yêu? Không hẹn mà cùng trở về? Có vấn đề, nhất định có vấn đề, đám người nửa đêm chạy đến phòng ngủ của đệ đệ bảo bối đáng yêu giả quý, mặc cho ta bị dọa sợ oa oa khóc lớn, bọn họ vẫn cười ha ha, liệu có lòng tốt như vậy sao? Tùy tiện dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là có vấn đề, đáng tiếc là ta không biết vấn đề rốt cục là ở đâu!!!

“Tiểu Bạch, con không giới thiệu vị bằng hữu cùng con trở về này sao?” mẫu dạ xoa số 1 rốt cục cũng lên tiếng.

Bằng hữu? Ta đột nhiên nhớ ra cũng không phải là ta một mình trở về, vội quay đầu, nhìn thấy vị bằng hữu kia mỉm cười, tự mình rảo bước tiến lên đại sảnh, ôm quyền thi lễ: “Hàn lão gia, Hàn phu nhân, tại hạ Tề Nghiêm.”

Mẫu thân cũng cười thu tay áo hoàn lễ: “Nguyên lai là Tề công tử, ngưỡng mộ đã lâu, mời ngồi. Không biết hôm nay đại giá quang lâm, có chuyện gì không?”

“Uy... uy... uy...” sợ Tề Nghiêm nói ra điều gì không nên nói, ta cũng vội vàng đi theo vào.

“Tiểu Bạch, ta cùng Tề công tử nói chuyện, con nhúng mũi vào làm gì, như thế nào đi ra ngoài một chuyến lại trở nên không hiểu quy củ như vậy, này không phải muốn người ngoài chê cười Hàn gia chúng ta sao?” ánh mắt sắc bén của mẫu thân quét về phía ta, ta nhất thời cảm như hén, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Tiểu Bạch, đến bên phụ thân nào, để phụ thân hảo hảo xem con.” Phụ thân cười dịu dàng, cái mũi ta lên men, bổ nhào vào trong lòng phụ thân, cọ a cọ, rốt cục cũng có cảm giác về nhà.

Phụ thân yêu thương vuốt ve đỉnh đầu ta: “Tiểu Bạch, ở bên ngoài chắc chịu khổ nhiều, ngoan, trở về thì tốt rồi.”

Ta dùng sức ôm cổ phụ thân, nước mắt không tự giác chảy xuống: “Vẫn là phụ thân đối với con tốt nhất, con thích phụ thân nhất.”

“Thật ngại quá, Tiểu Bạch giống như tiểu hài tử vậy, khiến cho Tề công tử chê cười rồi.” mẫu thân điềm nhiên nói, nâng tay ra lệnh cho hạ nhân phụng trà.

Ánh mắt Tề Nghiêm đảo qua ta đang ôm lấy phụ thân, nhãn thần chợt lóe: “Thật ra tại hạ lại rất thích tính tình này của Tiểu Bạch.”

“Ha ha.” mẫu thân miệng cười, trên mặt lại sâu xa khó hiểu: “Không biết Tề công tử là đặc biệt tiền Tiểu Bạch về, hay là còn có sự tình khác?”

Ta đang nằm trong lòng phụ thân lập tức cứng đờ, dựng thẳng hai cái lỗ tai, tập trung tư tưởng nghe Tề Nghiêm trả lời.

“Tại hạ lần này đến, chủ yếu là đề thảo luận chuyện làm ăn.” Khuôn mặt mang tiểu ý của Tề Nghiêm bộc trực thẳng thắn, đôi mắt lại như đầm nước đen, sâu không thấy đáy.

Ta thở dài nhẹ nhõm, mặc kệ ra sao, nhìn chung cũng trả lời bình thường.

“Nga? Không biết là nói đến chuyện làm ăn nào?”

Ta âm thầm bĩu môi, không biết lúc trước nàng kêu ta đi Lạc Dương làm gì?

“Không biết Hàn phu nhân có hứng thú với việc buôn bán gốm sứ của Tề gia không?”

Trong mắt phượng của mẫu thân hiện lên một đạo ánh sáng, nhưng vẫn bình tĩnh mở miệng: “Gốm sứ Tề gia thành Lạc Dương từ trước đến nay luôn được ca tụng trắng như ngọc, mỏng tựa giấy, sáng tày gương, tiếng lại thanh trong như tiếng khánh, hơn nữa Tề gia lại tự nghiên cứu tạo nên vật liệu men sứ đặc biệt, vượt bậc thiên hạ, thương gia trong thiên hạ đều muốn tranh đoạt quyền tiêu thụ gốm sứ Tề gia, nếu nói Hàn gia không có hứng thú, vậy há phải là lừa gạt công tử. Nhưng không biết Tề công tử có điều kiện gì?”

Tề Nghiêm mỉm cười uống ngụm trà trong tay: “Tại hạ chỉ hy vọng phu nhân có thể đáp ứng đem Tiểu Bạch gả cho ta.”

Ta kinh hãi, còn chưa kịp trách mắng Tề Nghiêm, chợt nghe giọng nói mẫu thân đột nhiên trở nên kích động cao vút: “Tề công tử thật hay nói giỡn, Tiểu Bạch chính là một nam tử, làm sao có thể gả cho người! Quả thực hơi quá đáng!!”

Ta lấy hết dũng khí nhìn về phía mẫu thân, so với vẻ mặt tức giận bưng bưng trong dự đoán hoàn toàn bất đồng, mẫu thân ngoài miệng la to quá đáng, nhưng trên mặt lại không có một chút gì có vẻ là quá đáng cả, khóe miệng thậm chí còn hơi hơi giương lên, mà trên mặt 6 nữ nhân bên cạnh cũng lộ ra biểu tình hưng phấn.

“Tiểu Bạch là nam tử, tại hạ đã xác nhận qua.” Tề Nghiêm bất vi sở động, cười mở miệng. Trong đại sảnh truyền đến tiếng hút không khí rõ ràng, tất cả ánh mắt nhất thời đều chuyển hướng về phía ta, ta hận không thể đào một cái lỗ cho ta chui vào.

“Vô luận Tiểu Bạch là nam hay nữ, tâm tình muốn lấy hấn của tại hạ cũng không thay đổi, hy vọng phu nhân có thể thành toàn.”

Giọng nói mẫu thân khôi phục bình thản: “Ngay cả như vậy, ta cũng sẽ không đem Tiểu Bạch ra buôn bán.”

Ta nhất thời cảm động vô cùng, nguyên lai ta lâu nay vẫn trách lầm mẫu thân? Nàng kỳ thật vẫn vô cùng yêu thương ta lắm? Chỉ là phương thức biểu đạt có chút khác so với người thường mà thôi?

Tề Nghiêm mỉm cười: “Ta chưa từng nghĩ sẽ đem Tiểu Bạch ra mua bán. Không biết quý phủ có dự định bước chân vào thị trường châu bảo không?”

Trong mắt mẫu thân hiện ra linh quang, trả lời lại không có chút liên quan nào: “Tuy rằng ta có nhiều con gái, nhưng ta sủng ái nhất chính là Tiểu Bạch, ngâm đắng nuốt cay dưỡng dục 17 năm, làm sao nỡ để cho người khác đoạt đi nó?”

Mẫu thân a, nguyên lai người sủng ái nhất chính là con, vậy mà con trước giờ không phát hiện ra, mẫu thân, con thực xin lỗi người, con không muốn gả cho Tề Nghiêm nữa, con phải vĩnh viễn ở cùng người và phụ thân.

“Sau này ta nhất định sẽ cùng Tiểu Bạch quay về. Tề gia đối với thủy vận cũng có can thiệp, nếu Hàn phu nhân có hứng thú, có thể hợp tác hợp tác.” Khóe miệng Tề Nghiêm giờ lên, lộ ra nụ cười giảo hoạt như hồ ly.

Mẫu thân cũng mỉm cười: “Tề công tử nếu đã yêu thương Tiểu Bạch như thế, làm mẫu thân như ta đương nhiên sẽ vì nhi tử tìm được chốn nương tựa tốt mà cao hứng, về sau phiên toái Tề công tử chiếu cố đứa con không nên thân của ta.”

“Đó là đương nhiên, đa tạ Hàn phu nhân thành toàn.” Trong mắt Tề Nghiêm lộ ra quang huy vui sướng, giọng nói cũng hơi có chút kích động.

“Ha ha ha ha, đừng gọi Hàn phu nhân nữa, hẳn là nên đổi cách xưng hô thành nhạc mẫu đi.”

“Nhạc mẫu đại nhân”

Ta tròn mắt há mồm nhìn hai người trước mắt đang “Mẹ vợ nhìn con dâu, càng nhìn càng vừa mắt”, ta vừa rồi còn cho rằng nương thật sự luyến tiếc ta chứ, giờ thì rõ rồi!!!

Sự thật quả nhiên mãi luôn tàn khốc, mệt công ta còn tưởng tượng ra vô số loại tình huống phải thuyết phục nương thế nào, lại chưa từng nghĩ tới loại tình huống này, nương ta thế nhưng lại dễ dàng đồng ý, hơn nữa nhìn bộ dáng cười đến quỷ dị của các tỷ tỷ, nhất định là cũng sẽ không phản đối. ta đột nhiên cảm thấy bản thân hình như bị lừa, có chuyện gì, tất cả mọi người đều biết, chỉ độc có mỗi ta chẳng biết gì.

Loại cảm giác này khiến cho lòng ta nghẹn lại một nỗi hờn dỗi, đặc biệt khó chịu, ta không chút nghĩ ngợi, rống to: “Ta không muốn gả!!!”

33. Chương 32

Trong đại sảnh đột nhiên lặng ngắt như tờ, giống như bị tiên nhân thi triển định thân chú, vô luận là mẫu thân và Tề Nghiêm đang bận liên hệ cảm tình, hay là các tỷ tỷ đang khe khẽ thảo luận đến quên trời quên đất, thậm chí ngay cả bọn nha hoàn đi theo bên hầu hạ cũng đều nghẹn họng nhìn trân trối, vô số ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía ta, làm cho ta trong nhất thời bị nhìn đến khiếp vía, thậm chí giận bản thân luôn nói nhanh hơn nghĩ.

Đang lúc ta vắt hết óc chuẩn bị nói vài câu giải quyết một chút tình cảnh trước mắt, lão thần tiên nhàn chán nào đó trên chín tầng trời đột nhiên vô lại búng tay “ba” một tiếng, chú ngữ giải trừ, trong sảnh lại nhanh chóng khôi phục cảnh tượng náo nhiệt hài hòa, mẫu thân cùng Tề Nghiêm tiếp tục gian thương trao đổi, các tỷ tỷ lại xì xầm bàn tán chuyện gì đó rất đáng ngờ, ngay cả bọn nha hoàn cũng đều thấp mi thuận mắt, tựa như vừa nãy chưa từng phát sinh chuyện gì, ngay cả chính bản thân ta cũng hoài nghi vừa rồi ta cần bản chưa từng mở miệng. Cảm giác bị người ta xem nhẹ như thế khiến cho lòng ta nổi lửa, ta rời khỏi cái ôm của phụ thân, giận dữ hét: “Ta nói ta không lấy chồng!”

Lần này cuối cùng cũng có người để ý tới ta, tam tỷ tròn mắt hạnh, hai mắt phát sáng như sắp phun ra lửa: “Người vì sao lại không lấy chồng?!!!!”

“Ta vì sao nhất định phải lấy?!!!!” thua người không thua trận, ta cũng lấy khí thế tương tự trừng lại.

Trời sinh tính kiêu lời, Nhị tỷ – Hàn Anh cũng hừ lạnh nói: “Chính mình dẫn về còn gì.”

Nếu không cùng nàng làm tỷ đệ nhiều năm như vậy thì cũng khó mà biết nữ nhân này muốn nói gì, ta âm thầm tròn trố mắt: “Ta cũng không phải vì muốn gả cho hần mới dẫn hần về!!!” gào lên có chút không đủ sức, ta chùng như nhớ rõ chủ ý ban đầu của ta hình như không phải.... quên đi, dưới loại tình huống này, ta còn quan tâm đến ý định lúc đầu làm gì.

Ngũ tỷ – Hàn Đình vẻ mặt nghi hoặc: “Tiểu Bạch, Tề công tử tuổi trẻ anh tuấn, lại giàu khắp một phương, người không lấy hần làm chồng chẳng lẽ muốn lấy một tên vừa già vừa xấu, trong nhà tam thê tứ thiếp vẫn thường xuyên ra ngoài tầm hoa văn liễu, béo mập giống như trư?”

Hình ảnh Ngũ tử miêu tả cũng tự động thành hình trong đầu ta, ta nhất thời một trận rùng mình cùng ghê tởm, không dám tiếp tục nghĩ nữa: “Ta sao phải gả cho loại người đó a!!! Ta cũng trẻ trung nhiều tiền, phong lưu phóng khoáng, còn sợ không thể cưới được vợ sao? Trong thiên hạ không biết có bao nhiêu mỹ nữ chờ mong yêu thương nhưng nhớ ta đâu!!!” ta bày ra tư thế Gia Cát Lượng khải chiến Nho gia, chuẩn bị binh đến tướng chặn, nước đến đất che. Trong lòng nhanh chóng tự hỏi: các nàng chẳng những không ngăn cản chuyện Tề Nghiêm cưới ta không hợp lẽ thường, bây giờ lại còn thay nhau ra trận làm thuyết khách, quả thực là ước gì có thể đem ta đóng gói cho Tề Nghiêm mang đi, thật sự là có vấn đề!!! Nhất định là không biết từ lúc nào đã giăng bẫy hãm hại, khiến cho ta tự động nhảy vào. Mà ta lọt vào bẫy rập vẫn còn hồn nhiên không phát giác!

Vừa mới dứt lời, phần đông ánh mắt đang nhìn ta chằm chằm lập tức thêm ý khinh thường, lục tử miễn cưỡng mở miệng: “Người đời này vẫn là từ bỏ ý muốn này đi, kiếp sau có lẽ còn có khả năng.”

Ta đang muốn tiếp lời, một giọng nói thanh lãnh chen vào: “Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, lại tiếp kiếp sau sau nữa..... mãi đến vĩnh viễn, người đều sẽ không có khả năng này.” Con người đen của Tề Nghiêm hí thành một đường cong hiểm ác, ẩn ẩn có tia lửa toát ra.

Lòng ta hoảng sợ, hiểu được hẳn nhất định là để ý, nhưng mà.... Nhưng mà.... nhưng mà hẳn cũng không cần phải ngoan độc như thế chứ, chẳng lẽ ta không lấy hẳn hẳn sẽ giết ta, thậm chí còn muốn khiến ta hồn phi phách tán, hồn phi yên diệt, ngay cả đầu thay cũng không thể, khiến ta kiếp sau, kiếp sau sau nữa..... cơ hội chuyển thế sau này đều bị tước đi hết? Ta còn định kiếp sau lúc đi đầu thai phải thuyết phục Diêm vương lão gia, để ta làm một đại hiệp võ công cao cường ngao du khắp nơi, hơn nữa..... hơn nữa ta còn vốn tính toán nếu nói chuyện với Diêm vương lão gia hợp ý, sẽ van cầu hẳn để cho ta cùng Tề Nghiêm kiếp sau vẫn có thể ở cùng nhau. Không ngờ rằng hẳn lại nhẫn tâm như vậy, lòng ta chua chát không thôi, hoàn toàn quên mất người vừa rồi kêu to không muốn gả cho hẳn chính là ta.

“Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa.....” được rồi, được rồi, không cần phải nói thêm nữa, ta đã hiểu ý tứ của người rồi, ta cúi đầu, mái tóc trên trán phủ xuống che khuất lệ quang lóe lên trong mắt, nếu nghe hẳn nói thêm lần nữa, ta thật sự sẽ khóc lên mất. “Ta nhất định phải lấy người, người đừng mong có thể đi lấy nữ tử khác.”

Từng chữ từng chữ của Tề Nghiêm chậm rãi đánh vào lòng ta, ta kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn thấy trên mặt của mẫu thân và tỷ tỷ không giấu được ý tán thưởng cùng hài lòng, hình như..... So với suy nghĩ của ta..... hoàn toàn bất đồng? Chưa xót với đi, trong ngực tràn đầy ngọt ngào: “Ai.... Ai đáp ứng người chứ, người..... người đừng tự quyết định.”

“Tiểu Bạch.” Giọng nói ôn nhu của phụ thân đột nhiên truyền vào lỗ tai ta: “Nếu con thật sự không thích Tề công tử, vô luận như thế nào phụ thân cũng sẽ không để con bị ép xuất giá.”

“Lão gia.....” mẫu thân kéo dài giọng mềm mại đáng yêu, nghe như là đang làm nũng.

Giọng nói phụ thân tuy nhu hòa nhưng lại ẩn chứa trong đó lực đạo khiến người khác không thể cự tuyệt: “Phụ nhân, bình thường mọi chuyện ta đều thuận theo ý của nàng, nhưng sự tình liên quan đến hạnh phúc cả đời của Tiểu Bạch, dù sao cũng phải để con chính miệng nói đồng ý ta mới an tâm.”

Ta cảm động hít hít cái mũi, quả nhiên vẫn là phụ thân đối với ta tốt nhất, việc gì cũng nghĩ cho ta, còn vì ta đặc biệt đại chân phu cương, còn chống đối mẫu thân nữa.

“Tiểu Bạch, con thích Tề công tử không?”

Ta lén nhìn thoáng qua Tề Nghiêm, thần sắc hẳn bình tĩnh, nhưng hai tay nắm chặt bên người lại tiết lộ cho ta biết hẳn đang rất khẩn trương. Chỉ cần ta nói một câu không thích, ta liền có thể không lấy hẳn, ta liền có thể nhảy ra khỏi hố bẫy kia, ta liền có thể tiếp tục làm Hàn thiếu gia của ta, vây giữa rừng hoa, trái ôm phải ấp, nhưng mà..... nhưng mà.....

“Con.... Thích.” giọng ta như muỗi kêu, mặt cũng đỏ đến mức sắp cháy luôn. Nhưng mà cũng không có biện pháp a, ta chính là yêu thương hẳn, bất tri bất giác trái tim bị hẳn lừa đi rồi, hơn nữa sau khi hẳn làm trò trước mặt cả nhà chúng ta nói ra một câu buồn nôn như vậy, bảo ta làm sao có thể nói ra ba chữ “con không thích” này được chứ.

Một trận tiếng ồn ào náo động, tất cả mọi người dường như đều có bộ dáng rất hưng phấn, phụ thân cũng mỉm cười thở dài nói: “Tiểu Bạch rốt cục cũng trưởng thành a.”

Ta vẫn nói một câu chống chế sau cùng: “Nhưng mà ta vẫn không muốn gả!”

Mẫu thân đang chuẩn bị chọn ngày hoàng đạo liếc mắt nhìn ta một cái: “Còn lí do gì nữa?”

“Hàn gia chỉ có một mình con là con trai mà, nếu gả con cho hần thì còn ai nối dõi tông đường?” Trên thực tế, ta quả thật rất lo lắng vấn đề này, mẫu thân vất vả sinh hạ ta, không phải vì muốn truyền lưu hương khói cho Hàn gia hay sao? Theo lý mà nói, cho dù từ nhỏ nàng đã có sở thích cho ta ăn mặc như nữ hài, cũng không hẳn là sẽ đồng ý cho ta và Tề Nghiêm bên nhau a. Hiện tại ngược lại còn ủng hộ, biến thành người nên lo lắng thì không lo lắng, người không lo lắng lại lo lắng. (@@!)

Mẫu thân khinh thường nhìn ta: “Con có nhiều tỷ tỷ như vậy, sau này tha hồ chọn một đứa nhỏ của các nàng sửa thành họ Hàn, kế thừa gia nghiệp Hàn gia chẳng phải được rồi sao? Cháu trai do con trai và nữ nhân sinh ra không phải cũng giống như vậy sao? Cháu trai do con gái sinh thì không thể nối dõi tông đường? Không ngờ rằng tư tưởng của con lại lạc hậu như vậy.”

Tư tưởng lạc hậu? Ta hơi bị ức chế: “Vậy trước đây vì sao nương đã sinh đến 6 tỷ tỷ, còn nhất định phải sinh ra con mới được, không phải vì nối dõi tông đường thì là vì cái gì?”

“Nga, cái đó hả.” Mẫu thân nói nghe thật nhẹ nhàng băng quơ: “Đơn giản chỉ là vì ta muốn sinh ra một đứa con trai để chơi thôi.”

Bên tai như có một tiếng nổ vang, tức giận đến nổ đom đóm mắt, để chơi? Để chơi?? Để chơi??!!!! Hóa ra trước đây chính là xem ta như một món đồ chơi mà sinh hạ!!!

“Lần này có phải hay không cũng là do nương và các tỷ trù tính trước, ngay từ đầu đã muốn sắp đặt cho con đi Lạc Dương!!!” tuy rằng ta cảm thấy các nàng không có khả năng tính sẵn chuyện tình cảm của ta, nhưng chuyện liên quan đến mấy ma nữ này, luôn không phải là điều có thể nghĩ tới.

Các tỷ tỷ châu đầu ghé tai, vẻ mặt quỷ dị, loáng thoáng nghe được vài câu “.... Không nghĩ tới...” “..... đi ra ngoài một chuyến.....” “..... thông minh...”

“Các tỷ nói đi!” ta có chút nôn nóng, nóng lòng muốn nghe lời giải thích của các nàng.

Đại tỷ ôn nhu hàm xúc cười: “Tiểu Bạch, trước đây là tự bản thân đệ chủ động yêu cầu đi Lạc Dương, chúng tỷ làm sao có thể giằng bầy đệ được chứ?”

Tam tỷ cười giễu nói: “Người gốc còn hay nghĩ đông nghĩ tây, thật sự là hết thuốc chữa.”

Ngũ tỷ nghi hoặc hỏi: “Một người xuất sắc như Tề công tử sao có thể thích một người gốc như nó nhỉ?”

Lục tỷ miễn cưỡng nói: “Đương nhiên là không phải thích đầu óc của nó rồi, Tiểu Bạch nhất định là đã dùng thân thể nắm bắt tâm của Tề công tử rồi.”

Vô số ánh mắt ái muội bắn về phía ta, ta hận không thể phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh cho rồi, ta vừa giận vừa xấu hổ, hét lớn: “Ai nói ta dùng thân thể!!!”

Mẫu thân cũng nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng: “Không phải đã nói là xác nhận con là nam hay sao? Tiểu Bạch con ở trước mặt người nhà mắc cỡ làm cái gì?”

Ta trừng mắt nhìn tên đầu sỏ đã nói ra lời mờ ám không trách nhiệm kia, hần rốt cục cũng đúng lúc tiếp thu lửa giận của ta, mỉm cười nói: “Mọi người hiểu lầm, lần trước lúc Tiểu Bạch bị thương con có giúp hần thay y phục, cho nên mới nói là đã xác nhận qua.”

Lúc này mẫu thân đột nhiên biểu hiện ra vẻ mặt kinh hãi: “Nói như vậy hai đứa....”

“Con cùng Tiểu Bạch là trong sạch.” Tề Nghiêm tiếp lời, khóe miệng đột nhiên lại gợn lên độ cong quỷ dị: “Ngoại trừ ôm và hôn môi, những chuyện khác đều chưa có làm.”

Ta kêu rên một tiếng, câu nói phía sau không nói có phải tốt không.

Mẫu thân hiển nhiên rất không vừa lòng: “Ta vốn nghĩ đến con rể ưu tú như vậy là do Tiểu Bạch dùng thân thể lừa được, không ngờ quan hệ vẫn chưa ổn định như vậy, không được không được.....”

Ta nhìn nàng, trong lòng đột nhiên mãnh liệt dâng lên một dự cảm không lành. Ông trời phù hộ, nàng sẽ không nói ra loại lời nói có thể dọa chết người đi.

“Dù sao hai đứa cũng lưỡng tình tương duyệt, đêm nay liền viên phòng đi!”

Quả nhiên mà, ông trời đang ngủ.

34. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Càng là loại lời nói không thể tưởng tượng được, nếu là từ miệng một nữ nhân e sợ thiên hạ bất loạn nói ra, thì càng không phải chỉ là một lời nói đùa vu vơ.

Khi ta giải quyết nốt đĩa bơ sáp cuối cùng, cảm thấy mỹ mãn vỗ về cái bụng tròn vo no căng mỹ thực, cũng là thời điểm lòng cảnh giác hạ xuống mức thấp nhất, mẫu thân thân thiết hòa ái hỏi: “Ăn có no không?”

Ta tạm thời không bắt bẻ này nọ, ngoan ngoãn đáp: “ân.”

“Con có cảm thấy lạnh không?”

“Không lạnh a.” cả thân người đều lười biếng, vô cùng thoải mái.

“Vậy là tốt rồi, tục ngữ nói ‘no ấm nghĩ dâm dục.’” trên mặt mẫu thân phóng ra kiên định cùng mẫu tính chói lọi không dính nửa ngại ngần: “1 khắc đêm xuân giá nghìn vàng, không nên lãng phí thời gian.”

Trong lòng ta hồ to không ổn, trực tiếp muốn bỏ chạy ngay, nhưng mà vừa rồi ăn quả thật hơi bị nhiều, giọng nói trong đầu tuy rằng truyền tín hiệu cho hai chân, nhưng chúng nó lại giống như đeo chì, vẫn không nhúc nhích. Ta cuối cùng cũng hiểu được lý do vì sao trước khi đồ tể giết heo sẽ cho nó ăn no thật no, bởi vì như thế, cho dù nó muốn chạy trốn, cũng đã đánh mất năng lực đó rồi. >_

Còn chưa kịp nghĩ ra kế sách ứng phó, chỉ thấy mẫu thân đưa mắt một cái, hai tên gia đình bề ngoài hàm hậu thành thật trung lương thành tín có cốt khí cũng tiếp tay cho giặc lừa gạt thể nhân, bộ dạng như lang tự hổ một thân lực lưỡng không nghĩ đến việc đền đáp tổ quốc bảo vệ quốc gia mà lại làm ra loại thảm sự bức người bán thân mất hết nhân tính chừng này, lại còn làm ra vẻ khó xử, thấp giọng nói câu: “Thiếu gia, đắc tội.” liền một trái một phải nhắc lên cánh tay của ta, lôi ra hướng cửa, phía sau là một đám người loi nhoi rảnh rỗi ăn uống no đủ chờ xem kịch.

Biết là đắc tội thì buông tay ra a, tuy rằng làm hạ nhân là phải trung thành với mệnh lệnh chủ nhân, nhưng mà cũng không thể làm kẻ ngu trung, chẳng lẽ kêu các người giết người các người cũng đi giết a!!! Đột nhiên rùng mình 1 cái, chợt nghĩ đến những chuyện liên quan đến thời gian nửa đêm về tối này, gặp phải gia đình được loại nữ nhân đó dạy dỗ thành, nói không chừng có thể đi giết người thật.

Ta vừa vội vừa giận, xuất hết toàn lực đối kháng với bọn họ, bất quá hiển nhiên tác động vô cùng.... Vô cùng..... vô cùng yếu ớt. Khi ta hoảng sợ phát giác hai chân của mình đang lơ lửng trên không, lấy tốc độ như bay hướng tới phòng ngủ của mình, ta rốt cục nhịn không nổi hét lên chói tai: “A!!!! — a——!!!!” thanh âm thê lương này, xuyên thấu tận trời, như đồ quyền kêu ra máu, thảm thiết nghe không đành, loáng thoáng nghe được tiếng con nít khóc nỉ non, cùng tiếng các nhà các hộ đóng cửa chính cửa phụ, nghe đầu ngày hôm sau lời đồn chuyện ma quỷ lộng hành ở Hàn gia được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Vừa bị lôi vừa bị khiêng vào phòng ngủ, dư quang khóe mắt nhìn thấy đương sự liên quan đến sự kiện viên phòng đang chủ động đi đến, ta không kịp để ý đến hắn, chú ý đầu bỏ nhào ra hướng cửa, nhưng lại bị hai

bức tường thịt đầy bật về, hai tên đồng lõa thần tình xin lỗi liếc mắt nhìn ta một cái, tàn nhẫn ở trước mặt ta đóng cửa phòng lại.

Ta tận lực làm cho giọng nói của mình nghe có vẻ nhu thuận lấy lòng: “Nương, đừng giận nữa mà, không vui đâu.”

Cách ván cửa vang lên giọng nói của mẫu thân khiến cho người ta hận nghiêng rằng nghiêng lợi: “Chuyện quan trọng như vậy sao ta có thể lấy ra đùa được chứ? Tiểu Bạch, con thật là không hiểu nương a.” trong giọng nói toát ra vô hạn tiếc hận, nhưng ta có thể lấy nhân phẩm thượng đẳng của mình phát thệ, nằng giờ phút này nhất định là đang tươi cười!!!

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng khóa thanh thúy, lòng ta chợt lạnh, không còn hy vọng gì đẩy đẩy cửa, quả nhiên không chút nhúc nhích. Thời điểm phát hiện ngay cả cửa sổ cũng bị khóa chặt từ bên ngoài, ta rốt cục không thể nhìn được nữa, hô to: “Lão thái bà điên, mau mở cửa!!!”

Ngoài cửa bỗng nhiên im bật, hàn khí mãnh liệt tràn vào trong phòng, sau một lúc lâu, giọng nói đau buồn của mẫu thân vang lên: “Người sống không biết kiên nhẫn sao?”

Thân mình ta run lên cầm cập, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu bỏ qua: “Lão thái bà, có bản lĩnh thì mở cửa giết ta đi!”

Tiếng cười âm lãnh tựa như tiếng khóc của cô hồn tháng bảy: “Tiểu Bạch, người chết tâm đi, đêm nay cánh cửa này tuyệt đối sẽ không mở ra. Người cũng từ từ hưởng thụ đi, sáng mai lão thái bà điên này sẽ nhất định tự thân thay người mở cửa!!!” cố ý đem hai chữ “tự thân” nhấn mạnh, sợ ta không thể nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của nàng.

Ta thầm kêu khổ, ý niệm trong đầu bị hoàn toàn nhìn thấu không nói, còn rước lấy tai bay vạ gió: “Phụ thân, cứu mạng a!!!!” ta kêu lên thảm thiết, nói cách khác, ngày này sang năm có thể chính là ngày giỗ đưa con bảo bối này của cha đó a!!!

Trả lời lại ta chỉ là một tiếng thở dài khe khẽ, cùng với tiếng bước chân càng ngày càng xa, cuối cùng cũng trở về một trận trầm tĩnh.

Cầu người không bằng cầu mình, dù sao ta vốn cũng không quá trông cậy vào phụ thân. Ta nhanh chóng xắn tay áo lên, bắt đầu ở trên vách tường đông gõ gõ, tây chọc chọc, tiện thể còn giẫm giẫm sàn nhà, tìm xem có chỗ nào rỗng ruột không, không chừng ta có thể tìm ra một cái hầm thông ra ngoài phủ?

Ta ngơ ngác nhìn một đồng chiến lợi phẩm tìm thấy trong bàn gỗ phía góc phòng cùng dưới đầu giường, tổng cộng có hai viên mãn tương đường, hai viên tòng tử tống tử đường, một viên gia ti hồ đào nhuyển đường, một viên tam nguyên liễu hoa đường, ba viên đồng đường cùng với 1 khối thủy tinh bích.*

Đối diện vang lên tiếng cười khê: “Tiểu Bạch, phòng của người trước đây là kho trữ đường sao?”

“Nhà của chúng ta đâu có bán đường!” ta liếc mắt khinh thường hẳn, “Ai kêu cha nương lúc trước không cho ta ăn nhiều đường, ta đương nhiên đành phải lén giấu mấy thứ này để dành ăn.”

“Đúng vậy, trước đây khi ta gặp người, người đã thích ăn đường vô cùng. Lúc ấy ta liền nghĩ, người thật sự là búp bê đường ông trời ban tặng cho ta.” khóe miệng Tề Nghiêm kéo ra một nụ cười ôn nhu, hình như đang nhớ lại chuyện xưa.

Ta cũng nghĩ đến một chuyện luôn thắc mắc trước giờ: “Đúng rồi, ta quên hỏi người, năm đó ta làm sao lại cùng người tự định chung thân vậy?” theo lý mà nói, ta khi đó hồn nhiên đáng yêu, nhất định là không phải ta chủ động đưa ra ý đó rồi, có khả năng ngay cả tân nương tử có nghĩa gì ta còn không hiểu được, ta tò mò Tề Nghiêm đã dùng phương pháp gì dụ dỗ ta ngoan ngoãn mắc câu.

Thần sắc Tề Nghiêm hơi đổi, dường như có chút chột dạ: “Hơn mười năm, ta cũng đã quên.”

Ta nhìn chăm chăm mặt đỏ ửng khả nghi đột nhiên hiện lên trên mặt Tề Nghiêm, chết cũng không tin lời hắn: “Người nhớ ta mười hai năm vậy mà lại quên chúng ta bắt đầu như thế nào? Hừ hừ, Tề đại thiếu gia, người dám gạt ta, sau này ta tuyệt đối không thèm để ý tới người nữa.” Ta ném ra uy hiếp, giận dỗi bĩu môi, trong lòng lại chắc chắn hắn sẽ dễ dàng ăn ta.

Quả nhiên Tề Nghiêm thở dài, trên mặt càng thêm ửng đỏ, không được tự nhiên mở miệng: “Ta nói với người.... Nếu người làm tân nương tử của ta..... muốn ăn bao nhiêu đường ta sẽ cho người bấy nhiêu.”

Ta trăm triệu lần không thể ngờ tới được đáp án này, run rẩy một lát, đột nhiên cười phá lên: “Ta vẫn luôn một mực khó hiểu rất cục người đã nói diêm ngôn mật ngữ gì chứ, không ngờ rằng, Tề đại thiếu gia lại dùng thủ đoạn lừa gạt tiểu hài tử này a.” ta lắc lắc đầu, tấm tắc: “Dùng loại phương pháp này dụ dỗ con nít, Tề thiếu gia, người cũng quá không quang minh lỗi lạc.” vô luận đổi thành ai cũng không thể chống lại loại cám dỗ này đi, trách không được ta lại sớm đem chính mình bán ra ngoài. (này, có mỗi người mới dễ bị lừa như thế thôi = =)”

“Ta mặc kệ, dù sao bây giờ cũng không cho người đổi ý.” Tề Nghiêm vội vàng nói, ánh mắt khẩn thiết, giống như một tiểu hài tử đang làm nũng.

Hắn bất an rõ ràng như thế, khiến ta có chút ngoài ý muốn: “Ngu ngốc, ta có nói là ta muốn đổi ý đâu, vô luận trước đây người lừa ta mắc câu thế nào, ta hiện tại thật sự thích người a, ta sẽ không vì loại chuyện này mà đổi ý đâu.”

Bị người ta mắng là ngu ngốc còn có thể cười vui vẻ như vậy, thật sự là phục hắn: “Tiểu Bạch, người lặp lại lần nữa.”

Mây đỏ từng rặng tụ tập trên hai má ta: “Nói cái gì a?”

“Chính là lời người vừa nói đó, ta chưa có nghe rõ.” Khóe miệng Tề Nghiêm ngậm cười, trong mắt cũng khôi phục thần thái tự tin.

Ta tức giận trợn mắt: “Lời hay không nói hai lần, cho dù nghe không rõ cũng mặc kệ, ta muốn đi ngủ.”

“Tiểu Bạch, ta yêu người.” Tuy rằng vẫn mang theo ý cười, lời nói ra lại vô cùng chân thành.

Ta dừng một chút, nhanh tay cởi xuống áo khoác, xốc lên chăn gấm, nhanh chóng chui vào, nghiêng người đối mặt với vách tường, không muốn bị Tề Nghiêm phát hiện ra tiếng tim đập dồn dập như nổi trống của mình.

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng giá bắc rít rào ngoài cửa sổ.

Phía sau vẫn không có một chút động tĩnh nào, chẳng lẽ hắn định ngủ ngò? Ta lặng lẽ trở mình, đối diện hắc mâu nóng rực của Tề Nghiêm, có chút không tự nhiên nói: “Người không định ngủ sao?”

Ánh mắt Tề Nghiêm lóe lóe: “Ta ngồi qua một đêm là được rồi.”

Ngồi suốt đêm? “Nhưng mà lạnh lắm a.” Cứ ngồi như vậy cả đêm, cho dù thân thể hắn khỏe đến mấy, cũng sẽ cảm lạnh mất.

“Nếu cùng người đồng giường cộng chăn, ta sợ ta sẽ không khống chế được bản thân, làm ra chuyện người không đồng ý.”

Chuyện ta không đồng ý? Chính là chỉ cái chuyện ấy ấy á hử. Mặt của ta lại một lần nữa đỏ ửng. Hít sâu một hơi, ta lại kéo chăn lên, tin chắc là đã che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt, nhẹ nhàng xốc lên một góc chăn: “Người..... người lại đây ngủ đi.....”

Trong mắt Tề Nghiêm phát ra tia sáng không rõ là kinh ngạc hay vui sướng, miệng vẫn do dự nói: “Ta thật sự không thể cam đoan bản thân ngủ bên cạnh người lại có thể không làm ra chuyện gì.”

“Ta..... ta ngủ một mình cảm thấy rất lạnh, từ trước đến nay ta đều rất sợ lạnh. hơn nữa....” ta nhắm mắt lại, không nhìn hắn: “Hơn nữa, dù sau tới ngày mai, cho dù chúng ta thật sự chưa có làm cái gì, cũng sẽ không ai tin, không bằng.... không bằng.....” dừng khí của ta rất cục cũng dừng hết toàn bộ, ngáp ngừng, cuối cùng cũng không thể nói tiếp được nữa.

Bên cạnh giường rõ ràng bị lồm xồm, cái người định hóa thân làm chính nhân quân từ Liễu Hạ Huệ kia rất cục cũng nằm xuống bên cạnh ta.

Chú thích:

- Mân tương đường: có màu vàng óng, nhân bánh có màu đỏ tươi như hoa hồng, trong vị ngọt có chút vị chua, cũng có hương thơm của hoa hồng và hoa quế.
- Tùng tử tổng tử đường: chủ yếu dùng đường mía, hoa hồng, mật, và hạt thông tạo thành.
- Gia ti hồ đào nhuyển đường: nguyên liệu gồm sữa, dừa nạo (phủ bên ngoài), quả hồ đào/ óc chó, hạt đậu khấu. (ta không tìm được hình chính xác, các nàng cứ tưởng tượng cục kẹo mềm phủ dừa nạo ở bên ngoài, và đã được ủ lâu ngày trong phòng Tiểu Bạch ==)
- Tam nguyên liễu hoa đường: một trong những món ăn truyền thống nổi tiếng ở Thiểm Tây. Kẹo được viên thành dạng dùi trống, lớp vỏ ngoài vàng óng phủ bởi 1 lớp vừng trắng.
- Đồng đường: nguyên liệu gồm vừng trắng, bột mì rang, đường mạch nha, hạt thông, đào nhân, dầu vừng... được cắt thành dạng chữ nhật hoặc vuông, bên ngoài có màu vàng bên trong xốp giòn, ngọt mà không ngấy.
- Thủy tinh bính: loại điểm tâm vỏ ngoài xốp mềm, trong suốt thấy rõ nhân bên trong. Thành phẩm vỏ bánh và nhân vừa đủ, ẩm dịu vừa miệng, lớp bánh rõ ràng, mỡ nhiều không ngán, có hương thơm nồng của hoa hồng hòa cùng mùi nhẹ dịu của quýt.

35. Chương 34

Ta nhắm chặt hai mắt, ngừng thở, thấp thỏm không yên chờ đợi hành động kế tiếp của Tề Nghiêm.

Chờ a.....

Chờ a.....

Chờ a.....

Cả người ta đã cứng đờ ra đến mức sắp biến thành một tảng đá, người bên cạnh thế nhưng vẫn không nhúc nhích!

Chắc không phải hần muốn ta chú động chứ!! Hay là..... hay là... bây giờ hần mới phát hiện ta không có chút hấp dẫn nào, đối với thân thể trắng đuột của ta không thể dậy nổi “thú tính”? Đúng rồi, ta thiếu chút nữa quên mất, hần lúc trước còn chê ngực ta nhỏ, nói cái gì “sợ làm ra chuyện ta không đồng ý”, nói nghe đường hoàng như vậy, làm hại ta còn hơi hơi cảm động một chút, nói nửa ngày, người này cơ bản chỉ là thích nữ nhân ngực bự thôi. Không chừng trong lúc lòng ta kích động không thể ngủ được, hần đã khò khò ngủ say rồi.

Ta lén mở một con mắt, chuẩn bị quan sát tình huống một chút, vừa vặn bắt gặp tầm mắt chuyên chú của Tề Nghiêm, tim đập lập tức chậm nửa nhịp, mồm miệng cũng lắp bắp: “Người không muốn... không muốn..... nếu không làm, ta ngủ nha.....”

Trong mắt hần hiện lên một tia chật vật, cúi đầu thở dài: “Chính là bởi vì rất muốn, cho nên ngược lại không biết phải làm thế nào.”

“Không biết.... không biết.... nếu vậy, vậy không cần... không cần làm.” Trên thực tế, nhận thức của ta đối với chuyện “làm”, giới hạn cũng chỉ là xem qua vài bức đông cung đồ, vốn đang định đi thanh lâu xem thực hành thực hành, không nghĩ tới, còn chưa kịp mở sách học tập đã bị hần lừa đi. Nếu hai người đều nói không, vậy thì hẹn lúc khác, ngày khác lại “làm” đi, để ta nghiên cứu rõ ràng đã rồi nói sau.

“Như vậy sao được!” Tề Nghiêm hình như đã hạ quyết tâm, môi mỏng gắt gao che lại môi ta, thừa dịp ta mở miệng phản bác trong nháy mắt đầu lưỡi liền dò xét tiến vào, vật thể mềm mại mà cường ngạnh quấn lấy ta, làm cho ta thở không thông, trước mắt một mảnh mù sương, khí lực trên người giống như bị rút cạn, cánh tay bất lực ôm lấy cổ hần.

Trong đầu trống rỗng, mơ hồ cảm giác được hần vừa hôn môi, vừa kéo mở vạt áo ta, một bàn tay chui vào trong y phục, ngón tay thon dài linh hoạt dao động khắp nơi trên ngực ta, mãi đến khi dường như đã xác định được vị trí, liền bắt đầu chậm rãi xoa nắn vỗ về điểm đó, khiến cho cảm giác vừa tê dại vừa ngứa ngáy truyền khắp toàn thân ta.

Ta kinh hoảng thở gấp, miệng đang bị hần ngăn chặn phát không ra tiếng, tuy rằng ta biết hần thích ngực to, nhưng mà ta không có a, hần vì sao còn muốn đùa nghịch chỗ đó, chẳng lẽ hần có sở thích đặc biệt đối với nhũ đầu, vô luận nam nhân hay nữ nhân đều có thể?

Lực đạo dần dần tăng lên khiến cho ta ngoài ngứa ngáy tê dại ra, bắt đầu cảm thấy có chút đau, ta nhú mày, không quen với cảm giác kỳ quái này lắm. Vừa muốn đẩy hần ra biểu thị tức giận, cái miệng của hần lại chủ động buông lỏng ta ra.

Ta nghĩ rằng hần đang định “làm” chính thức, tay hần thuận thế xóc lên quần áo sớm đã hõn

động của ta, môi di động xuống phía dưới, hé miệng, lập tức ngậm vào chỗ vừa bị hấn nghịch đến đỏ tươi như tích máu!!!!

Bị đầu lưỡi ướt át đảo vòng quanh không ngừng liếm mút khiến cho cơ thể ta đột nhiên chấn động, trong cổ họng thiếu chút nữa thì truyền ra tiếng rên rỉ. Ta trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn người đang vùi đầu nhâm nháp ngực ta. Lời nói ra không được mạch lạc: “Người.... Người..... người.... Sao còn... chưa làm.. a? Nhanh lên.... Nhanh lên..... làm xong ta..... ta còn..... còn..... ngủ....”

Cái đầu đen nhánh ngừng một chút, chậm rãi nâng mặt lên, ánh mắt híp lại toát ra mùi nguy hiểm: “Nhanh làm xong? Ta không phải đang làm sao?”

Không còn ngứa ngáy ở ngực nữa, ta hỗn hển thở ra, nói chuyện cũng có chút lực hơn: “Người đâu có đang làm? Người rõ ràng là đang...” mặt lại hồng, chung quy nói không nên lời hành động vừa rồi của hắn: “Dù sao lúc người ta làm khẳng định là không giống người.”

“Người ta làm?” hắn nhướng cao mày: “Không ngờ rằng người còn có thói quen rình người khác làm việc?”

“Không có đâu!” mặt ta đỏ cả lên, tên hỗn đản này, dám nói ta như thể đâm tặc: “Mấy bức đông cung đồ đâu có cái nào làm giống người, mấy người trong tranh không có làm chuyện người vừa mới làm đâu, đều là trực tiếp..... trực tiếp.... trực tiếp.”

“Đông cung đồ?” Tề Nghiêm có chút dăm chiêu cười nói: “Yên tâm, ta khẳng định là ta làm chính xác. Người cứ tin tưởng ta là được rồi.”

“Ta dựa vào cái gì phải tin tưởng người a, người cũng không có kinh nghiệm gì, chính người nói người cũng không biết làm như thế nào.”

“Ta có kinh nghiệm, người đã quên ta đã có 1 đứa con 5 tuổi sao.” hắn một phen cời quần của ta ra, trong lúc nhìn chăm chăm hai chân ta, ánh mắt phóng ra nhiệt độ nóng rực, ngắc đầu tà tà cười: “Hơn nữa ta chỉ sợ không thể nhanh làm xong được.”

“Vì..... a!!!” ta đang muốn mở miệng hỏi đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, bị động tác của hắn dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Cảm giác bộ phận yếu ớt nhất bị ngậm lấy khiến cho ta cong lưng lên, khoang miệng ấm áp vừa liếm mút vừa gặm cắn thứ ở giữa hai chân ta, ôn nhu cẩn thận giống như đang nhâm nháp đường quả mỹ vị.

Lưng nhịn không được truyền đến một trận khí lạnh, thoát chốc đã nổi lên một thân da gà, nhưng lại không cảm thấy chán ghét, ngược lại có một loại ảo giác sắp bị hòa tan. Vòng eo bị mút bần rần, cách tay vốn đang chống đẩy cũng chỉ có thể gấu gao luôn vào tóc Tề Nghiêm, xấu hổ phát hiện bản thân không thể kháng cự mà còn có phản ứng, dần dừng đứng trong miệng hắn, bên tai tràn ngập tiếng rên rỉ nhỏ khe khẽ mị nhân, hình như..... hình như là từ trong miệng ta truyền ra.

Chưa từng thể hội qua cảm giác kịch liệt như thế khiến ta không nhận được lắc đầu, nước mắt không biết vì nguyên nhân gì không ngừng rơi xuống, thân thể của ta bắt đầu phát run, một cỗ sóng triều mạc danh thối quết toàn thân, giống như muốn nhấn chìm ta trong đó, có chút sợ hãi có chút chờ mong, ta chỉ có thể theo bản năng kêu lên: “Buông ra.... Buông ra.... không được..... không được”

Tề Nghiêm cũng không ngừng miệng, ngược lại còn dùng sức mút một cái, ta chỉ thấy trước mắt hiện lên một trận bạch quang, bộ phận đứng thẳng chậm rãi nhuyển xuống, ta vô lực buông tay, nằm ngã trên giường, từng hơi từng hơi phì phò thở.

Thân thể bị nhẹ nhàng đảo chuyển, sau một trận tiếng cời quần áo xoạt xoạt, một thứ gì đó nóng cháy kề vào đồn bộ ta. Hai cánh lông bị tách ra, phía trên truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ của Tề Nghiêm: “Tiểu Bạch, người nhấn một chút, ta muốn đi vào.” Thân thể mệt mỏi cùng giọng nói của hắn không biết vì sao nghe có vẻ đang thống khổ kiềm chế, khiến cho ta gật gật đầu.

“Oa!!!!!!” ngay sau đó, chút buồn ngủ ngay lập tức bị cơn đau nhức khắp toàn thân kích thích cho hoàn toàn thanh tỉnh, bị dị vật hung hăng tiến vào khiến ta nhận không được hết lên chói tai, nước mắt như bão táp chảy ra: “Đau quá, đau quá, người đi ra ngoài a!!!”

“Thực xin lỗi.... thực xin lỗi... Tiểu Bạch, lát nữa sẽ không còn đau nữa.” trong miệng liên tiếp giải thích, nhưng không có một chút dấu hiệu sẽ lui ra ngoài.

Đau quá a đau quá a, vì sao trong đông cung đồ cả nam lẫn nữ đều nhìn có vẻ rất khoái nhạc a? Hoàn toàn là gạt người hết! Nếu còn tiếp tục nữa, chỉ cần làm mấy bước thoải mái như lúc này thôi được không?

Tề Nghiêm nhẹ nhàng hôn lên lưng ta, một bàn tay vươn ra phía trước vỗ về chơi đùa dục vọng vẫn đang nhạy cảm không thôi của ta, xoa nắn mân mê. Phía sau truyền đến tiếng thì thầm không ngừng của hắn: “Tiểu Bạch..... Tiểu Bạch..... ta rất yêu người, Tiểu Bạch, ta rất.... yêu người...” Đau đớn bất ngờ giảm nhẹ không ít, bắt đầu dần dần thích ứng với sự tồn tại của vật lớn trong cơ thể, phía trước được ôn nhu bao phủ cũng có cảm giác run rẩy, dựng thẳng lên, thân mình hắn bắt đầu thông thả luật động, ma sát kịch liệt vào nội bích của ta, đau đớn cùng cảm giác nào đó không biết tên khiến ta cắn chặt khớp hàm, cả người run run.

Động tác của hắn dần nhanh hơn, ma sát nhẹ nhàng càng lúc càng bị va chạm thâm nhập thay thế. Vòng eo bị một tay giữ chặt, đầu óc ta tê liệt không còn đủ sức để suy nghĩ thêm gì khác, chỉ có thể bị động đong đưa theo tiết tấu của hắn. Địa phương vốn chỉ cảm thấy đau đớn thuận theo từng nhịp ra vào nông sâu của hắn cũng dần có cảm giác ngứa ngứa tê dại, bộ phận bị vỗ về trên chộc cùng địa phương bị va chạm kịch liệt đều trường nóng đến không thể chịu đựng được, cảm giác kỳ lạ khi chỗ sâu nhất bị chạm tới khiến ta nức nở ra tiếng, chỉ có thể gất gao bầu lấy khăn trải giường, xoắn chặt thành mười lần sâu.

Tề Nghiêm cũng hồng hển thở, ôn nhu ban đầu đã biến thành va chạm mãnh liệt. Ta cuồng loạn đong đưa đầu, máu toàn thân đều nóng lên, cũng không còn đủ sức kêu gào nữa, chỉ hy

vọng nơi tiếp xúc kia có thể đem cổ cảm giác kỳ lạ trong lòng ta loại bỏ ra ngoài.

Bàn tay phía trước của Tề Nghiêm đột ngột tăng tốc độ xoa nắn, trước mắt ta bỗng biến thành màu đen, vừa rên rỉ, vừa bắn ra một dòng chất lỏng, thân thể bắt đầu co rút thít chặt. Tề Nghiêm phía sau cũng gầm nhẹ một tiếng, sau vài cái va chạm cấp tốc, đã phun ra nhiệt lưu trong cơ thể ta.

“Bây giờ..... có thể đi ra ngoài rồi chứ.” Ta vô lực đẩy đẩy Tề Nghiêm, muốn kêu hắn đem thứ đó ra khỏi thân thể của ta, lại hoảng sợ phát hiện cái thứ đáng ghét kia lại bắt đầu nóng như lửa và trương to.

Tề Nghiêm tà tà cười nói: “Cho nên không phải ta đã nói, không có khả năng làm xong sớm sao?”

Môi mỏng chẹn lấy tất cả tiếng kinh hô cùng mắng chửi của ta, lại bắt đầu một vòng luật động mới.

Mãi đến thật lâu sau này ta mới chợt nhớ ra, hắn làm khi gì có cái gọi là kinh nghiệm, đứa con năm tuổi kia của hắn rõ ràng đâu phải hắn sinh a!!!

36. Chương 35

Tất cả tình cảm mãnh liệt rốt cục cũng trở về bình ổn, trong không khí tràn ngập mùi vị khiến người ta mặt đỏ tim đập, ta nhắm mắt lại, yếu ớt gồng đầu lên lồng ngực trơn rần chắc của Tề Nghiêm, tùy ý hắn cẩn thận giúp ta điều chỉnh tư thế thoải mái.

“Tiểu Bạch, người đau không?” bên tai truyền đến giọng nói khản trương của hắn.

Mã hậu pháo* (thuật ngữ cờ tướng/ ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích gì được), ta la đau nhiều lần như vậy người cũng không chịu dừng, bây giờ còn hỏi thì có ý nghĩa gì chứ, không thèm để ý người. Ta không nói một lời, trong lỗ mũi hơi hừ ra tiếng.

“Lần đầu tiên lại là cùng với người, ta thật sự là kích động đến không thể kiềm chế, mới không kiểm soát được mà làm đau người. Ta cam đoan lần thứ hai sẽ tốt hơn.”

Cái gì mà lần thứ hai a, đã làm xong từ sớm rồi không phải sao, hơn nữa ngay cả lần thứ ba cũng vừa mới làm xong rồi. Sắc lang chết tiệt, ta đỏ mặt, thậm chí phỉ nhổ. bất quá trên thực tế, trừ bỏ thời điểm lúc bắt đầu rất đau, ngoài ra làm xong rất mệt, quá trình trung gian coi như cũng..... ách Ách.... Ách.... Cũng tạm được, nếu nói không đau, làm thêm nữa.... cũng có thể cân nhắc.

So sánh một chút, ta so với một chuyện khác còn có hứng thú hơn, ta mở mắt ra, từng chút từng chút gặm cắn cái cảm dài trước mắt, cảm giác thân thể phía dưới rõ ràng đang căng cứng, âm thầm buồn cười, thật là, một người không chịu nổi một chút trêu chọc như vậy sao có thể trở thành một gian thương lãnh tinh a!

Ta vươn lưỡi liếm liếm cánh môi khô khốc, ngoài ý muốn nhìn thấy đôi mắt Tề Nghiêm càng trở nên u tối, sau khi trải qua một đêm chiến đấu hăng say, ta đối với vẻ mặt này thật sự là không xa lạ. không thể nào, loại động tác này cũng có thể khơi mào dục niệm của hắn sao, chẳng lẽ hắn thật sự..... “Người thật sự không có kinh nghiệm a?”

“Ân, người là lần đầu tiên của ta.” khẽ hôn lên trán ta, Tề Nghiêm ôn nhu trả lời.

Tuy rằng ta rất cao hứng, nhưng mà ta là người bị áp đảo nha, cũng không phải là đề hắn, hắn còn nhấn mạnh như vậy không lẽ còn muốn ta chịu trách nhiệm với hắn a? Hơn nữa hắn tướng mạo không xấu, gia cảnh giàu có, ta còn tận mắt thấy có nữ nhân theo đuổi hắn, làm sao hắn có thể thủ giữ “trinh tiết” chứ? Trừ phi, trừ phi.... “Chẳng lẽ người là ngân dạng sáp đầu thương*, trông được nhưng không dùng được?” vừa ra khỏi miệng, ta liền biết nói sai rồi, hắn có dùng được hay không, ta chẳng phải là biết rõ ràng nhất sao? thế mà còn hỏi ra vấn đề ngu như vậy!!!

(*mũi thương nhìn qua như làm bằng bạc nhg thực chất là sáp?)

Cơ thịt trên Tề Nghiêm bạo động, trên trán dường như có gân xanh nổi lên, đột nhiên động thân đẩy lên trên một cái, thứ nóng rực đó đã vào ngay phía sau ta, tiện đà lần nữa tiến vào, ta kinh hãi, vội vàng gắt gao bắt lấy cánh tay hắn: “Đừng, đừng, lại thêm lần nữa ta thật sự sẽ chết đó.”

Tề Nghiêm cười xấu xa: “Dù sao cũng là trông được không dùng được gì đó thôi, lại thêm một lần nữa chắc cũng không có ảnh hưởng gì đến người đâu.”

“Có ảnh hưởng, có ảnh hưởng, có ảnh hưởng rất lớn.” Mặt ta đỏ cả lên: “Rất.... rất hữu dụng.”

Cái thứ kia rốt cục cũng chịu rời khỏi bộ vị chịu đủ tàn phá của ta, tâm tình Tề Nghiêm trở nên rất tốt: “Ngoan, lần sau không được nói mấy lời không suy nghĩ này nữa.”

Đã biết, đã biết, sau này ta không nói lời nào không phải được rồi sao? Di? “Uy.... Cái thứ kia của người còn..... còn đỉnh ta kia.” Mặc dù đã rời khỏi địa phương có tính uy hiếp, nhưng mà vẫn kề sát ngay chỗ mẫn cảm ở phía trước của ta, ngược lại làm cho ta có cảm giác là lạ.

Khóe miệng Tề Nghiêm giơ lên mỉm cười: “Ta cũng không có biện pháp a, người lại không chịu làm thêm nữa, ta chỉ có thể chờ nó tự nguyện xuống.”

Ta hung hăng trừng mắt hắn, có thể tự xuống mới là lạ! “Loại sắc lang như ngươi trước kia làm sao có thể không có kinh nghiệm chứ, nhất định là gạt ta.”

“Ta chỉ có ham muốn với một mình ngươi nga, những người khác ta chính là không dậy nổi một chút hứng thú.” môi Tề Nghiêm dán sát vào bên tai ta, khi nói chuyện kéo theo luồng khí thở phất qua vành tai ngứa ngứa, cơ thể ta nhịn không được khẽ run lên. “Cho nên, Tiểu Bạch, gả cho ta đi.”

“Không muốn.” Ta nghĩ cũng chưa nghĩ, một mực phủ quyết.

“Ngươi bằng lòng làm người của ta, cũng không muốn gả cho ta? Tại sao vậy?” Tề Nghiêm như trừng phạt khẽ cắn lên gáy của ta, rất có bộ dáng nếu ta không nói ra nguyên do sẽ cắn chết ta á.

“Bởi vì ta không muốn để cho các nàng đắc ý thôi.” ‘Các nàng’ này cho dù không nói rõ, ta tin trong lòng cả hai đều biết rõ ràng. Ta hiện tại vô cùng khẳng định, trước đây chắc chắn là ta đã rơi vào bẫy rập do các nàng tử mị bày ra, nếu ta thật sự gả cho Tề Nghiêm, các nàng nhất định là người vui vẻ nhất, ta còn lâu mới thèm!!!

“Đây là chuyện của hai chúng ta, không để ý đến các nàng là được rồi.”

“Không muốn không muốn dù thế nào cũng không muốn.” ta lắc đầu nguầy nguậy, cự tuyệt tiếp thu bất cứ ý kiến nào.

“Tiểu Bạch...” Giọng nói của Tề Nghiêm kéo ra thật dài, nghe có vẻ vừa bắt đắ dĩ lại vừa man ủy khuất, bộ dạng rất là thê lương.

Lòng ta bắt đầu mềm nhũn, linh quang thoáng hiện, quyết định cho hắn một cơ hội: “Được rồi, chỉ cần ngươi bằng lòng giúp ta tìm một thứ, ta đáp ứng gả cho ngươi.”

Đáy mắt Tề Nghiêm tựa như bó đuốc phụt lên ánh sáng: “Là thứ gì?”

Ai, ta thâm thối dài trong lòng, ánh mắt tràn ngập hy vọng của Tề Nghiêm làm ta cảm thấy như mình có tội a: “Chính là một đôi hoa tai phỉ thúy, ta từ nhỏ đã luôn đeo nó, không biết từ lúc nào thì lạc mất một chiếc. Còn một chiếc ta đem cầm ở một hiệu cầm đồ ở Lạc Dương, bất quá ta cũng làm mất biên lai cầm đồ rồi, cũng không nhớ nổi tên của cửa hiệu kia nữa. Chỉ cần ngươi giúp ta tìm về đôi khuyên tai này ta nhất định sẽ gả cho ngươi.” Bất quá đây hoàn toàn không có khả năng, cho dù chiếc hoa tai ta đem cầm được Tề Nghiêm may mắn tìm được, chiếc còn lại ngay cả ta cũng không biết mình làm mất ở đâu, hắn làm sao có thể tìm ra chứ. Tề Nghiêm, ngươi nhất định phải tha lỗi cho ta giao ngươi một hy vọng không có hy vọng, như vậy tổng so với không có hy vọng có lẽ tốt hơn chẳng.

“Hoa tai phỉ thúy?” Tề Nghiêm biểu tình cổ quái lặp lại: “Thiên hạ nhiều hoa tai phỉ thúy

như vậy, làm sao có thể phân rõ cái nào là của người chứ?”

Đúng ha, không nhờ hấn nhắc nhở, ta thiếu chút nữa quên mất, vạn nhất hấn tùy tiện tìm đại một đôi hoa tai đến đổi phó ta, ta không phải lỗ nặng? “Loại phỉ thúy này là sản phẩm Tây Vực, cả mặt ngọc là một màu lục hiếm thấy, vì chế tạo hoa tai mà đặc biệt mài thành hình dạng giọt mưa, để hoa tai còn lại là dùng vàng ròng chế thành, chiếc ta đem cầm trên để có khắc một chữ “Bạch” rất nhỏ, ta tin chắc rằng chiếc còn lại hấn là khắc chữ “Hàn”, tuyệt đối không có cách nào giả mạo nha.”

“Một chiếc nhiều năm trước không biết đánh rơi ở đâu, một chiếc còn lại người cũng không nhớ nổi cầm chỗ nào, muốn tìm về xem ra khó hơn lên trời a.” mâu quang u tối nhấp nháy, bộ phận kẻ sát ác ý nhu động một chút, tựa hồ là vì phát tiết lòng bất mãn.

Ta khó nhịn dật ra một tiếng rên rỉ, chợt dạ cười nói: “Ta tin tưởng với năng lực của người nhất định không thành vấn đề.” Mới là lạ!

“Tìm được rồi người liền nhất định sẽ gả cho ta, sẽ không đổi ý?” thần sắc cổ quái trên mặt Tề Nghiêm càng đậm.

Ta hào khí ngút trời đáp: “Đại trượng phu nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy.”

“Vậy vạn nhất tìm không thấy thì sao?”

Ta vô hạn tiếc hận thở dài nói: “Vậy cũng chỉ có thể thuyết minh hai chúng ta hữu duyên vô phận, thượng thiên chú định hai người yêu nhau nhưng không thể ở cùng nhau, chúng ta làm sao có thể nghịch thiên được?”

“May mà thượng thiên vẫn là rất chiều cổ chúng ta.” khoe miệng Tề Nghiêm khê nhếch, cười đến rất đắc ý.

A? “Cái gì?”

“Tiểu Bạch, ta nhớ là ta từng nói với người khối ngọc bội kia là năm đó ta tặng cho người phải không?”

“Đúng vậy, thế nào?”

“Ta đã quên nói với người, năm đó người cũng tặng cho ta một thứ nga.”

Trong lòng lại tuôn ra dự cảm bất hảo: “Là.... cái gì?” Không đến mức tà môn vậy chứ.

“Một chiếc.... hoa tai.... phỉ thúy.” Giống như cổ ý khảo nghiệm kiên nhẫn của ta, Tề Nghiêm kéo dài âm điệu, chậm rãi nói ra.

Ta một trận choáng váng, thật sự là người tính không bằng trời tính, cho ai không cho lại đi cho hần? Quên đi quên đi, ta kiên cường trấn định: “Vậy cũng chỉ có một chiếc a!”

Nụ cười Tề Nghiêm càng thêm mở rộng: “Tiểu Bạch, tất cả các cửa hàng lấy tên “Thiên Nhất” trong thành Lạc Dương đều là sản nghiệp Tề gia. Người cảm thấy chiếc còn lại sẽ ở đâu?”

Thiên Nhất? Hình như năm đó ta tùy tiện bước vào tiệm cầm đồ kia quả thật cũng được gọi bằng cái tên này, thăm thăm, cái này thật đúng là tự đào hố chôn mình: “Ta làm sao biết là người nói thật hay không, vạn nhất người tùy tiện tìm một đôi hoa tai phỉ thúy lừa ta thì sao?”

Tề Nghiêm rốt cục cười nói: “Tiểu Bạch, người không phải mới vừa nói là vô phương giả mạo sao? Trở về Lạc Dương, người tự khắc có thể kiểm tra rõ ràng a.”

Nguyên lai hần vừa rồi là lừa cho ta nói a!!! Ta nổi giận không thôi: “Được rồi được rồi, tin người tìm được rồi.”

“Vậy gả cho ta.” ánh mắt hần ôn nhu, quyến luyến hôn lên hai má ta.

“..... Ân.....” ta vui đầu trước ngực hần, nhẹ giọng đáp ứng. nếu ngay cả ông trời cũng chiều cổ hần như vậy, ta đây còn biện pháp gì nữa đâu?

“Nhưng mà, tưởng tượng các nàng đặc ý, liền cảm thấy thật sự là không cam lòng a, thật muốn làm một trận cho hả giận mà.”

“Muốn trút giận, cũng rất dễ dàng.” Trên mặt Tề Nghiêm lộ ra vẻ tươi cười thần bí khó lường, ánh mắt chớp động tính kế.

“Người có biện pháp nào?” Ta hưng phấn chống đỡ thân mình, lại không cẩn thận ma xát ngay địa phương vẫn trong tình cảnh nguy hiểm kia, sau lưng truyền lên một trận rung mình, dục hỏa chưa từng tắt trong mắt Tề Nghiêm cũng hừng hực bốc cao: “Sau khi trời sáng người sẽ hiểu, chúng ta vẫn là nên nắm chắc thời gian để làm vài chuyện khác đi.”

Không cần a, ta thật sự không có thể lực để “làm việc” thêm nữa!! Tề Nghiêm xoay người một cái, đem tất cả kháng nghị chưa kịp nói ra của ta nuốt hết vào trong miệng, chuyển hóa thành rên rỉ.

Kết cục.

Trên quan đạo, bụi đất tung bay, một chiếc xe ngựa vững vàng tiến về phía trước. Thỉnh thoảng có thể nghe giọng nói từ bên trong truyền ra.

“Người nói ta đào hôn thật sao? Các nàng sao có thể tin chứ?”

“Ta nói người lấy cái chết bức bách, ta đành bắt đắ dĩ đá cửa thả người ra ngoài.”

“Nhưng mà.... Nhưng mà..... trong phòng.... Mùi vị rất nồng a.”

“Người đi rồi, ta châm đèn hương, át mất mùi đi, lại đem dầu vết trên giường dọn dẹp sạch sẽ. Nhìn qua giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.”

“Nương của ta cứ như vậy bỏ qua? Không thể nào a.”

“Hàn phu nhân nói sẽ bắt người trở về, tẩy rửa cho sạch sẽ liền đóng gói gửi đến Tề phủ, ha ha....”

“Tên chết tiệt, người còn cười, nói mau a.”

“Ta nói tuy rằng ta không phải vương công quý tộc này nọ, coi như cũng có danh dự làm người, không thể làm ra loại chuyện bức hôn này, người đã không đồng ý, vậy thì có miễn cưỡng cũng vô vị, hôn sự vẫn là nên hủy bỏ. Mấy vụ làm ăn lúc đầu đáp ứng Hàn phu nhận đương nhiên cũng đều hủy bỏ.”

“Ha ha ha ha. Vậy các nàng không phải đều tức giận đến méo mũi sao?”

“Mặc dù không tới mức đó, nhưng cũng không kém là mấy.”

“Ha ha ha, nếu các nàng biết ta đào hôn vậy mà lại cùng người bỏ trốn, có thể hay không phát điên lên? Tề Nghiêm, người thật sự là quá lợi hại, ta rất rất thích người.”

“Vậy người hẳn là phải thưởng cho phu quân lợi hại một chút phải không?”

“A? người muốn làm gì? Sắc lang, đừng tới đây, đừng tới đây, đừng..... ngô ngô ngô.....”

Mã phu nghe thanh âm ái muội kia, nhớ tới trong xe là công tử gia phong thần tuấn lãng cùng thiếu niên thư hùng mỹ lệ, khuôn mặt ngăm đen hơi đỏ lên, gờ roi, tuấn mã cất vó, nhẹ nhàng chạy về hướng thành Lạc Dương.

37. Chương 36: Phiên Ngoại: Hàn Phủ Thất Tiên Nữ

Hôm nay khí trời trong xanh, khắp nơi náo nhiệt, chỉ có nhà họ Hàn ở thành đông, bị bao phủ trong một mảnh âm đạm thê lương. Từng đợt tiếng khóc thảm thiết nghe không đành lòng từ trong Hàn phủ truyền ra, người nghe thấy tinh thần hoảng loạn, lui chân bỏ chạy. Tình cảnh này, chỉ có thể dùng một câu thơ để hình dung: thiên sơn điêu phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt.* (trích bài Giang Tuyết của Liễu Tông Nguyên: *Nghìn non, bóng chim tắt/ Muôn nẻo, dấu người không* –Tương Như dịch)

Trong quán trà hàng rượu, mọi người không biết rõ tình hình đều bàn tán: Hàn gia này, chẳng lẽ là gặp bất trắc, gặp phải tai họa cực kỳ bi thảm gì rồi? Nhưng chân tướng bọn họ không thể tưởng tượng ra được chính là: Vị phu nhân xinh đẹp tháo vát của Hàn gia nổi tiếng gần xa với khả năng sinh dưỡng – Hàn phu nhân, hôm nay sinh hạ hài tử thứ bảy.

Ngoài phòng ngủ của phu phụ Hàn gia, một nam tử trung niên đang lo lắng cau mày nhưng cũng không tốn hao đến khí chất nho nhã của ông, bên cạnh là một..... đám nữ oa nhi vẽ mặt hiệu kỳ.

Sau một tiếng hét chói tai vượt ngoài khả năng nhân loại, tiếng khóc trẻ con nỉ non vang dội khiến cho nhân tình mọi người đều sáng lên. Bà đỡ đầu đầy mồ hôi mừng rỡ đẩy cửa phòng ra, hướng nam tử báo tin vui: “Chúc mừng Hàn lão gia hỉ hoạc lân nhân.”

Nam tử vui mừng nhướn đuôi lông mày, cũng không quên ứng theo lễ nghi, quay đầu phân phó hạ nhân: “Tiểu Tứ, dẫn Vương bà đi xuống lĩnh thưởng.” sau đó cũng bất chấp Vương bà rối rít cảm ơn, vội vàng đi vào phòng.

Giữa giường lớn nằm một thiếu phụ tái nhợt tiểu tụy nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người, trong lòng nàng là tiểu oa nhi vừa mới chào đời, lúc này đã ngừng khóc đang mở to đôi mắt tinh lạng vui vẻ đùa nghịch, không thấy chút mây may yếu ớt kỳ hậu sản. Nam tử tiến tới, nhẹ nhàng cầm lấy tay thiếu phụ, trong lời nói che dấu không được kích động: “Phu nhân, nàng vất vả rồi.”

Thiếu phụ chuyển mắt, đột nhiên yếu điệu ngồi dậy: “Lão gia, thật sự rất vất vả a. Bất quá cuối cùng cũng sinh ra được một nam hài, cũng thỏa mãn nguyện vọng nhiều năm của lão gia.”

Hàn Nho yêu thương khẽ hôn lên thái dương còn ướt mồ hôi của thê tử, khẽ cười nói: “Ta nghĩ, là thỏa mãn nguyện vọng nhiều năm nay của phu nhân mới đúng?”

Thiếu phụ như bị nói trúng tâm sự, hai má hơi phồng hồng, vẫn nói lại: “Ta chính là vì hương

hỏa Hàn gia, mới vất vả hết sinh lại đẻ, lão gia sao lại nói vậy chứ?”

Hàn Nho trầm thờ dài một tiếng, ôn nhu cười: “Đúng đúng đúng, vậy phu nhân muốn ta dùng cái gì để đền bù nào?” Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi cảnh bị bức ăn một đồng phương thuốc sinh con trai không rõ năng từ nơi nào cầu được.

“Đây là bốn phận của ta, cũng không cần lão gia đền bù gì. Nhưng mà....” thiếu phụ cau mày, dáng vẻ yếu ớt khiến người ta thương xót.

Quả nhiên còn có nhưng mà, trong lòng Hàn Nho thầm nghĩ: “Nhưng mà cái gì?”

“Nếu lão gia có thể đáp ứng từ nhỏ xem nó như con gái mà nuôi lớn, ta sẽ vô cùng cảm kích.” Thiếu phụ rốt cục nói ra mục đích lớn nhất.

“Này..... con vốn là nam hài, sao có thể coi như nữ hài mà nuôi nấng? Yêu cầu này của phu nhân, chỉ sợ....”

Không đợi Hàn Nho hoàn toàn nói ra lời cự tuyệt, thiếu phụ đã vội vã tiếp lời: “Lão gia, mấy ngày trước có một thần nhân báo mộng cho ta, nói chúng ta vốn mệnh trung vô tử, nếu thật sự muốn con khôn lớn, chỉ có thể xem như nữ hài mà nuôi dưỡng, vậy mới có thể tránh được kiếp nạn vận mệnh. Lão gia, chàng cũng không hy vọng con của chúng ta chết trẻ đúng không.” đôi mắt đẹp hàm lệ, đầm đìa đáng thương, ngay cả người ý chí sắt đá cũng không tránh khỏi bị đả động.

“Thật sao?” kết tóc nhiều năm, Hàn Nho quá hiểu nương tử mình, tất nhiên biết được chuyện này chẳng qua là do nàng bịa đặt lấy cớ, nhưng mà hắn từ trước đến nay yêu nhất kiều thê, nên cũng không đành lòng cự tuyệt: “Vậy như phu nhân mong muốn đi, nhưng mà đợi khi con lớn, hiểu được khác biệt nam nữ, nhất định phải khôi phục thân phận nam nhi cho nó.”

“Được được, cảm ơn lão gia.” Bộ dáng yếu ớt lúc nãy của thiếu phụ lập tức biến mất, đổi thành tươi cười vì mục đích đạt thành.

Một đám tiểu cô nương theo Hàn Nho đi vào cũng đã sớm hiểu kỳ nghiên cứu.

“Nó là tiểu đệ của chúng ta?” Hàn Tinh nhú màu nhìn tiểu hài tử trước mắt: “Bộ dạng như con khỉ nhỏ, nhảnh nhảnh.”

“Xấu.” Hàn Anh lời ít mà ý nhiều.

Hàn Oánh ôn nhu nói: “Nhị muội Tam muội, tiểu hài tử vừa mới sinh đều là như thế, về sau sẽ đẹp lên.”

“Đây là nam hài a? Giữa hai cái đùi mọc thêm một con sâu nhỏ xấu xấu nè.” Hàn Dĩnh tò mò đánh giá.

“Tuy rằng có chút xấu, cảm giác cầm lên thật ra cũng không tệ.” Hàn Quỳnh cao thấp ngất chéo một lúc lâu, cảm thấy mỹ mãn tổng kết nói.

“Nếu nương muốn nuôi dạy nó như nữ hài, chúng ta đây không phải trở thành ‘thất tiên nữ’ rồi? Hàn Dong ngáp một cái, thuận miệng nói.

Một câu nói vô tình của nàng lại khiến thiếu phụ trên giường hai mắt sáng ngời: “Không tồi không tồi, từ nay về sau các con chính là thất tiên nữ của Hàn phủ.”

Thất tiên nữ? Hàn Nho bắt đặc dĩ cười khổ, thương tiếc nhìn tiểu nhi tử của hần vừa mới sinh ra đã bị xem như đồ chơi, trẻ nhỏ tựa hồ cũng cảm nhận được tầm mắt bắt đặc dĩ của phụ thân, cái mũi nhỏ nhú lại, oa oa khóc thét lên, tựa hồ đang than khóc cho vận mệnh bi thảm sau này của mình.

Ngày hôm sau, mỹ danh Hàn phủ thất tiên nữ nhanh chóng truyền ra, đến mức khắp đầu đường cuối ngõ, mọi người đều hay biết.

38. Chương 37: Phiên Ngoại: Ta Không Phải Nữ Hài

Ta không phải nữ hài.

Một tháng trước khi trưởng nữ Hàn phủ ở thành đông cập kê, trước cửa Hàn phủ ngựa xe như nước, người lui tới nối liền không dứt, nhìn kỹ đi, đều là các vị mạnh vì gạo, bạo vì tiền, các bà mối dẻo mồm dẻo miệng đều được các gia nhờ vả, thể phải đứng thứ nhất trong đoàn người tham gia kén rể. Thịnh thoảng cũng xen lẫn vài vương tôn công tử, lại không quá tin vào người mai mối như vậy, nhất thiết phải chính mắt gặp qua mới nguyện cùng nhau tương thủ.

Trong quán trà hàng rượu đã sớm có kẻ nghị bàn, nửa là ghen tỵ: “Khí phái hàn gia thực có thể sánh bằng công chúa chọn phò mã, bọn họ dựa vào cái gì a?” Đáy lòng lại thầm nghĩ đến con gái nhà mình mà cũng nở mày nở mặt như vậy thì quả thật là chuyện khoái ý.

Nửa là hâm mộ, nhưng cũng ôm tâm tính xem diễn: “Chỉ bằng tiền tài Hần gia cũng đủ, hưởng chỉ nghe nói trưởng nữ Hần gia không chỉ tài mạo song toàn, sớm đã có thể giúp đỡ Hàn phu nhân xử lý công việc trong cửa hàng gọn gàng nề nếp, trước khi đến tuổi cập kê, đã có rất nhiều lão gia nhìn trúng, muốn để nàng làm con dâu nhà mình, hiện giờ có loại cảnh tượng này, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Vương lão à, kỳ thật nhi tử nhà ông cũng đến tuổi nên cưới vợ rồi nhi.” đột nhiên không biết là ai nhắc đến.

Người bị chỉ đích danh hơi cười khổ: “Nào dám trèo cao.” Kỳ thật cho dù là nữ tử tài mạo song toàn, nếu chỉ luận ngoại mạo tài học, nhi tử nhà mình cũng có thể xem là xứng đôi, chỉ là gia cảnh tuy không phải quá bần hàn, nhưng tuyệt không phải đại phú đại quý, nếu không biết được con trai đối với Hàn tiểu thư có tình ý, tuyệt đối sẽ không lén thỉnh bà mối đến Hàn gia hỏi cưới, nhưng mà có lẽ khả năng thành công vô cùng nhỏ.

“Nói cũng đúng.” Người hỏi cũng hiểu không có khả năng: “Bất quá các người nói xem Hàn tiểu thư rốt cục sẽ đồng ý nhà nào? Trong một tháng này đã đổi hết bà mai này đến bà mối khác, Hàn phủ hình như vẫn chưa đồng ý một ai.

“Ai biết được? Suy nghĩ của nhà có tiền chúng ta sao có thể giải thích? Chờ xem thì tốt rồi.”

—o0o—

Trong chòi nghỉ mát sau hoa viên Hàn phủ, một nam tử có chút sốt ruột đang ngồi, tóc đen hơi lộn xộn buộc ở sau đầu, trên mặt dường như tùy thời tùy chỗ đều mang theo tươi cười bốn cột, sở vật trên người đều là trân phẩm giá trị xa xỉ, đủ thấy thân phận bất phàm của chủ nhân. Hắn chính là con trai độc nhất của binh bộ thượng thư trong triều – Âu Dương Thanh.

Âu Dương Thanh nhàm chán uống Minh Tiền Long Tỉnh hảo hạng, trong lòng nhanh chóng tự hỏi: xem ra lần này cha là quyết tâm muốn ta cưới Hàn tiểu thư này, không thể giống như mấy lần trước trốn tránh được nữa. Nếu là loại con gái chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời thì cũng được, nhưng vừa nãy sở kiến vị tiểu thư xinh đẹp kia, tinh quang ngấm chứa trong ánh mắt không thể khinh thường, nếu phải cưới người khôn khéo quản lý gặt gao mình về thì thật không ổn, có thể đây chính là tính toán của lão cha hồ ly nhà mình! Tuyệt không thể để cho ông như nguyện! Bất quá người ở Hàn gia này hành sự cũng có chút quái dị, cứ nhiên đem một khách quý như ta ra đây hong gió, sau đó nói một tiếng có việc liền không thấy tăm hơi bóng dáng. Thật không hiểu đạo lý gì cả.

“Ôi, đau quá..... đau..... hu hu hu, tỷ tỷ là phôi đản....” một trận tiếng khóc vụn nhỏ đột nhiên truyền đến. Âu Dương Thanh theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy có một thân ảnh thuần trắng nho nhỏ ngã ngồi trong bụi hoa, nếu không phải đang khóc đến mức đáng thương hể hê, hẳn thật sự sẽ tưởng là hoa tinh đến phạm trần.

Hắn trong lòng hơi động, bước nhanh đi đến, cúi người xuống, ngồi xổm trước mặt tiểu nhân nhi, ôn nhu hỏi: “Người làm sao vậy?”

Tiểu nhân nhi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, hai mắt to tròn bởi vì còn đọng nước mắt nên càng có vẻ long lanh, cái mũi cao thanh tú đáng thương hít hà, miệng nhỏ nhắn đỏ au cũng theo đó đóng mở, tình cờ có thể nhìn thấy đầu lưỡi phấn nộn nộn bên trong.

Bởi vì trong thời điểm vô cùng ủy khuất hiếm khi gặp được đối tượng mình có thể trút ra hết, tiểu nhân nhi vươn hai cánh tay nhỏ nhắn người mềm mại, bày ra cho hắn xem rất nhiều vết xước nhỏ trên cánh tay trắng nõn do bị gai hoa đâm vào, mím cái miệng nhỏ nhắn, yếu ớt lên án tội ác của tỷ tỷ: “Tỷ tỷ bại hoại, kêu Tiểu Bạch đi hái hoa.... Hu hu hu.... Thiệt nhiều gai nga, Tiểu Bạch đau quá nga.”

Tuy rằng vừa nói vừa khóc thút thít không ngừng, tiểu nhân nhi rốt cục cũng diễn đạt được đầy đủ ý tứ của mình.

Âu Dương Thanh nhìn thấy mấy huyết điểm rõ ràng trên bàn tay trắng nõn kia, tâm tính trên hoa ghẹo nguyệt nhiều năm thế nhưng lại xuất hiện thương tiếc, lấy ra một mảnh lụa trắng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Tiểu Bạch: “Người tên là Tiểu Bạch sao? Là tiểu hài Hàn gia?”

Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to, gật gật đầu: “Ừ, ta là Tiểu Bạch Hàn gia.”

Âu Dương Thanh linh quang chợt lóe: “Chính là người nhỏ nhất trong thất tiên nữ Hàn phủ mà mọi người thịnh truyền?” Tiểu Bạch sau khi lau mặt sạch sẽ nhìn qua lại phần điều ngọc trác vô cùng đáng yêu, hắn nhìn thấy bất giác tim cũng rung rinh.

Tiểu Bạch nghiêng đầu, dường như có điểm không hiểu lắm, nhìn vào lại có loại vị đạo thuần khiết ngây thơ: “Tiểu Bạch không hiểu.”

“Không hiểu cũng không sao, Tiểu Bạch, người năm nay nhiều tuổi?” bản thân Âu Dương Thanh cũng không hiểu chính mình sao có thể dễ dàng động tâm như vậy, cư nhiên trong đầu đã hạ quyết định muốn có được tiểu nhân nhi này.

Tiểu Bạch cố gắng xòe ra mấy ngón tay mũm mĩm, đếm qua đếm lại một lúc lâu: “Năm tuổi, sắp sáu tuổi.”

Sáu tuổi sao? Không sao, nữ tử mười bốn đã có thể lập gia đình, chỉ cần tám năm nữa là đủ rồi. “Tiểu Bạch, ta chờ người tám năm, sau khi người lớn lên làm tân nương tử của ta được không?”

“Không thể.” Tiểu Bạch lắc lắc cái đầu nhỏ, “Ta đã đồng ý làm tân nương tử của người khác rồi.”

“Là ai?” Âu Dương Thanh quýnh lên, hướng tới ôm lấy thân thể nhỏ bé của Tiểu Bạch: “Không cần để ý đến hắn, so với hắn ta nhất định đối với người tốt hơn.”

Tiểu Bạch giãy dụa thoát ra khỏi cái ôm của hắn: “Ca ca, người buông Tiểu Bạch ra, nương nương nói, nam nữ thụ thụ bất thân, không thể ôm được.”

Trong mắt Âu Dương Thanh ngập tràn nóng nảy, hắn xưa nay muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chưa từng nghĩ rằng tới một ngày thật vất vả mở miệng cầu thân cư nhiên bị cự tuyệt hoàn toàn: “Một khi đã như vậy, ta liền phá hủy danh tiết của ngươi, sau đó sẽ chịu trách nhiệm.” Tiểu Bạch quá nhỏ, làm không được chuyện nam nữ, nhưng chỉ cần cởi hết quần áo trên người nàng, lại có người “vô tình” bắt gặp, vậy chính mình liền “không thể không” gánh vác trách nhiệm này.

Đưa tay cởi bỏ quần áo trên người Tiểu Bạch, Tiểu Bạch hiển nhiên bị dọa sợ rồi, ngơ ngác quên cả giãy dụa, mãi đến khi bị cởi sạch trơn, mới như bừng tỉnh khỏi mộng, kinh hãi kêu lên: “Ngươi..... ngươi.... Ngươi.... Đang làm gì!!!”

Không nghĩ tới cái người làm chuyện xấu kia dường như so với hắn còn chịu kinh hách lớn hơn: “Ngươi.... Ngươi..... ngươi là nam hài?” thân trên của Tiểu Bạch bằng phẳng còn có thể nói là Tiểu Bạch tuổi còn nhỏ, chưa phát dục, nhưng mà giữa hai chân xuất hiện vật thể này thì nhất định không phải là thứ có thể xuất hiện trên người nữ hài được!!!

Tiểu Bạch thừa dịp hắn ngốc lảng, luống cuống tay chân nhào người lấy quần áo, nước mắt vừa mới ngưng lại ào ào chảy xuống: “Ca ca cũng là phơi đản.... ca ca khi dễ Tiểu Bạch..... Tiểu Bạch không phải nam hài mà!”

Âu Dương Thanh cũng có chút xúc động muốn khóc: “Ngươi rõ ràng chính là nam hài a.” Hắn cũng không muốn đầu a, nhưng mà sự thật rành rành thế này, làm sao phủ nhận?

“Nam hài vì sao lại mặc quần áo thể này được.” Tiểu Bạch chỉ chỉ vào y phục trên người mình, tuy rằng hỗn độn vô cùng nhưng vẫn có thể dễ dàng nhìn ra là y vật nữ trang.

“Ta làm sao biết nhà các ngươi lại có loại sở thích này!” Âu Dương Thanh thật muốn điên cuồng la hét, người đầu tiên hắn yêu cư nhiên là một tiểu nam hài, hắn từ trước đến nay đều không có đoạn tụ chi phúc, trời a, hắn muốn điên rồi!

“Ca ca ngươi thật khẳng định ta là nam hài sao?” Tiểu Bạch mở to mắt, còn thật sự nghiêm túc hỏi.

“Ta khẳng định, ta vô cùng khẳng định.” Âu Dương Thanh không thể ngừng lăm râm thành tiếng, này rốt cục là đang đùa giỡn gì với hắn, hơn nữa ngay cả khi biết tiểu hài tử này là nam hài, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, hắn cư nhiên vẫn nhìn không được mà có cảm giác động tâm, thật sự là gặp quỷ!

Tiểu Bạch thần sắc đại biến, lạch bà lạch bạch như chú vịt con chạy về hướng đại sảnh, cuối cùng cũng không ngoảnh lại nhìn nam tử phiền muộn phía sau sống chết ra sao.

-o0o-

“Tiểu Bạch, làm sao vậy?” Hàn Nho nhìn thấy ái tử y phục không chỉnh tề, thở hổn hển chạy tới, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

“Nường..... nường.....” Tiểu Bạch thật vất vả hổn hển thuận hơi “Tiểu Bạch là nam hài sao?”

Phụ nhân vốn trấn định tự nhiên cũng biến sắc, sắp thốt ra lời phủ định thì nhìn thấy ánh mắt không tán đồng của trượng phụ, lời đến bên miệng cũng đành nuốt vào, gượng cười: “Tiểu Bạch, sao hôm nay lại đột nhiên nghĩ đến hỏi vấn đề này? Trước kia con chưa từng hỏi qua a?”

“Nường, nường, người nói cho Tiểu Bạch a.” trong mắt Tiểu Bạch khẩn thiết không thôi, nếu không phải nường cùng tỷ tỷ luôn thích khi dễ hắn, hắn cũng sẽ không cảm thấy lời nói của ca ca kỳ quái kia là sự thật.

“Phụ nhân...” Hàn Nho thản nhiên gọi, ngữ khí trong đó hai người đều rất sáng tỏ.

Phụ nhân cắn răng một cái, nhớ tới ước định năm kia, nói cái gì chờ sau khi Tiểu Bạch sáng tỏ nam nữ khác biệt, sẽ khôi phục thân phận nam nhi của nó, nếu biết nhanh như vậy Tiểu Bạch đã thông suốt, còn lâu mới đồng ý. “Đúng vậy, Tiểu Bạch là nam hài a. Có vấn đề gì sao?”

Trên khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bạch đều là biểu tình chịu đả kích: “Nhưng mà Tiểu Bạch không biết là Tiểu Bạch không phải nữ hài a.”

“Làm sao lại có thể không biết được?” Phụ nhân giả bộ như không hiểu: “Chúng ta có ai nói với Tiểu Bạch là Tiểu Bạch không phải nam hài sao?”

Cái đầu nhỏ của Tiểu Bạch cố gắng suy nghĩ a suy nghĩ: “Không.....có....., nhưng mà.... Nường cho con mặc quần áo giống như của nữ hài a.”

“Nga, cái đó a, là bởi vì việc chi tiêu buôn bán của chúng ta không tốt lắm, hài tử lại đông, chi tiêu nhiều, cho nên đành phải đem y phục cũ của các tỷ tỷ con sửa nhỏ lại cho con mặc. Tiểu Bạch, tuy rằng con còn nhỏ, nhưng cũng nên thể hội một chút gian khổ của người làm cha mẹ, thông cảm cho mẫu thân một chút nha.” Phụ nhân nói mà mặt không đỏ, khí không suyễn, tựa như đó là sự thật, cũng vờ như không thấy tầm mắt phụ quân bên cạnh phóng qua.

“Nga, là như thế a.” Tiểu Bạch ngoan ngoãn gật đầu, nguyên lai là quần áo cũ của các tỷ tỷ a, nhưng mà nhìn cũng rất mới mà. Bất quá nường nói cũ thì chính là cũ đi. “Vậy Tiểu Bạch không phải nữ hài?”

“Không....phải” phụ nhân không cam lòng đáp, có chút bó tay.

Hàn Nho ôn nhu cười: “Tiểu Bạch là nam hài nga, đợi lát nữa phụ thân kêu người đưa y phục nam hài cho Tiểu Bạch mặc.”

“Nhưng mà quần áo mới chắc là mắc lắm, Tiểu Bạch vẫn mặc quần áo cũ là được rồi.” Tiểu Bạch lắc lắc đầu nhỏ, bộ dáng đáng yêu khiến người trù mến.

Hàn Nho thương tiếc cười nói: “Tiểu Bạch ngoan, đem quần áo của phụ thân sửa nhỏ lại cho Tiểu Bạch mặc không phải là được rồi sao? Tiểu Bạch là nam hài, cũng không thể mặc quần áo của tỷ tỷ mãi được.”

Trên mặt Tiểu Bạch lộ ra tươi cười thật lớn, một chút cũng không tự hỏi vấn đề vì sao trước kia có thể mặc sau này lại không thể mặc, cao hứng nói “Ân, cảm ơn phụ thân, Tiểu Bạch muốn đi nói cho mọi người biết Tiểu Bạch không phải nữ hài, Tiểu Bạch là nam hài!”

Thân mình nhỏ nhắn như bị kích động chạy vội ra ngoài. Không nghe thấy tiếng thở dài của Hàn Nho: Kỳ thật, Tiểu Bạch, đây là một bí mật, trừ con ra toàn bộ hạ nhân trong phủ đều biết hết.

-o0o-

Sau bụi cây ở hoa viên, đột nhiên truyền đến mấy giọng nói thì thầm: “Không ngờ tới tên kia cư nhiên dám động thủ. Thật tức chết ta.” ánh mắt hung ác trừng trừng nhìn một gã nam tử ngây ngốc trong hoa viên, hận không thể đem hắn lột da lột xương.

Một giọng nói dịu dàng thở dài: “Vốn tưởng rằng chỉ là một sắc lang bình thường, không nghĩ tới..... ai....” Một tiếng thở dài, ý tứ uyển chuyển vô hạn.

“Thất sách.” Âm điệu lạnh lùng rất đặc sắc..

“Đúng vậy đúng vậy, tiền vốn hắn ăn vụng đậu hủ của Tiểu Bạch còn chưa tính.” Giọng nói thanh thúy như chuông bạc, rất than vãn.

“Nhìn cặp móng vuốt của hắn lúc cỡi y phục của Tiểu Bạch, còn không cần thận bóp ra mấy dấu hồng hồng, thật sự là làm cho ta không thể tha thứ.” Đó chỉ có nàng mới được bóp thôi.

“Sớm biết làm như vậy sẽ khiến Tiểu Bạch hiểu được bản thân là nam hài, không làm thì tốt rồi.” tiếng ngập dài biểu hiện vài phần thờ ơ của chủ nhân.

“Người như vậy đại tỷ tuyệt đối đừng gả cho hắn.”

“Yên tâm, trong lòng ta sớm đã có người.”

“Là ai là ai?”

“Đến lúc đó các muội sẽ tự biết...” thanh âm xa dần, cuối cùng không thể nghe thấy.

Nghe nói, kinh thành đệ nhất soái ca mê đảo vô số khuê nữ – Âu Dương Thanh từ sau khi đến Hàn phủ cầu thân thất bại, cuối cùng bị mắc bệnh tương tư, cả ngày chỉ lầm bầm “Bạch... Bạch...” mọi người phỏng đoán, hẳn nhất định tương tư thành cuồng, biến thành bạch si rồi? Nghiễm nhiên trở thành kinh thành đệ nhất “ngốc” ca.

Lại nghe nói, trưởng nữ Hàn gia Hàn Oánh sau khi cự tuyệt lời cầu thân của chúng vương công quý trụ, ba tháng sau, gả cho tiểu hộ họ Vương cùng thành, sau hôn sự phu thê hòa thuận, loan phương hòa minh.

39. Chương 38: Phiên Ngoại Chi Giác Mộng Vĩ Đại Của Tiểu Bạch

Ban ngày ban mặt, lạnh lạnh càn khôn, sau hoa viên Tề gia có hai bóng đen lén lút trốn sau hòn non bộ, lấp ló đầu dò xét xung quanh, nếu không phải là một thiếu niên diện mạo tuấn tú khó phân nam nữ, cùng một đứa bé khả ái tinh ranh, hành vi này, nhìn thế nào cũng giống như phường đầu trộm đuôi cướp.

Tiểu Vũ bắt đắc dĩ kéo kéo vạt áo của Tiểu Bạch đang hưng phấn vô cùng phía trước: “Tiểu Bạch, ngươi thật sự muốn đi?”

Tiểu Bạch nắm chặt hai quyền, phóng ra ánh sáng hy vọng hừng hực: “Đương nhiên muốn đi! Thật khó có được hôm nay cha ngươi bận bịu chiêu đãi khách nhân, không có thời gian quản lý ta, ta làm sao có thể không nắm chắc cơ hội tốt này chứ?”

“Nhưng mà...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ tràn ngập do dự: “Nếu như bị phụ thân biết được, phiền toái lớn đó.”

“Không sợ.” dù có bao nhiêu băn khoăn cũng không đánh tan được quyết tâm của Tiểu Bạch: “Hắn bận đến sứt đầu mẻ trán, không còn lòng dạ gì để ý đến chúng ta đâu.”

Làm sao có thể? Trong cảm nhận của phụ thân, có thể nói không có chuyện gì là quan trọng hơn Tiểu Bạch, sợ là sợ, sự tình bại lộ, xúi quẩy không phải Tiểu Bạch, mà là người vô tội như nó đáng thương mắc vạ thôi. Tiểu Vũ triển khai tươi cười vô tội: “Tiểu Bạch, ngươi xem tuổi ta còn nhỏ, ngươi sao lại nhẫn tâm dẫn ta đến loại địa phương đó? Sẽ đầu độc tâm hồn non nớt hồn nhiên của ta.”

Tiểu Bạch suy sụp cúi đầu: “Tiểu Vũ, ngươi đừng bỏ lại một mình ta mà, ta lần đầu tiên đi đến chỗ đó — ”

“Chúng ta đều không đi thì tốt rồi.” Tiểu Vũ thuận tiện dẫn bé hươu con lắm đường Tiểu Bạch này quay về chính đạo.

“Làm sao có thể!” Tiểu Bạch lớn tiếng kêu lên: “Ta lớn như vậy chưa từng đi qua, hôm nay nhất định phải đi.”

“Dù sao người đi cũng chỉ có thể nhìn không thể ăn, vậy đi làm cái gì a?” đôi môi hồng nhuận của Tiểu Vũ phun ra một câu đâm trúng tim đen, khiến cho Tiểu Bạch trong nháy mắt mặt không còn hột máu.

“Ta mặc kệ, không thể ăn nhìn xem cũng được! Ta lớn như vậy mà chưa từng đi qua thanh lâu, nói ra thật mất mặt, đều là cái tên Tề Nghiêm kia, mỗi lần ta nhắc tới muốn đi thanh lâu hần đều..... hần đều...” khi đề cập đến Tề Nghiêm vì ngăn chặn ý niệm trong đầu hần mà áp dụng thủ đoạn, hần không khỏi đỏ mặt: “Dù sao, đây là giấc mộng vĩ đại của ta, lần này nhất định phải đạt thành!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ cũng phiếm một màu hồng hồng kỳ dị, phụ thân cũng thật là, mỗi lần làm việc đóng cửa kín lại không được sao? Cũng không ngấm lại nếu lỡ như đứa con thuần khiết đáng yêu này “không cẩn thận” nghe được loại tiếng động đó, sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt gì.

“Chúng ta không cần mặc loại y phục này được không?” Tiểu Vũ chán ghét liếc nhìn y phục đen thui trên người mình, giữa ban ngày ban mặt mặc y phục dạ hành, thật sự không phải quái dị bình thường, quả nhiên là chỉ có Tiểu Bạch mới có thể nghĩ ra được phương pháp này. Hơn nữa cứ nhiên còn có loại giấc mộng vĩ đại kiểu này, ai, hần thiệt là hết chỗ nói.

“Vì sao? Tiểu Vũ, người không biết nhìn thế này rất tuần tú sao? Ta nghe gia gia kể chuyện nói, đại hiệp hành tẩu giang hồ đều thích mặc y phục dạ hành, hơn nữa như vậy cũng tiện cho chúng ta chuồn ra khỏi đây a.” Tiểu Bạch kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Tiểu Vũ, trong mắt tràn ngập khó hiểu.

Đại hiệp? Hái hoa tặc thì có. Hơn nữa loại y phục dạ hành này, tên cũng như nghĩa là dùng để mặc vào buổi tối, bây giờ giữa ban ngày lôi ra mặc, không những bất tiện, ngược lại càng dễ gây chú ý. Tiểu Vũ hai mắt vụt sáng, cuối cùng một lần nữa nỗ lực thuyết phục Tiểu Bạch: “Nhưng mà Tiểu Bạch, mặc như vậy làm sao đi thanh lâu?”

“Tiểu Vũ lo lắng chuyện này a, yên tâm yên tâm, ta chính là người lớn nga, đương nhiên chuyện gì cũng đã sắp xếp tốt lắm, người xem người xem, ta đã sớm chuẩn bị quần áo để thay, chỉ cần chuồn ra khỏi Tề phủ chúng ta có thể tìm một chỗ thay đồ sau đó thì đi. Tiểu Vũ là trẻ nhỏ, không cần bận tâm lo nghĩ quá nhiều.” Tiểu Bạch đắc ý đào dạt chỉ vào tay nải lớn trên vai, khoe ra bản thân đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi.

Quên đi quên đi, Tiểu Bạch cao hứng là tốt rồi. Tiểu Vũ trong lòng thở dài một tiếng, rốt cục cũng bỏ đi chuyện cùng Tiểu Bạch giảng lý, cùng loại người lớn như Tiểu Bạch nói phải trái kiểu nào cũng không thông được đâu, nó nên sớm hiểu được.

“Hai người các người ăn mặc như vậy là chuẩn bị đi đâu a?” giọng nói lạnh lùng ẩn hàm uy nghiêm truyền vào trong tai hai người đang chuẩn bị xuất phát.

Thân thể hai người chấn động, chậm rãi quay đầu lại, lọt vào trong tầm mắt chính là Tề Nghiêm, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ như gọt giữa ẩn ngấm nộ khí. Không biết đã đến đây bao lâu, cũng không biết đã nghe thấy bao nhiêu rồi.

Tiểu Bạch giật mình, lập tức thay bằng khuôn mặt tươi cười từ từ đi đến bên cạnh Tề Nghiêm: “Ta thấy trong khoảng thời gian này người bận rộn như vậy, thân thể lại không khỏe. cho nên muốn đi đến miếu cầu phúc cho người và Tiểu Vũ, để cho lão tiên gia phù hộ các người.”

“Cầu phúc? Mặc như vậy đi cầu phúc?” Tề Nghiêm thản nhiên nói xong, bỏ qua thái độ không tin tưởng, ánh mắt nhìn Tiểu Bạch vẫn ôn nhu như nước hồ thu. “Tiểu Vũ, con nói, các con chuẩn bị đi đâu?”

Phụ thân thật sự là trọng sắc khinh tử, trừng mắt nhìn nó so với nhìn Tiểu Bạch đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần, Tiểu Vũ trong lòng ai oán cảm thán. Nhu thuận mỉm cười, một lòng phục thiện trả lời: “Tiểu Bạch nói muốn dẫn con đi đến nơi yên hoa mở mang tri thức, nhưng mà Tiểu Vũ rất ngốc, cũng không biết nơi yên hoa là chỗ nào, nghĩ nhất định là nơi bắn pháo hoa, cho nên mới vui vẻ cùng Tiểu Bạch đi chơi.”

“Tiểu Vũ!” Tiểu Bạch kêu lên sợ hãi, không thể tin được Tiểu Vũ cư nhiên bán đứng hắn.

“Thật vậy sao?” Tề Nghiêm cũng mỉm cười nói: “Tiểu Vũ rất ngoan a. Phụ thân rất hài lòng.”

“Ân ân, Tiểu Vũ đương nhiên rất ngoan.” Cái đầu nho nhỏ gật nhẹ, tươi cười vô tội đáng yêu làm cho ai nhìn thấy cũng sẽ tin tưởng đây thật sự là một tiểu hài tử nhu thuận hiểu chuyện.

Tề Nghiêm cười sâu xa khó hiểu: “Đúng rồi, Trần lão gia vừa nãy tới chơi, trước khi ra về có nhắc muốn Tiểu Vũ có rãnh thì qua Trần gia làm khách nga.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đã tái xanh, Tiểu Vũ gượng cười: “Phụ thân thân yêu đương nhiên sẽ không đáp ứng rồi, phải không?” ánh mắt thật to nhấp nháy lấp lánh làm cho người ta chỉ hận không thể ôm vào trong lòng hảo hảo thương yêu. Nếu là người bình thường, chỉ sợ vô luận nó nói cái gì, cũng sẽ không nghĩ ngợi mà đồng ý.

Đáng tiếc Tề Nghiêm không phải người bình thường, hắn mỉm cười nói: “Tiểu Vũ ngoan như vậy, làm sao có thể để phụ thân thân yêu này khó xử được chứ? Tiểu Vũ nhất định sẽ ngoan ngoãn đi làm khách đúng không?”

“..... Đúng.....” sau một lúc lâu, Tiểu Vũ cuối cùng cũng phun ra một chữ này. Cực độ hối

hận bản thân vì sao không chuồn đi trước khi Tề Nghiêm đến, vô duyên vô cớ rước lấy phiền toái lớn vào thân.

“Tiểu Bạch, kể tiếp chúng ta đi vào phòng tiếp tục nghiên cứu giấc mộng của người được không?” Tề Nghiêm dời đối tượng, khéo miệng nổi lên tươi cười quý dị, Tiểu Bạch nhìn thấy mà sợ hãi trong lòng.

“Không muốn, không muốn, ta không muốn quay về phòng với người.... A! Người muốn làm gì!!!!.... Sắc lang, người bỏ ta xuống đi!!!” Tiểu Bạch hỗn hển gào thét, đánh vào cánh tay nam tử đang bế ngang lấy hấn, lại không biết về điểm khoa chân múa tay này của hấn, giúp Tề Nghiêm gãi ngứa còn sợ chưa đủ lực, vì thế cuối cùng vẫn bị Tề Nghiêm ung dung ôm vào trong phòng ngủ mà không lâu sau sẽ truyền ra tiếng vang kỳ quái nào đó.

Giấc mộng vĩ đại này của Tiểu Bạch, đến tận cùng đến khi nào mới có thể thực hiện đây?

Ừ, để nói sao vậy.

40. Chương 39: Phiên Ngoại: Mừng Thọ

Từ sau khi con gái nhỏ nhất xuất giá, đã một thời gian rất lâu Hàn phủ không tổ chức hỉ sự hôm nay bỗng giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi thường. Thương nhân quý trụ, giang hồ hào khách từ bốn phương tám hướng tập hợp về, đều chỉ vì chúc mừng đại thọ năm mươi của lão gia Hàn phủ Hàn Nho. Hàn gia tuy không phải hào môn, thái độ làm người của Hàn Nho lại rất được mọi người khen ngợi, chỉ cần nhìn vào khách khứa, cũng liền biết được thiện duyên của họ.

So với sự huyên náo phi thường yến tiệc linh đình ở tiền đình, hậu viện bởi vì tất cả hạ nhân đều tắt bật làm việc ở tiền đình mà có vẻ lãnh lãnh thanh thanh, không có nhân khí.

Mà trong phòng ngủ ở nơi hẻo lánh nhất của hậu viện, lại đột nhiên truyền ra một thanh âm cực không hài hòa với không khí ngày lành này.

“Cứu.... mạng.... a....., cứu..... mạng.... a....” giọng nói khàn khàn bởi vì kêu gào quá mức mà thành, đã có vẻ hữu khí vô lực nhưng vẫn không ngừng kêu cứu. “Tề..... Nghiêm....., người nếu..... không đến..... cứu ta, ta sẽ..... bị người..... tra tấn..... đến chết.”

Nền đồ điểm điểm, huân hương lượn lờ. Trong phòng màn gấm chắn thêu, châu liêm nghuyễn trướng.

Chỉ tiếc người nằm ở trên giường lại không hề có nửa điểm thoải mái, khuôn mặt đáng yêu thanh tú tràn ngập phần nộ cùng bất đắc dĩ. Thân thể vốn bị chắn thêu bao lấy bởi vì hấn giãy dụa đã trượt xuống ngang eo, lộ ra khuôn ngực trắng nõn, hơn nữa mơ hồ có thể thấy được trong chăn vài chỗ bị cột dây thừng. Hai tay bị dây thừng trói lên trước ngực, mà nhìn hấn ở trên giường lăn trái ngã phải nhưng không có

cách nào cử động bình thường liền có thể nhận ra hai chân hần cũng bị người đồng dạng trói chặt.

Hần dường như đã muốn ngừng giây dựa, đột nhiên rùng mình, toàn thân run rẩy: “Lạnh cóng, sớm biết như thế, lúc đầu đã không đá chặn ra rồi.”

Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một trận tiếng cười thanh thúy như chuông bạc: “Vừa rồi kêu người ngoan ngoãn một chút, ai biểu người ko nghe, đáng đời!” trong giọng nói không hề có chút gì gọi là đồng cảm thương hại, thuần túy chính là vui sướng khi người gặp họa.

“Tiểu Bạch, người nhẫn nại xịu đi, chờ một lát nữa thôi nga.” Ngữ khí luôn là ôn nhu thành thực như vậy, không phải người hiểu rõ nàng tuyệt đối sẽ không ngờ tới nàng chính là một tiểu diện hồ li.

Người đáng thương trên giường kia trần như nhộng chỉ kém chưa bị trói thành đòn bánh tét – Hàn Bạch nghe vậy chẳng những không thể an tâm, ngược lại càng thêm hãi hùng. Một lát nữa thôi? Cái gì mà một lát nữa thôi? Hiện tại đã bị chính thê thảm thế này, sau một lát nữa, chính mình sẽ biến thành bộ dáng gì nữa? Không được, người phải tự cứu mình, * nhân tất tự cứu, nhi hậu nhân cứu chi. Chờ Tề Nghiêm tới cứu không biết đến năm nào tháng nào, vẫn là dựa vào chính bản thân thì hơn.

Ý vừa quyết, Tiểu Bạch đột nhiên dùng hết sức cố gắng hét to mặc cho cái cổ họng khàn khàn của hần: “Ta muốn uống nước, ta sắp chết khát rồi.”

“Không được.” Lời ít mà ý nhiều, quả thực ngay cả nửa chữ dư thừa cũng không có.

“Tiểu Bạch, không cho người uống nước mà muốn tốt cho người thôi, lỡ như uống nhiều phải đi vệ sinh, phiền toái lắm.”

Tiểu Bạch hận không thể cắn chết hết cái đám nhàn rồi vô sự ở ngoài cửa kia, không ra tiền thính giúp đỡ đón tiếp khách nhân ngược lại tình nguyện trốn ở đây châm chọc hần, nếu sợ phiền toái như vậy, sao còn muốn bắt ta làm ra thành thế này!

Hít sâu một hơi, Tiểu Bạch cố nén xuống tâm tình tức giận: “Ta bây giờ muốn đi vệ sinh, các tỷ mau đến cởi trói cho ta!”

Phản ứng ngoài cửa chỉ là cười nhạt: “Người lừa ai?”

“Ta nói thật mà!” Tiểu Bạch quá mức kích động cố ý cường điệu ngữ khí để tăng phần đáng tin, thế cho nên bị sặc thành tiếng.

“Thật sự là thật?” Ngoài cửa bắt đầu bán tín bán nghi.

“Đúng vậy! Ta sắp không nhịn được rồi!”

“Như vậy a.” giọng nói ngoài cửa tựa hồ đang cân nhắc.

Tiểu Bạch đang âm thầm đắc ý, lại bị câu nói tiếp theo chọc cho giận sôi lên: “Nếu thật sự nhịn không được nữa, vậy ngươi cứ giải quyết luôn trên giường đi, chúng ta không ngại đâu.”

Trong lòng Tiểu Bạch gào thét lộ vẻ bất lực: Cho dù các ngươi không ngại, nhưng mà chính ta cũng sẽ để ý được không.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận xôn xao rất nhỏ, cho dù âm điệu đã hết sức dè dặt nhưng vẫn không che giấu được hưng phấn của các nàng: “Đến rồi, đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi.”

Tiểu Bạch trên giường như bị vây quanh bởi cường địch, toàn thân tóc gáy dựng thẳng, này đến rồi, tốt cùng là cái gì đến a?

====

Tiểu Bạch nhanh chóng ngẫm nghĩ, suy tư về thứ mình sợ hãi nhất có năng lực làm cho đám nữ nhân kia hưng phấn đến mức như vậy rốt cục là cái gì. Chỉ tiếc không đợi hắn sắp xếp đầu mối, một tiếng “Chi nha” nho nhỏ vang lên, cửa gỗ khắc hoa đã vô tình bị đẩy ra.

Tiểu Bạch nín thở tĩnh khí, hai mắt trừng lớn đèn lồng, trong lòng run sợ nhìn chằm chằm cánh cửa.

Trùng.....

Trùng a trùng.....

Trùng a trùng a trùng....

Trùng đến khi hắn nhịn không nổi nữa phải chớp chớp mắt, không biết từ nơi nào đột nhiên vang lên tiếng nói chuyện, như xa như gần, tự nam tự nữ, rồi lại hoàn toàn không nghe rõ lắm rốt cục là nói cái gì.

Mà trong phòng ngoại trừ hắn ra, vẫn không một bóng người, chỉ có cửa gỗ nửa mở chứng minh nó quả thật bị đẩy ra, gió nhẹ lùa qua cửa khiến cho ánh nến hơi lay động, tăng thêm mấy phần không khí quỷ dị.

Hai mắt Tiểu Bạch càng mở càng tròn, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra rốt cục là thứ gì rồi.

Ngay sau đó, một giọng nói khàn khàn như tiếng chiêng vỡ thảm thiết thét lên: “Cứu mạng a, cứu mạng a, có quỷ a, Tề Nghiêm ngươi nếu không đến ta sẽ bị quỷ ăn luôn!!!!!!”

“Quý đại gia, ta vừa gầy vừa khô, một chút cũng không ngon đâu!” Tiểu Bạch nhắm chặt hai mắt, khàn giọng gào thét: “Ồ bên ngoài phòng có 6 con hồ ly vừa trắng trẻo lại béo tốt, các nàng so với ta ăn ngon hơn nhiều lắm!!!”

Một tiếng cười khê quen thuộc bỗng dưng vang lên bên tai hắn, đồng thời hơn phân nữa cảnh xuân bị lộ ra kia cũng được chặn kéo lên che lại thật cẩn thận.

Tiểu Bạch sửng sốt trong lòng, thử hỏi: “Tề Nghiêm?”

“Tiểu ngu ngốc, đương nhiên là ta.” quả nhiên bên tai truyền đến chính là giọng nói mang nửa điểm sủng nịch nửa điểm bất đắc dĩ của Tề Nghiêm.

Tiểu Bạch len lén mở một con mắt, ánh vào tầm mắt đúng là khuôn mặt tươi cười ôn nhu của Tề Nghiêm. Trong lòng nhất thời bình tĩnh, giây dựa muốn đứng dậy ôm lấy Tề Nghiêm, lại quên mất chính mình đang trong tình trạng bị trói chặt, mắt thẳng bằng, thẳng tắp hướng dưới giường nhào tới. May mà Tề Nghiêm ở chung với hắn đã lâu, sớm luyện ra một thân công phu gặp nguy không loạn bất cứ lúc nào cũng có thể xử lý tình huống đột phát, cuối cùng trước khi hắn tiếp xúc thân mật với mặt đất, đưa tay chặt chẽ ôm hắn vào lòng.

Tề Nghiêm ôm lấy Tiểu Bạch ngồi xuống bên giường, cẩn thận cởi bỏ dây thừng trên tay hắn. Ủy khuất, phần nộ, sợ hãi trước đó nhất thời toàn bộ dâng lên, Tiểu Bạch hít hít cái mũi, nhịn xuống nước mắt sắp sửa tràn ra: “Người gì chứ đẩy cửa ra mà không tiến vào, cố ý làm ta sợ a!”

Tề Nghiêm giúp Tiểu Bạch xoa xoa cổ tay vì bị trói hồi lâu mà trở nên tê cứng, khê thở dài: “Ta chỉ là vừa đẩy cửa liền phát hiện các tỷ tỷ người trốn dưới cửa sổ, cho nên thỉnh các nàng rời đi. Hóa ra kinh hỉ đặc biệt mà Hàn phu nhân nói chính là việc này, sớm biết như thế, lúc ấy vô luận thế nào cũng không nên đáp ứng cho người về.”

“Tốt xấu gì cũng là đại thọ năm mươi của phụ thân, ta làm sao có thể không trở về được. Ta vốn định lên vào chúc thọ phụ thân xong thì chuẩn đi, không ngờ chưa kịp mở miệng liền....”

“Bị mẫu thân người bắt được?”

“Ân.” Tiểu Bạch không cam lòng gật đầu. Đầu chỉ bắt được là xong, căn bản là bày bố thiên la địa võng, làm cho hắn dù có mọc cánh cũng không trốn được, toàn mạng tiến vào mà không toàn mạng thoát ra. Bây giờ nghĩ kỹ, không chừng ngay từ đầu tổ chức thọ yến này đều chỉ là một ván cờ muốn dẫn hắn vào tròng mà thôi! “Đúng rồi, vừa rồi tỷ tỷ các nàng nói gì với người vậy?”

Sắc mặt Tề Nghiêm đột nhiên trở nên có chút cổ quái: “Các nàng nói là tuân theo lời hứa lúc trước, đem người rửa sạch đưa đến giường của ta, hy vọng ta hưởng dụng xong xuôi sẽ đưa chút sính lễ quá môn.”

“Hưởng dụng?” Tiểu Bạch nhất thời phát cáu: “Các nàng xem ta như điểm tâm a! Ta biết trước đây đùa giỡn các nàng, các nàng nhất định là không cam tâm! Cả đám nữ nhân này rảnh rồi không có việc gì làm

chỉ toàn nghĩ cách chỉnh ta thế nào thôi!!!”

“Như vậy cũng không hẳn không phải chuyện tốt.” Tề Nghiêm cười nói: “Ít nhất sau này người muốn về nhà cũng sẽ không phải lén lút như vậy nữa.”

“Tuy nói vậy, nhưng mà.....” Tiểu Bạch tức giận khó vơi, nghĩ nghĩ một hồi cũng từ bỏ: “Quên đi, cùng đám nữ hồ ly kia tính kế tính tới tính lui, ta nhất định sẽ chết sớm vài năm..... Tề Nghiêm, người làm gì?!”

Một tay đang vén chăn, Tề Nghiêm lộ ra tươi cười mê người: “Ta phải giúp người cởi dây thừng trên chân a.”

“Không cần..... không cần đâu.” Tiểu Bạch đột nhiên kích động, dùng sức đè chặn lại: “Để ta tự cởi là được rồi.”

Tề Nghiêm hơi nhú mày: “Tiểu Bạch, người sẽ không vì mình không bận quần áo mà thẹn thùng chứ?”

Hai má Tiểu Bạch nháy mắt đỏ bừng: “Đương nhiên..... đương nhiên, người cho là ai cũng da mặt dày giống như người a!”

“Nhưng mà từng bộ vị trên người người ta đều đã quen thuộc như thế, người còn thẹn thùng cái gì chứ?” Ánh mắt Tề Nghiêm lưu chuyển ở trên ngực Tiểu Bạch, cũng chậm chậm đi xuống, ánh mắt dần dần trở nên nóng cháy, không khí tựa hồ càng thêm ái muội.

“Sắc lang!” Tiểu Bạch hai tai đều đã ửng hồng: “Không giống nhau, hiện tại cũng không phải thời điểm kia, ta sẽ cảm thấy rất kỳ quái a!”

“Phải không?” ánh mắt Tề Nghiêm càng phát ra nguy hiểm: “Kỳ quái, là kỳ quái chỗ nào? Chỗ này phải không?” Vừa nói, tay hắn đã không biết từ lúc nào đã chui vào trong chăn, thuần thục xoa lấy nơi non mềm giữa hai chân Tiểu Bạch, đối lấy là một tiếng rên khê không không chế được.

“Đại..... đại..... sắc.....” theo động tác Tề Nghiêm, giọng của Tiểu Bạch cũng ngày càng nức nở, không biết là xấu hổ hay buồn bực, đuôi mày khóe mắt đều là xuân ý làm say lòng người: “Giúp..... giúp.....”

Tề Nghiêm yêu thương hôn lên môi Tiểu Bạch: “Giúp cái gì?”

“Giúp..... ta cởi..... dây thừng.....”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người cởi bỏ.” Tề Nghiêm cười khê: “Bất quá, đêm còn rất dài, cho nên, chúng ta có thể từ từ.”

Tiểu Bạch ánh mắt mê man, không ngừng thở dốc, sớm không nói nổi lời phản đối.

Mà khi Tiểu Bạch rốt cục nhớ tới rốt cục vì sao hắn lại trải qua nhiều chuyện vất vả như vậy, đã là chuyện thật lâu sau này.

=== TOÀN VĂN HOÀN ===

41. Chương 40: Phiên Ngoại: Ta Không Phải Bánh Bao

“Tỷ tỷ, khi nào thì mới xong, ta buồn ngủ quá à.” Giọng nói non nớt truyền đạt trọn vẹn cơn buồn ngủ cùng không kiên nhẫn của chủ nhân, bàn tay nhỏ mũm mĩm ra sức xoa đôi mắt to ngập nước của mình, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận trề ra đến mức có thể treo lên đó một cái bình dầu.

“Nhấn nài chút xíu nữa, sắp xong rồi.” Hàn Oánh thuận thực trấn an Tiểu Bạch đang gấp ghế ranh giới bạo phát.

“Ngủ ngủ ngủ, cả ngày chỉ muốn ngủ, vừa mới rời giường mà bây giờ lại muốn ngủ, vốn đã béo như thế này, cứ tiếp tục ngủ nữa không chừng người sẽ biến thành một con heo nhỏ béo ú.” Hàn Tinh một tay chống nạnh, một tay chỉ vào chóp mũi Tiểu Bạch, khí thế bức người, miễn cưỡng đè ép xuống than phiền của Tiểu Bạch; “Chúng ta mỗi ngày mất nhiều thời gian như vậy trang điểm cho người, còn không phải vì muốn tốt cho người sao? Còn nữa, đừng trề môi, cẩn thận ta đập bẹp cái miệng của người luôn.”

“Không trề thì không trề, hung dữ như vậy làm gì? Nói người ta giống heo, bản thân người cũng giống cái ăm trà.” Tiểu Bạch ủy khuất than thở, nhưng vẫn ngoan ngoãn thu lại cái miệng nhỏ nhắn đang trề ra.

“Người nói cái gì?” Hàn Tinh nhướng mày liễu, điệu bộ như muốn đem Tiểu Bạch nuốt sống vào bụng.

“.....” Tiểu Bạch ngay cả nói cũng không dám, chỉ biết cứng nhắc lắc lắc đầu.

“Tiểu Tinh, đừng chọc nó nữa, Tiểu Bạch, tốt lắm, xong rồi đó.” Hàn Oánh ôn nhu ngăn lại Tam muội nghiện trêu chọc Tiểu Bạch. Nếu khiến cho Tiểu Bạch sinh ra tâm lý nghịch phản quá sớm, sau này nhất định sẽ thiếu đi rất nhiều lạc thú.

“Nhìn gương xem, thế nào?” Hàn Oánh vừa lòng ngắm nhìn kiệt tác của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại tưởng như có thể bóp chảy ra nước là một đôi mắt sáng lấp lánh như sao trời, cái mũi nhỏ nhắn cao thẳng đáng yêu đến mức làm cho người ta muốn niết một phen, trên áo ngắn mới may được viền một tầng lông ngân hồ trắng như tuyết, càng làm tôn

thêm môi hồng răng trắng.

“Ân, ta đi cho phụ thân nhìn xem.” Phụ thân nhất định sẽ khen mình rất đáng yêu. Tiểu Bạch vui vẻ nghĩ.

“Phụ thân, phụ thân.....” thanh âm non nớt từ xa càng tiến gần, Hàn Nho ngược mắt nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy Tiểu Bạch ăn mặc như một búp bê tuyết xuất hiện trước cửa phòng, vì chạy quá nhanh mà thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng cả lên.

“Ân, phụ thân có khách nhân a.” Tiểu Bạch do dự dựa vào cạnh cửa, không biết có nên vào hay không. Đối diện phụ thân và nương nương có một người nhìn có vẻ giàu có phú quý, cách ăn mặc giống như viên ngoại vậy, hình như là đang bàn việc làm ăn, hiện tại đi vào có quấy rầy bọn họ không nhỉ?

“Tiểu Bạch, hôm nay mặc đồ rất là xinh xắn a, lại đây cho phụ thân ôm một cái.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tràn ngập do dự, khiến cho người nhìn thấy rất không đành lòng, Hàn Nho vươn hai tay, kêu gọi Tiểu Bạch.

“Ân ân.” Nghe được phụ thân kêu tới, Tiểu Bạch nhoẻn miệng cười, đôi chân ngắn cùn bước đi “Phác thác phác thác” bổ nhào vào lòng Hàn Nho.

“Tiểu Bạch, con hình như nặng thêm một chút nga. Cứ tiếp tục thêm, phụ thân sẽ ôm không nổi mất.” bất quá ôm vẫn rất là thoải mái.

Phụ thân không thích ôm ta sao? Tiểu Bạch đang muốn hỏi ra miệng, đột nhiên nghe được một giọng nói: “Hàn lão gia, đây là lệnh công tử sao?”

“Đúng vậy, Tiểu Bạch, vẫn an Tương bá phụ a.”

“Tương bá phụ hảo.”

“Ân, thực ngoan, Hàn lão gia thật có phúc khí a, lệnh công tử lớn lên thật đáng yêu.”

“Đúng vậy, Tiểu Bạch bây giờ tròn vo, giống như.... Giống như cái bánh bao nhỏ.” Nghe được có người khen ngợi Tiểu Bạch, Hàn Nho cao hứng trả lời.

Bánh bao? Trong đầu Tiểu Bạch lập tức hiện ra món ăn vỏ mỏng thịt nhiều, cắn một miếng khóe miệng đều là mỡ kia.

Vỏ bánh trắng trắng bọc một viên thịt tròn tròn bên trong, phụ thân thể nhưng cảm thấy ta giống như thứ đó sao? Tâm tình đang cao hứng của Tiểu Bạch đột nhiên trầm xuống, trách

không được phụ thân nói không ôi ta.

“Tiểu Bạch, sao lại mất hứng rồi?” Tiểu Bạch mất hứng khoe miệng sẽ rũ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sẽ xụ xuống.

“Không có, ta đột nhiên nhớ ra hôm nay có hẹn với Tiểu Cường Lâm gia ra bờ sông chơi, ta đi trước.” Tiểu Bạch buồn rầu giã ra khỏi cái ôm của Hàn Nho, cúi đầu đi ra khỏi cửa.

“Tự mình cẩn thận, sớm trở về nhà.” Giọng nói ôn nhu của Hàn Nho cách cánh cửa lọt vào tai Tiểu Bạch, Tiểu Bạch hơi hơi gật đầu.

“Tiểu Bạch, hôm nay sao ngươi lại không vui a?” Lâm Cường cúi người nhìn Tiểu Bạch ngay từ đầu vẫn luôn ngồi xổm bên bờ sông vẽ vòng tròn, trên khuôn mặt tròn ửng đỏ nhỏ nhắn tràn ngập.... nói thế nào đây nhỉ? biểu tình ai oán!

“Không có a, ta nào có không vui.” Tiểu Bạch chu cái miệng nhỏ nhắn, tiếp tục dùng nhánh cây tiếp tục hoàn thành kiệt tác những vòng tròn.

“Nga....” Rõ ràng có, còn không chịu thừa nhận, bất quá nhìn bộ dáng của Tiểu Bạch, tốt nhất là không nên chọc hấn nữa.

Một lúc lâu sau, Tiểu Bạch đột nhiên lên tiếng hỏi: “Tiểu Cường, ngươi cảm thấy bộ dáng ta thế nào? Đáng yêu không?”

“Đương nhiên, ta vẫn luôn muốn ngươi làm tân nương tử của ta, là ngươi không chịu thôi, cũng không biết vì sao nữa.”

“Ai nha, ta đã đồng ý với người khác trước rồi mà.” Nhưng mà vẫn không nhớ ra là đã đồng ý với ai. “Ngươi đừng chuyển hướng đề tài, ta hỏi ngươi, ngươi có thấy ta giống bánh bao không?”

“Bánh bao? Ách, không nói không nghĩ đến, nghe ngươi nói vậy mới thấy thật là có chút giống đó.” Tiểu Cường càng nghĩ càng thấy Tiểu Bạch cùng với bánh bao mà mình thích ăn nhất quả thật có điểm giống nhau.

“Ngươi không phải nói ta đáng yêu sao? Vậy sao còn nói ta giống bánh bao nữa?” Tiểu Bạch trợn trừng mắt, thật sự không thể chấp nhận tin tức quá mức đả kích này.

“Này có gì bất đồng đâu?” Tiểu Cường gãi đầu, không hiểu vì sao Tiểu Bạch lại tức giận như

vậy.

“Hừ, ta về nhà trước.” Tiểu Bạch rũ vai, cúi đầu, không chút sức sống đi về nhà.

“Ta nói sai gì rồi sao?” Lưu lại Tiểu Cường cố gắng suy đi nghĩ lại trăm lần cũng không thể lý giải nổi.

“Tiểu thiếu gia, người đã trở lại a.” Tiểu Cúc nhìn thấy Tiểu Bạch về mặt ẩm ướt đẩy cửa tiến vào.

“Ân.” Tiểu Bạch hữu khí vô lực lên tiếng.

“Hôm nay ăn mặc đáng yêu như vậy, chắc lão gia khen ngợi người nhỉ.” Tiểu Cúc bưng lên một mâm đường quả, thuận miệng hỏi thăm.

“.....” Nửa ngày vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại, Tiểu Cúc vừa ngẩng đầu, liền thấy Tiểu Bạch trước nay luôn tràn đầy sức sống bây giờ lại giống như cái hũ nút.

“Làm sao vậy?”

“Không có, đúng rồi, Tiểu Cúc, người nói phụ thân có thích bánh bao không?” Tiểu Bạch ôm chút hy vọng cuối cùng nhìn về phía nha hoàn thân thiết của mình

Những lời này lại từ đâu mà đến? Tiểu Cúc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thật sự nghĩ không ra nguyên cớ gì, quyết định không hỏi ý nghĩ kỳ quái của thiếu gia. “Ân, lão gia a, hẳn không thích bánh bao đâu.” Lão gia từ trước đến nay đều ăn uống rất thanh đạm, luôn thích ăn chay a.

Ta là bánh bao – phụ thân không thích ăn bánh bao – phụ thân không thích ta, trong đầu Tiểu Bạch lập tức nảy ra logic này, khiến cho một chút hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Tiểu Bạch quẹo đầu nằm trên giường, lấy chăn bông mềm mại trùm lấy đầu mình, không thèm để ý tới sự việc xung quanh nữa.

“Tiểu Bạch, Tiểu Cúc nói chiều nay sau khi con trở về liền cứ như vậy không thèm quan tâm gì hết, con làm sao vậy?” Hàn Nho cách một lớp chăn ôm lấy Tiểu Bạch.

“Không có.” Giọng nói rầu rĩ từ trong chăn truyền ra.

“Vậy vì ao lại không ăn cơm? Hôm có thủy tinh hà giáo, vân nê tiểu tô quả mà con thích ăn nhất, cố ý làm cho con ăn mà, con không ăn cũng chưa có ai ăn cả.”

Tiểu Bạch rõ ràng nghe được tiếng nuốt nước bọt của mình, phụ thân thiệt là xấu, thế nhưng lại sử dụng mỹ thực để dụ dỗ mình, không được, nhất định phải khống chế được, phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo phải giảm béo, không thể biến thành một cái bánh bao thịt!!! Tiểu Bạch nhắm chặt hai mắt, dùng sức lắc lắc đầu.

Hàn Nho buồn cười nhìn vật nhỏ thọt thò trong chăn, không biết vì cớ gì lại giận dữ, ngay cả mấy món thích nhất cũng không có hứng thú.

“Nói cho phụ thân nghe nào, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Phụ thân, người không phải không thích bánh bao sao.” Vài thanh âm không thể nghe rõ từ trong chăn truyền ra, Hàn Nho phải rất tập trung mới có thể nghe rõ, rồi lại hoài nghi bản thân có phải nghe lầm hay không. Chuyện hôm nay cùng bánh bao có quan hệ sao?

Nửa ngày cũng không nghe trả lời, Tiểu Bạch từ trong chăn lộ ra cái đầu nhỏ nhỏ.

“Phụ thân, ta không phải bánh bao, người đừng không thích ta nha.” Trên mặt tràn ngập biểu tình nghiêm túc.

Hắn yêu thương vuốt ve đầu Tiểu Bạch; “Tiểu Bạch là bảo bối quý giá nhất trong lòng phụ thân, làm sao có thể không thích chứ? Tiểu Bạch còn nói vậy nữa, phụ thân sẽ thương tâm.”

“Thật vậy sao?” trên mặt Tiểu Bạch tức khắc bạo phát hy vọng chói lọi.

“Đương nhiên, phụ thân có khi nào lừa con chưa? Hay là Tiểu Bạch không tin phụ thân?” Hàn Nho lựa lời an ủi Tiểu Bạch.

“Không phải, không phải.” Tiểu Bạch lắc đầu liên tục như trống bỏi, “Vậy sao phụ thân cho rằng ta giống bánh bao vậy?” Tin tưởng thì tin tưởng, vấn đề bánh bao cũng phải giải quyết.

Hàn Nho cuối cùng cũng nắm được điểm mấu chốt, nguyên lai là một câu nói vô tình của mình làm hại Tiểu Bạch đi vào ngõ cụt. “Tiểu Bạch sao có thể là bánh bao chứ? Là phụ thân nhất thời nói sai, Tiểu Bạch là bảo bối đang yêu nhất a.”

“Thật vậy hả?”

“Ân, đương nhiên.”

“Phụ thân cảm thấy ta không phải bánh bao, vậy ta không cần giảm béo nữa.” Vừa nghe được câu trả lời của Hàn Nhỏ, Tiểu Bạch hai mắt phát sáng, bụng cũng vang lên tiếng cầu nhàu rột rột, nghĩ đến cả bàn mỹ thực tối hôm nay mình bỏ qua, Tiểu Bạch nhịn không được nuốt nuốt nước miếng.

“Đương nhiên không cần, Tiểu Bạch tròn tròn mới đáng yêu.” Hóa ra là vì giảm béo, Hàn Nho cố gắng nhịn xuống không để mình phát ra tiếng cười. Thật sự là phải cảm tạ ông trời đã cho mình một bảo bối đáng yêu như thế này.

“Ta đây đi phòng bếp tìm đồ ăn.” Tiểu Bạch xốc chân lên, nhanh như chớp chạy ra ngoài, trước khi đi còn không quên ôm hôn phụ thân một cái.

Vì thế, công cuộc giảm béo của Tiểu Bạch rốt cục hạ màn.

Về phần Tiểu Bạch tròn vo sau này trở mã anh tuấn tiêu sái,ngọc thụ lâm phong như thế nào, thì phải nói sau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-thu-phien-ki>